ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἘΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016 Κηρύκου καί Ἰουλίττης Μαρτύρων, Λολλιανοῦ Μάρτυρος, Ἀβουδίμου Μάρτυρος, Βλαδιμήρου βασιλέως τῶν Ρώσων | ΕΤΟΣ ΝΣΤ´ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2125

Ἡ μνημόνευσις τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μετὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Σύνοδον

*Τοῦ **κ. Ἰωάννου Τάτση,** θεολόγου*

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης τελείωσε ὅμως οἱ συνέπειές της ἀρχίζουν τώρα νὰ φαίνονται. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀγωνιοῦντες γιὰ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀνέμεναν τὴν Σύνοδο αὐτή, γιὰ νὰ βγάλουν σημαντικὰ συμπεράσματα καὶ νὰ πάρουν θέση ἀπέναντι στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ἐξαπλώνεται ὅλα τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ὅπως πληροφορούμαστε ἤδη στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπικρατεῖ ἀναβρασμὸς καθὼς πολλοὶ μοναχοὶ θεωροῦν ὅτι μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, κυρίως δὲ μὲ τὴν υἱοθέτηση τοῦ ὅρου "ἐκκλησίες" γιὰ τὶς αἱρέσεις τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν, ὑπάρχει πλέον ἀποδοχὴ στὴν πράξη, καταγεγραμμένη στὰ κείμενα τῆς Συνόδου, βασικῶν ἀρχῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Στὴ Μονὴ Χιλανδαρίου, τὸ σερβικὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες ἀνακοινώθηκε σὲ τέσσερις μοναχοὺς καὶ ἕνα δόκιμο ἡ ἀπόφαση νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ἐπειδὴ ἀπέρριψαν τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης καὶ δὲν ἀναπαύονταν μὲ τὴ συνέχιση τῆς μνημόνευσης τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Ἐξάλλου περίπου δέκα λαϊκοὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνόδου ἀπέστειλαν στοὺς Μητροπολίτες τῶν περιοχῶν τους ἐπιστολές, μὲ τὶς ὁποῖες γνωστοποιοῦσαν τὴν ἀπόφασή τους νὰ ἀποτειχισθοῦν. Ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἁγιορείτικα κελλιὰ οἱ πατέρες διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου -χωρὶς νὰ ἀνήκουν στὶς παλαιὲς ὁμάδες τῶν ζηλωτῶν ποὺ δὲν μνημόνευαν ποτὲ τὸν Πατριάρχη- ἐνῷ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς διέκοψαν ταυτοχρόνως καὶ ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ ὅσους μοναχοὺς συνεχίζουν νὰ μνημονεύουν τὸν Πατριάρχη. Σὲ πολλὲς ἐνορίες οἱ πιστοὶ ἐκφράζουν τὴν ἀγωνία τους γιὰ τὴν πορεία ποὺ τείνουν νὰ πάρουν τὰ πράγματα καὶ στὶς Μητροπόλεις τῶν "Νέων Χωρῶν" μὲ δυσφορία ἀκοῦνε τοὺς Μητροπολίτες νὰ μνημονεύουν τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Στὶς ἁπλὲς ἐνορίες τῆς Βορείου Ἑλλάδος οἱ κληρικοὶ μνημονεύουν τοὺς ἐπισκόπους τους καὶ ἔτσι ἡ ἀπουσία τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχη ἀπὸ τὶς ἀκολουθίες ἀναπαύει τοὺς ἴδιους τοὺς κληρικοὺς καὶ τὸ ἐκκλησίασμα. Ἄλλοι πιστοὶ ἀποφεύγουν τὸν ἐκκλησιασμὸ σὲ ἐνορίες ποὺ μνημονεύονται ἐπίσκοποι μὲ οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις.

Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος σὲ πρόσφατο κείμενό του μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατὰ τὶς ἐργασίες τῆς ἐν Κρήτῃ Συνόδου "γινόταν λόγος ἐναντίον τοῦ ὀρθόδοξου "φονταμενταλισμοῦ"". Συμπληρώνει ὡστόσο ὁ Μητροπολίτης ὅτι "τελικῶς δὲν ἐξεδόθη κάποιο κείμενο ἐναντίον τοῦ εὐσεβισμοῦ καὶ τοῦ ζηλωτισμοῦ". Τὸ σημαντικότερο ὡστόσο ποὺ μεταφέρει ὁ Μητροπολίτης Ἱερό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης: "Τό νά ἀντιδρᾶς γιά νά ὑπερασπιστῇς τήν Ὀρθοδοξία αὐτό εἶναι καθῆκον σου"

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΕΧΟΜΕΝ ΕΥΘΥΝΗΝ!

"Πρέπει, ἐδῶ πού φθάσαμε, κάποιος νά εἶναι ἕνα ἀπό τά δύο, ἤ οἰκουμενιστής ἤ «ζηλωτής», μέ τήν ἀρνητική ἔννοια, νά ἀνήκει δηλ. σέ ἕνα ἀπό τά δύο ἄκρα; Ὀρθόδοξοι λοιπόν, ἀπαγορεύεται νά εἴμαστε;... Οἱ παλαιοί Ἁγιορεῖτες, πρίν 50 χρόνια, εἶχαν διακόψει τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη. Οἱ Ἅγιοι ἀντιπρόσωποι ἄς τό γνωρίζουν, ὅτι, ὅταν δέν ὀρθοτομοῦν τόν λόγον τῆς ἀληθείας, δέν εἶναι ἀντιπρόσωποί μας".

*Τοῦ ἱερομονάχου **Χαρίτωνος, Ἱ.Κ. Ἀναλήψεως, Καρυαί***

Ἅγιοι Καθηγούμενοι καί πατέρες, ἐπιθυμοῦμε νά καταθέσουμε μέ ὅλον τόν σεβασμό μας, πρός ἐσᾶς πού ἔχετε τήν πνευματική καί τήν διοικητική εὐθύνη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, μέ φόβο Θεοῦ καί ἀγάπη ἀλλά καί μέ εὐθύτητα καί ἁπλότητα, τόν πόνο καί τήν ἀγωνία μας γιά τήν Ὀρθόδοξη πίστη μας, γιά τό μέλλον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὅσο καί γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, ἡ ὁποία ἔχει ἄμεση σχέση μέ ὅλα αὐτά.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἁγιορείτικος Μοναχισμός στίς ἡμέρες μας διέρχεται μία ἰδιαίτερη κρίση, ὅσον ἀφορᾶ κυρίως στά θέματα τῆς πίστεως καί τῆς ἁγιορειτικῆς παραδόσεως. Ἐμεῖς θά ἐπικεντρώσουμε τήν προσοχή σας περισσότερον στά θέματα τῆς πίστεως. Ὅλοι μας ζοῦμε κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες μία πνευματική κρίση, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται ὅσον οὔπω σέ μία τραγικότητα. Ἡ σημερινή πραγματικότητα, ὅπως διαμορφώνεται ἀπό τήν λεγόμενη «Νέα Ἐποχή» ἤ Παγκοσμιοποίηση (Θρησκευτική, Οἰκονομική καί Πολιτική), ἐπιδιώκει νά ἐπιβάλει σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα τρεῖς «θηλιές»:

Α´. Μία παγκόσμια κυβέρνηση.

Β´. Μία παγκόσμια οἰκονομία καί

Γ´. Μία παγκόσμια θρησκεία.

Τό Ἅγιον Ὄρος ἔχει μιά ἱστορία γεμάτη ἀπό διαρκεῖς καί ἀσυμβίβαστους ἀγῶνες γιά τήν Ὀρθόδοξη πίστη, γιά τήν ἁγιότητα καί τήν ἀρετή. Ἀπό τότε καί μέχρι σήμερα στό Ἅγιον Ὄρος ἔχουν ἀλλάξει πολλά. Σήμερα, τό Ἅγιον Ὄρος διέρχεται μία νέα ἱστορική περίοδο παλεύοντας κάτω ἀπό τελείως νέες ἱστορικές, γεωπολιτικές, πολυπολιτισμικές, οἰκονομικές συνθῆκες, κ.ἄ. Τό Ἅγιον Ὄρος ἔρχεται τώρα ἀντιμέτωπο μέ τήν ἴδια τήν πνευματική του ὑπόσταση, μέ τήν ἴδια τήν ταυτότητά του, μέ τήν ἴδια τήν ἱστορία του. Τί θά πράξει;

Τό μέλλον του ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τό κατά πόσον θά κατορθώσει νά διαφυλάξει αὐτή τήν μοναστική ἰδιαιτερότητά του μέσα σ' ἕνα κόσμο πού μεταβάλλεται συνεχῶς μέ μεγάλη ταχύτητα, ὅταν, μάλιστα, **ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων, διά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, σαφῶς ἐπιδιώκει μέ οἰκονομικές καί ἄλλες μεθόδους, νά ἀλλοιώσει καί νά ἁλώσει τόν χαρακτήρα του ὡς προπυργίου τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί Πνευματικῆς Ζωῆς.**

Πρωτίστως εἶναι ἀδήριτη ἀνάγκη νά διαφυλάξει τό Ἅγιον Ὄρος τήν Ὀρθόδοξη πίστη ἀνόθευτη ἀπό τήν πιό ὕπουλη καί πιό ὑποκριτική αἵρεση ἀπό ὅλες τίς ἄλλες αἱρέσεις, πού ἔχουν ἀπειλήσει μέχρι σήμερα τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι ὁ οἰκουμενισμός καί ἡ πανθρησκεία παράλληλα.

Ἐπίσης, **τό μέλλον του ἐξαρτᾶ-**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπό τόν Ἀθηναγόραν εἰς τόν Βαρθολομαῖον: Ἡ πορεία τῆς Ἑνώσεως

Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Βαρθολομαῖος προσκυνῶν τόν τάφον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου κατά τήν τέλεσιν τρισαγίου.

Παραθέτομεν ἀποκαλυπτικήν ἐπιστολήν τοῦ Πάπα Παύλου Στ´ πρός τόν Ἀθηναγόραν:

"Τῇ Αὐτοῦ Ἁγιότητι Ἀθηναγόρᾳ τῷ Α´ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ. Λίαν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἡ ἐπίσκεψις, ἥν πραγματοποιεῖ ἐξ ὀνόματος Ὑμῶν πρὸς ἡμᾶς ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Σεβασμιώτατος Μελίτων, προκαλεῖ ἡμῖν ζωηρὰν χαράν, δι' ἥν προαγόμεθα, ὅπως εὐχαριστήσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἁγιότητι. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη δίδει ὡσαύτως ἡμῖν τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐμπιστευθῶμεν αὐτῷ ἀδελφικὸν μήνυμα, δι' οὗ θὰ ἐπεθυμοῦμεν, ὅπως ἐπαναλάβωμεν Ὑμῖν, ὁπόσας χάριτας ὁμολογοῦμεν τῷ Κυρίῳ διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς δωρεὰν Αὐτοῦ, ὅπως πραγματοποιήσωμεν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη τὴν ἀποκατάστασιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενωτέρων δεσμῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν.

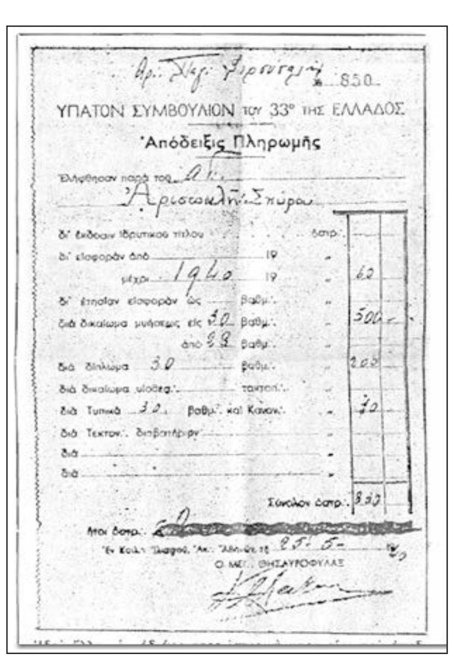

ΥΠΑΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ του 33ου της ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπόδειξις Πληρωμῆς

Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ Ἀρ. Ἀριστοκλῆ Σπύρου

Ἀπόδειξις Πληρωμῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου (μὲ τὸ κοσμικόν του ὄνομα Ἀριστοκλῆς Σπύρου) διὰ τὴν λῆψιν τοῦ 30οῦ Μασωνικοῦ βαθμοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν ὡσαύτως τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἔδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητας, ἕνα τῶν γενναιοτέρων πρωτοπόρων τῆς ἱερᾶς ὑποθέσεως τῆς ἑνότητος. Τῷ πιστῷ λαῷ, τῷ συγκεντρωθέντι ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς ἑνότητος, ὑπεμνήσαμεν τὴν μεταξὺ τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Κανόνες ζωῆς καὶ Κανόνια θανάτου!** Τοῦ **ἀειμνήστου καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Μουρατίδου.** Σελ. 3
- **Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Ἁγιορειτῶν Πατέρων.** Σελ. 5
- **Μέχρι καὶ ὁ Θωμιστὴς Jaques Maritain ἔχει ἐπιστρατευθῇ, διὰ κατοχύρωσιν μιᾶς ἀπαραδέκτου «Οἰκονομίας» Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, θεολόγου.** Σελ. 5
- **Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μου μὲ τὸν Γέροντα Φιλόθεον Ζερβάκον καὶ μὲ ἄλλους συγχρόνους Γέροντας.** Τοῦ **Γέροντος Χριστοδούλου.** Σελ. 6

Ἡ πνευματικὴ ἀξία τῆς Παραδόσεως

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΛΛΟΙ χριστιανοὶ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Πρόκειται γιὰ κατ' ὄνομα μόνο χριστιανοὺς καὶ ἡ ζωή τους δὲν διαφέρει σὲ τίποτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν κοσμικῶν καὶ μὴ χριστιανῶν. Ἔχουν ὅμως τὸ θάρρος νὰ μιλοῦν γιὰ μιὰ σύγχρονη καὶ νεωτερικὴ Ἐκκλησία, ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἐπιθυμίες καὶ ἀνάγκες τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ζητοῦν μιὰ Ἐκκλησία κομμένη καὶ ραμμένη στὰ μέτρα τους ποὺ θὰ ἀμνηστεύει τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή τους- χωρὶς φυσικὰ τὴ μετάνοιά τους καὶ τὴ διόρθωσή τους- καὶ θὰ προσφέρει κοινωνικὲς ὑπηρεσίες στὸ λαό. Μιὰ Ἐκκλησία ποὺ θὰ θέσει σὲ δεύτερη μοῖρα τὶς ἐντολὲς καὶ θὰ διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους πῶς θὰ εἶναι χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι, χωρὶς ὑποχρεώσεις καὶ ἠθικοὺς φραγμοὺς καὶ χωρὶς ἀναφορὰ στὸν δίκαιο Κριτή, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποδώσει στὸν κάθε ἄνθρωπο τὴν ἀμοιβὴ ἢ τὴν τιμωρία, ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο ζωῆς του.

Βέβαια, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ ἀποκαλύπτουν ὅτι οἱ συγκεκριμένοι ἄνθρωποι μόνο χριστιανοὶ δὲν εἶναι καὶ ἂς μὴ ἔχουν δηλώσει δημοσίως κάτι τέτοιο. Ἔχουν πλήρη ἄγνοια γιὰ τὸ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Πρέπει ὅμως νὰ τοὺς τὸ ποῦμε. Ἡ Ἐκκλησία στεγάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προστατεύει καὶ τοὺς προσφέρει τὰ μέσα, γιὰ νὰ ζήσουν κατὰ Θεόν. Ἡ παράδοσή της εἶναι ἱερὴ καὶ διατηρεῖ τὴν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως. Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν παράδοση δὲν πρόκειται νὰ μείνει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ μπορέσει νὰ γευθεῖ τὴν γλυκύτητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ νὰ ζήσει τὴν παρηγορητικὴ ἐλπίδα τῆς μακαριότητας τοῦ παραδείσου.

Ὁ ἀγωνιζόμενος χριστιανὸς κινεῖται μέσα στὸ πνεῦμα τῆς μετάνοιας, εἶναι ἀπελευθερωμένος πνευματικά, ἔχει καθαροὺς ὁρίζοντες, ἡ ζωή του ἔχει νόημα καὶ μπορεῖ εὔκολα νὰ ξεπερνάει τὰ ἀδιέξοδα καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς.

Ἕνας θεολόγος ἔλεγε ὅτι «στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία αἰσθάνομαι νὰ μὲ περιβάλει ἀπὸ παντοῦ ἡ μυστικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἱερῆς παράδοσης καὶ ζώντας μέσα σ' αὐτὴ ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται γλυκύτατη ἀνάπαυση καὶ πνευματικὴ ἀσφάλεια. Πιστεύω ὅτι μέσα στὴν παράδοση διαφυλάσσεται ἀμόλυντη καὶ ἀκέραιη ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦρθε στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ Χριστό, ἡ πίστη διδάσκεται καὶ βιώνεται ὀρθῶς, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου εἶναι κάτι ἀντικειμενικῶς ἀσφαλὲς καὶ βέβαιο, ἐὰν συντρέξουν σχετικὰ οἱ ἀπαραίτητοι γι' αὐτὸ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες καὶ ὅροι» (Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ οὐσία τῆς Ὀρθοδοξίας, 1961, σελ. 7-8).

Μακάριος εἶναι ὁ χριστιανὸς ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀρνεῖται κάθε νεωτερισμὸ καὶ κάθε ἀλλαγή. Τὴν παράδοση τὴ δέχεται χωρὶς ἀλλοιώσεις καὶ τὸ κοσμικὸ φρόνημα τὸ ἀποβάλλει εὔκολα. Γι' αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ ἀσφαλὴς κιβωτὸς σωτηρίας.

† π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος: «ὁ Θεὸς παρατείνει τὴν ἀγάπη Του,ὅταν ὁ λαὸς ἀντιδρᾶ»

Σεβασμιώτατε Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου· Χριστὸς Ἀνέστη!

Μετὰ ἀπὸ ὅλα ὅσα φρικτὰ συμβαίνουν στὴν Πατρίδα μας καὶ μὲ τὶς μελλοντικὲς ἐξελίξεις νὰ εἶναι κρίσιμες ὄχι μόνο γιὰ τὸ Ἔθνος, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, ἀποφάσισα νὰ σᾶς γράψω λίγα λόγια ἐκφράζοντάς σας κάποιες ἀνησυχίες μου. Τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν καὶ ἀνησυχοῦν τὸν λαό μας καὶ τὴν Ἐκκλησία μας εἶναι πάρα πολλὰ στὶς ἡμέρες μας (προσφυγικό, φορολογίες, ὁμοφυλοφιλία, κατάργηση θρησκευτικῶν, ἀλλοίωση τῆς παιδείας μας κ.ἄ.), ὅμως ἐγὼ θὰ ἀναφέρω στὴν ἀγάπη σας μόνο δύο θέματα ποὺ πιστεύω κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη εἶναι ἴσως τὰ πιὸ κρίσιμα ποὺ μὲ τὸ ἀποτέλεσμά τους θὰ κρίνουν ὅλο τὸ μέλλον τῆς Πατρίδας μας.

Θέλω νὰ πιστεύω πὼς ὁ καλὸς Θεὸς θὰ ἀποτρέψει πιθανὰ ἄσχημα ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς Συνόδου, διότι σὲ ἀντίθετη περίπτωση (γιατί πολλὰ ἀκούγονται στὸ τί θὰ συζητηθοῦν τελικά!) θὰ εἶναι ἡ ταφόπλακα στὴν Χώρα μας. Ἡ Ἱστορία θὰ ἐπαναληφθεῖ, ὅπως τότε στὴν πτώση τῆς Πόλης, ὅπου 6 μῆνες πρὶν εἶχε πραγματοποιηθεῖ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο συλλείτουργο στὴν Ἁγία Σοφία.

Τὸ δεύτερο θέμα ποὺ θέλω νὰ σᾶς ἀναφέρω, σεβασμιώτατε, εἶναι πιὸ ἁπλὸ καὶ δὲν θὰ σᾶς κουράσω ἄλλο. Πρόκειται γιὰ **τὸ θέμα τῆς "Κάρτας τοῦ Πολίτη"**, τὸ ὁποῖο σαφῶς καὶ ὑπάρχει εἰδικὴ ἐπιτροπὴ στὴν Ἱεραρχία μας ποὺ τὸ μελετᾶ πολὺ προσεκτικὰ, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Η ΑΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

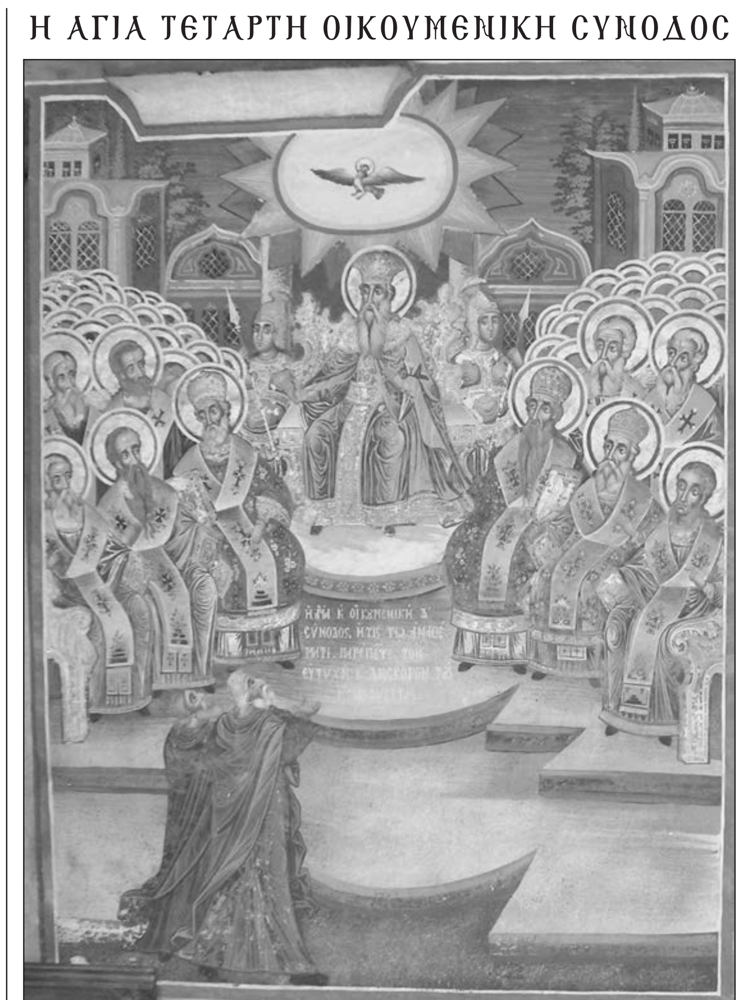

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὥρισε νὰ ἑορτάζεται ἡ Δ´ Οἰκ. Σύνοδος τὴν Κυριακὴν μεταξὺ τῆς 13ης - 19ης Ἰουλίου.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Χωρισμὸς Ἐκκλησίας – Πολιτείας;

Ἀναδημοσιεύομεν μέρος τοῦ ἄρθρου περὶ τῆς συζητήσεως «χωρισμοῦ» Ἐκκλησίας – Πολιτείας εἰς τὸ πλαίσιον ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, τοῦ κ. Πέτρου Ἰ. Μηλιαράκη, Δικηγόρου-Συνταγματολόγου εἰς τὰ «ΕΠΙΚΑΙΡΑ» τῆς 24ης Ἰουνίου 2016:

«Ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ γίνει σαφὲς ὅτι οἱ σχέσεις Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ἀφοροῦν σὲ ἤδη διακριτοὺς ρόλους, ὅπως ἔχει ἐγκαίρως ὑποστηρίξει ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Οἱ ἤδη δὲ διακριτοὶ ρόλοι σαφῶς προκύπτουν ἀπὸ τὴ συγκρότηση τοῦ περιγράμματος τοῦ κράτους δικαίου, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ συνταγματικὴ καὶ ἔννομη τάξη… Στὸ πλαίσιο τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, πρέπει νὰ γίνει σαφὲς ὅτι ἀκόμη καὶ στὸ ἐνδεχόμενο τοῦ ἀπόλυτου «χωρισμοῦ», τὸ Κράτος ἀναγνωρίζει στὶς μείζονες θρησκευτικὲς κοινότητες (στὶς λεγόμενες γνωστὲς θρησκεῖες) αὐξημένο κῦρος καὶ κρατικὴ προστασία ἔναντι τῶν λοιπῶν «θρησκευτικῶν κοινοτήτων».

Ἡ ἑλληνικὴ συνταγματικὴ τάξις

Θὰ πρέπει στὸ παρὸν κείμενο νὰ διευκρινιστεῖ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία μὲ συνταγματικὲς ρυθμίσεις ἔχει σαφῶς προσδιορίσει τὶς σχέσεις Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Στὴ ρύθμιση αὐτὴ ὁ συντακτικὸς νομοθέτης ἀφενὸς θέτει ὅρια στὶς παρεμβατικὲς δυνατότητες τοῦ νομοθέτη στὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφετέρου ἡ Ἐκκλησία ἀπολαύει συνταγματικῶν ἐγγυήσεων. Μὲ βάση τὶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ Μ. Σύνοδος καὶ ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος

Ἀναδημοσιεύομεν μέρος τοῦ ἄρθρου τοῦ δημοσιογράφου κ. Μανώλη Κοττάκη εἰς τὴν ἱστοσελίδα dimokratianews.gr τῆς 15ης Ἰουνίου 2016:

«Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκβαση (ἀπὸ τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας), στὴν πραγματικότητα βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη ἀνοιχτὴ διαμάχη Ἐκκλησιῶν μὲ γεωπολιτικοὺς ὅρους. Οἱ ΗΠΑ ἔκαναν θετικὴ δήλωση γιὰ τὴν Ἁγία Σοφία καὶ τάσσονται ὑπὲρ τῆς ἐπαναλειτουργίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ὄχι γιατί μᾶς ἀγάπησαν, ἀλλὰ γιατί πασχίζουν νὰ ἀνορθώσουν τὸ κῦρος ἑνὸς θεσμοῦ ποὺ εἶναι μὲν οἰκουμενικός, ἀλλὰ δὲν ἔχει μεγάλο ποίμνιο, ὅπως τὸ ρωσικό. Ὁ Πούτιν ἐπισκέφθηκε τὸ Ἅγιον Ὄρος παραμονὲς τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου, προκειμένου νὰ ὑπογραμμίσει τὴν ἐπιρροὴ τῆς Ἐκκλησίας του ἕως τὴ Χερσόνησο τοῦ Ἄθω.

Ἡ κυβέρνηση πρέπει νὰ πάρει, νομίζω, τὸ μάθημά της ἀπὸ τὴν ὅλη ἐξέλιξη. Εἰδικὰ τώρα ποὺ ἔχει τὸν ἀσύγγνωστης ἠλιθιότητας πειρασμὸ νὰ ἀνοίξει ζήτημα ἀναθεώρησης τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖο προσδιορίζει τὶς σχέσεις κράτους - Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο γιατί ἡ ἀναθεώρηση τοῦ ἄρθρου 3 συνδέεται εὐθέως μὲ τὸν μύχιο πόθο τοῦ Πατριαρχεί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Περὶ τοῦ Μητροπολίτου Διοκλείας

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ διαλόγου μεταξὺ τοῦ π. Ἐμμ. Χατζηδάκη καὶ τοῦ π. Βασ. Βολουδάκη ἐστάλη εἰς τὸν Ο.Τ. ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μαρίου Πηλαβάκη. Τὴν παραθέτομεν ἀκολούθως καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀπάντησιν τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη.

Θεσσαλονίκη 03/07/2016

Κύριε Διευθυντά, ὁ ταλαντοῦχος συνεργάτης σας π. Βασίλειος Βολουδάκης ἀπαντώντας εἰς ἐπιστολὴν τοῦ σεβαστοῦ ἱερέως π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη σχετικῶς μὲ τὰς κακοδοξίας τοῦ Μητροπολίτου Διοκλείας Καλλίστου (Timothy Ware) γράφει τὰ ἑξῆς:

«Νομίζω ὅτι ἀδικεῖται ὁ π. Κάλλιστος, ὅταν τοῦ καταλογίζονται κακοδοξίες, ποὺ τὶς διάβασε σὲ ἐπίσημα συγγράμματα Ὀρθοδόξων Θεολόγων. Ἐκεῖνος προέρχεται ἀπὸ τοὺς Προτεστάντες- μάλιστα τὸ 1987 ἦταν σχετικὰ πρόσφατη ἡ προσχώρησή του στὴν Ὀρθοδοξία- καὶ θεώρησε ὅτι οἱ δικοί μας θεολόγοι ἀκολουθοῦν πιστὰ τοὺς Πατέρας μας καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας. Ὅταν φερ' εἰπεῖν ἕνας Μέγας Φαράντος, καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς, γράφει σὲ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμά του ὅτι: «ὁ Χριστὸς ἠνωχλεῖτο ὑπὸ τῶν παθῶν» ποιὲς εὐθύνες νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν π. Κάλλιστο;».

Ὁ γράφων γνωρίζει τὸν π. Κάλλιστον ἀπὸ τὸ 1980, καὶ ἦτο θαυμαστὴς του καὶ ἔγραψεν πλειστάκις ἐπαινετικὰ σχόλια, δι' αὐτόν, εἰς τὸν Ο.Τ. Ὅταν ὅμως τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1982 ἔμαθεν ἀπὸ ἰδικήν του ἐπιστολήν, ποὺ ἔστειλεν εἰς τὸν βαπτιστικόν μου Κωνσταντῖνον, πρώην Ἀγγλικανόν, ὅτι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

*Τοῦ **Σεβ. Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου***

11ον - Τελευταῖον

στ) Ἡ ἀπόφασις τῆς ΣΤ´ Οἰκ. Συνόδου διά τίς δύο θελήσεις εἰς τόν Χριστόν

Ἡ ΣΤ´ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα τοῦ μονοθελητισμοῦ, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο ὑπῆρχε μιά θέληση - βούληση στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Προηγουμένως εἶχε τεθῆ τό ἐρώτημα: ὁ Χριστός εἶχε δύο θελήσεις - βουλήσεις ἤ μία; Οἱ μονοθελῆτες ἔλεγαν ὅτι ἐφ' ὅσον στόν Χριστό ὑπάρχει ἕνα πρόσωπο, στό ὁποῖο ἑνώθηκαν ἡ θεία μέ τήν ἀνθρώπινη φύση, σημαίνει ὅτι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει καί μία θέληση - βούληση. Ἔτσι, στήν πραγματικότητα τέθηκε τό ἐρώτημα, ἄν ἡ θέληση ἀνήκη στήν φύση ἤ στό πρόσωπο. Οἱ Πατέρες τῆς ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου σαφῶς ἀποφάνθηκαν ὅτι οἱ θελήσεις - βουλήσεις ἀνήκουν στίς φύσεις τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι στό πρόσωπό Του, γι' αὐτό ὁ Χριστός εἶχε δύο φυσικές θελήσεις-βουλήσεις, καί ὄχι μία, πού ἐνεργοῦσαν στό ἕνα πρόσωπο. Στήν ἔκθεση πίστεως τῆς ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου γράφεται:

«Καί δύο φυσικάς θελήσεις, ἤτοι θελήματα ἐν αὐτῷ, καί δύο φυσικάς ἐνεργείας ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀμερίστως, ἀσυγχύτως κατά τήν τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκαλίαν ὡσαύτως κηρύττομεν.

Καί δύο μέν φυσικά θελήματα οὐχ ὑπεναντία, μή γένοιτο, καθώς οἱ ἀσεβεῖς ἔφησαν αἱρετικοί, ἀλλ' ἑπόμενον τό ἀνθρώπινον αὐτοῦ θέλημα, καί μή ἀντιπίπτον, ἤ ἀντιπαλαῖον, μᾶλλον μέν οὖν καί ὑποτασσόμενον τῷ θείῳ αὐτοῦ καί πανσθενεῖ θελήματι...

Δύο δέ φυσικάς ἐνεργείας ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀμερίστως, ἀσυγχύτως ἐν αὐτῷ τῷ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δοξάζομεν, τουτέστι θείαν ἐνέργειαν, καί ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν κατά τόν θεηγόρον Λέοντα τρανέστατα φάσκοντα· ἐνεργεῖ γάρ ἑκατέρα μορφή μετά τῆς θατέρου κοινωνίας ὅπερ ἴδιον ἔσχηκε...».

Ὁ Χριστός «δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς οἰκονομικῆς ἀναστροφῆς οὐ κατά φαντασίαν, ἀλλά ἀληθῶς ἐπεδείξατο, τῆς φυσικῆς ἐν αὐτῇ τῇ μιᾷ ὑποστάσει διαφορᾶς γνωριζομένης τῷ μετά τῆς θατέρου κοινωνίας ἑκατέραν φύσιν θέλειν τε καί ἐνεργεῖν τά ἴδια· καθ' ὅν δή λόγον καί δύο φυσικά θελήματά τε καί ἐνεργείας δοξάζομεν πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καταλλήλως συντρέχοντα»[160].

Ἡ ἀπόφαση αὐτή τῆς ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι σαφεστάτη. Ἡ θέληση εἶναι τῆς φύσεως, γι' αὐτό λέγεται φυσική καί ὄχι τοῦ προσώπου. Ἐπίσης, τό θέλημα εἶναι φυσικό καί ὄχι ὑποστατικό. Οἱ δύο φύσεις στόν Χριστό (θεία ἀνθρωπίνη) εἶχαν καί τίς φυσικές θελήσεις, τά φυσικά θελήματα, τά ὁποῖα ἐνεργοῦν κάθε ἕνα μέ τήν κοινωνία τοῦ ἄλλου στό ἕνα πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό συντελεῖ στήν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αὐτό σημαίνει ὅτι στόν Τριαδικό Θεό ὑπάρχει μία φύση, μία θέληση, ἕνα θέλημα, γι' αὐτό δέν μποροῦμε νά κάνουμε λόγο γιά «τό ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός» καί ὅτι «ἡ βούληση κάνει ἐπιλογές» στούς ἀνθρώπους.

Αὐτή εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διατυπώθηκε ἀπό τούς Πατέρες τῆς ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γι' αὐτό δέν μπορεῖ κανείς νά χρησιμοποιήση τίς ἀπόψεις τῆς φιλοσοφίας περί ἐλεύθερης θελήσεως τῶν προσώπων. Ἡ ΣΤ´ Σύνοδος ἀποφαίνεται:

«Ὁρίζομεν ἑτέραν πίστιν μηδενί ἐξεῖναι προφέρειν, ἤγουν συγγράφειν, ἤ συντιθέναι, ἤ φρονεῖν, ἤ διδάσκειν ἑτέρως».

Βαρύτατες ποινές ὁρίζονται γιά ἐκεῖνον πού δέν πιστεύει ὀρθοδόξως καί συνοδικῶς γιά τήν φυσική θέληση καί τό φυσικό θέλημα: «τούτους (αὐτούς πού πιστεύουν διαφορετικά) εἰ μέν ἐπίσκοποι εἶεν, ἤ κληρικοί, ἀλλοτρίους εἶναι τούς ἐπισκόπους τῆς ἐπισκοπῆς, καί τούς κληρικούς τοῦ κλήρου. εἰ δέ μονάζοντες εἶεν, ἤ λαϊκοί, ἀναθεματίζεσθαι αὐτούς»[161].

Ὅταν στά κείμενά μου γράφω ὅτι ἡ θέληση - βούληση δέν συνδέεται μέ τό πρόσωπο, ἀλλά μέ τήν φύση, τό κάνω γιά νά μείνω σταθερός στίς ἀποφάσεις τῆς ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί νά μή ὑποστῶ τίς φοβερές συνέπειες πού ἐκείνη θέσπισε.

Ἡ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων καί οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πέρασαν στήν ὀρθόδοξη ὑμνογραφία. Ἄλλωστε εἶναι γνωστόν ὅτι στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἑνώνονται στενῶς τό lex crendedi μέ τό lex orandi καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἡ ὀρθόδοξη πίστη συνδέεται μέ τήν ὀρθόδοξη λατρεία. Αὐτό σημαίνει ὅτι τά δόγματα πού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Γεγονότα καὶ σχόλια

Βιώνομεν τὴν παρακμὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας!

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἕνα εὔστοχο ἀπόσπασμα ἄρθρο γιὰ τὴν σύγχρονη πρωτοφανῆ παρακμή μας, ἡ ὁποία ἴσως ἔχει ξεπεράσει καὶ τὴν παρακμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας: «Ζοῦμε στὴν παρακμὴ τοῦ κράτους μας; Ὑπάρχει ἄραγε λύση; Ἤ θὰ συνεχίσουμε αὐτὴν τὴν κατρακύλα μέχρι τὴν πλήρη κατάρρευση. Ἄλλωστε ὁ πληθυσμὸς γερνάει καὶ μὲ ὅλη αὐτὴν τὴν κατάσταση ἐπιταχύνει τὴν ἄθλια ζωή του μὲ ἀποτέλεσμα νέοι ἔποικοι σὲ αὐτὸν τὸν προικισμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ τόπο νὰ βροῦν καὶ νὰ ἀναπτύξουν κάποιον ἄλλο πολιτισμό. Οἱ πρόσφυγες καὶ οἱ μετανάστες ἐκπληρώνοντας ἐντολὲς ἄνωθεν αὐτῶν ποὺ σχεδιάζουν τὶς τύχες τοῦ κόσμου μας θὰ ἔχουν νὰ ἀλλάξουν θρησκεῖες ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου μας. Οἱ ἑπόμενες γενιὲς θὰ ἔχουν νὰ θυμοῦνται ὅτι κάποτε ὑπῆρχε μία μεγάλη Ἑλλάδα καὶ εὐτυχῶς θὰ ὑπάρχουν τὰ ἀρχαῖα μας (ἂν καὶ αὐτὰ μπορεῖ νὰ βαφτιστοῦν ἀλλιῶς, ὅπως γίνεται μὲ τὴν Μακεδονία καὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο ἀπὸ τοὺς γειτόνους μας). Τὴν κατάπτωση τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀκολούθησε ὁ Χριστιανισμὸς μὲ ὅ,τι ἀλλαγὲς ἀπὸ τότε ἔφερε στὸν πολιτισμό μας. Σήμερα ἄραγε τί ἀκολουθεῖ; Ποιὲς γεωπολιτικὲς ἀλλαγὲς ἀκολουθοῦν, ποὺ πιθανὸ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ ζήσουμε καὶ νὰ δοῦμε; τοῦ Ἀλέξανδρου Γιατζίδη, διευθυντῆ σύνταξης, medlabnews.gr - iatrikanea.gr»! Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα!

Εὑρισκόμεθα μεταξὺ δύο θηρίων!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ μία ἄλλη ἐξίσου ἀξιόλογη μονογραφὴ γιὰ τὴν σημερινὴ ἐθνική μας κατάπτωση καὶ κατάντια, ἀπὸ τὸν θεολόγο καὶ δημοσιογράφο Διονύσιο Μακρή: «Μία ἰδιότυπη νέα Σταυροφορία τῆς Δύσης καὶ γενικότερα τῶν ἐκφραστῶν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας ἀνάλογη μ' αὐτὴν τοῦ 1204, τὴν ἅλωση δηλαδὴ τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ τὴ μεγάλη λεηλασία τῶν θησαυρῶν της, βιώνει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Ἑλλάδα! Στόχος ἡ πλήρης οἰκονομική, πολιτιστικὴ καὶ κυρίως θρησκευτικὴ ὑποδούλωσή της στὸ πλαίσιο τῆς ἐφαρμογῆς τῶν σχεδίων τῆς λεγομένης Νέας Τάξης Πραγμάτων. Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτὸ καὶ προκειμένου κυρίως νὰ ἀλώσουν τὴν Ὀρθόδοξη πίστη, μᾶς ἔχουν κηρύξει ἕνα ἄτυπο ἀνελέητο πόλεμο πρὸς τὸν εὐλογημένο αὐτὸ τόπο τὰ δύο μεγάλα θηρία τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως τὰ κατονομάζει σὲ βιβλίο του ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος, ὁ μεγάλος Διδάσκαλος τοῦ Γένους μας! Πρόκειται γιὰ τὸν Μωάμεθ καὶ τὸ Ἰσλάμ, τὸ θηρίο τῆς ἀσεβείας, τὸ ὁποῖο ἐπιχειρεῖ μέσῳ τῆς λαθρομετανάστευσης νὰ ἀλλοιώσει τὴ συνοχὴ τῆς Ὀρθόδοξης πίστης καὶ γιὰ τὸν Πάπα, τὸ θηρίο τῆς εὐσεβείας, τὸ ὁποῖο ἐπιχειρεῖ νὰ ἐπιβάλει τὴ συμπόρευση τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀληθείας!» (Ἱστολ. Ἑλλήνων Νέα)! Ὄντως εὔστοχο σχόλιο, βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ δύο θηρία, τὸ ἕνα πιὸ αἱμοβόρο ἀπὸ τὸ ἄλλο! Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυτρώσει!

Κατεδαφίζεται ἡ ἐθνική μας παιδεία!

Ὁ «ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ» ὑπουργὸς Παιδείας κατεδαφίζει τὴν Ἐθνική μας Παιδεία! Σοκαριστικὲς εἶναι οἱ προτάσεις τῆς σχετικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς αὐτόν, ἡ ὁποία δὲν ἀφήνει ἴχνος ἑλληνοορθοδοξίας στὸ ἐκπαιδευτικό μας σύστημα! Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικὸ σχόλιο ἀπὸ τὸν κ. Θ. Ἀνδρεόπουλο: «Δυστυχῶς ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων ἐπελαύνει στὴν χώρα: Κατάργηση τῶν μαθητικῶν παρελάσεων, τῆς ὑποχρεωτικῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ Ἐκκλησιασμοῦ εἰσηγεῖται ἡ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν Ἀντώνη Λιάκο γιὰ τὶς ἀλλαγὲς στὴν Παιδεία, οἱ ὁποῖες ρυθμίζουν τὴ λειτουργία Δημοτικῶν, Γυμνασίων, Λυκείων καθὼς καὶ τὸ ἐξεταστικὸ σύστημα εἰσόδου στὰ Πανεπιστήμια. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐθνικοῦ διαλόγου εἰσηγεῖται ἐπίσης νὰ καταργηθοῦν οἱ μαθητικὲς παρελάσεις, ὁ ὑποχρεωτικὸς ἐκκλησιασμὸς καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ προσευχὴ μὲ ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ συνείδηση τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἀλλοδαπῶν παιδιῶν ποὺ θέλουν νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ μέλλον στὸν ἐθνικὸ κορμὸ τῆς Χώρας. Χτυπιέται ἡ ἱστορικὴ Μνήμη καὶ ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ ὁποία εἶναι συνυφασμένη μὲ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὸν βοήθησε στὶς δύσκολες ὧρες του νὰ ἐπιβιώσει, ὅταν ἡ «φλόγα» του ἀχνόφεγγε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἱστορίας. Ἡ ἀτραπὸς ποὺ πάει νὰ ἀκολουθήσει τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη μὲ βαρύτατες εὐθύνες γιὰ τὸ μέλλον» (Ἱστ. Efenpress)! Ὁ ἐν λόγῳ «ἐθνοπατέρας» κάνει «τὴ δουλειά» του, ἀλλὰ ὁ Μακαριώτατος, τί κάνει; Ἔχουμε τὴν ἀπορία νὰ μάθουμε!

Εὑρέθη ὁ τάφος τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλη!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας κατεδαφίζει τὸν ἑλληνορθόδοξο χαρακτῆρα τῆς Παιδείας μας, ἡ ἑλληνικὴ γῆ «βοᾶ» καὶ «διαμαρτύρεται», σὲ ἀντίθεση μὲ μᾶς τοὺς ἑλληνόφωνους κατοίκους του, οἱ ὁποῖοι «καταπίνουμε ἀμάσητα» τὰ νεοταξικὰ σκουπίδια καὶ κύρια τὴν παραχαραγμένη ἐθνική μας ἱστορίας. Πρὶν λίγο καιρὸ ἀνακαλύφτηκε στὴν Χαλκιδικὴ ὁ τάφος τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου Ἀριστοτέλη! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ τάφος τοῦ μεγαλύτερου φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητας, τοῦ Ἀριστοτέλη (384-322 π. Χ.), βρίσκεται στὰ Στάγειρα, στὴν σημερινὴ Ὀλυμπιάδα Χαλκιδικῆς. Ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωση γιὰ τὸν τάφο τοῦ Ἀριστοτέλη, τὸν χῶρο ποὺ στέγασε τὴν τέφρα τοῦ φιλοσόφου, γίνεται στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὴν συμπλήρωση 2400 χρόνων ἀπὸ τὴν γέννησή του καὶ ἐνώπιον 250 ἀριστοτελιστῶν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο» (Ἱστ. Ἑλλήνων Νέα)! Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τῶν ἀρχαιολόγων, τὸ μεγαλόπρεπο ταφικὸ μνημεῖο ἀνήκει σὲ ἐξέχουσα προσωπικότητα τοῦ 4ου π.Χ. αἰώνα καὶ ὑπάρχουν βάσιμες ὑποθέσεις ὅτι ἀνήκει στὴν μεγαλύτερη προσωπικότητα τοῦ αἰώνα καὶ τῆς περιοχῆς, στὸν μεγάλο σταγειρίτη φιλόσοφο. Ἰδοὺ ἕνα ἰσχυρὸ «χαστούκι» στοὺς παραχαράκτες τῆς ἱστορίας σκοπιανοὺς καὶ στοὺς «δικούς» μας ἐθνομηδενιστές!

«Πάπας»: κατάκτησις ἰσλαμικοῦ τύπου ἡ ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ νὰ τὸ χωρέσει τὸ μυαλό μας αὐτὸ ποὺ διαβάσαμε. Ὁ θλιβερὸς «ἀλάθητος», «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ «ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ», ἐξομοίωσε τὴν ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὶς κατακτητικὲς σφαγὲς τῶν τζιχαντιστῶν μουσουλμάνων! Σὲ συνέντευξή του στην γαλλικὴ καθολικὴ ἐφημερίδα La Croix ξεστόμισε: «Σήμερα, δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ Ἰσλὰμ ὡς Ἰσλάμ, ἀλλὰ τοῦ ISIS καὶ τοῦ κατακτητικοῦ πολέμου του, ὁ ὁποῖος ἐν μέρει προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἰδέα τῆς κατάκτησης εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰσλάμ, ὡστόσο, εἶναι ἐπίσης δυνατὸ νὰ ἑρμηνευθεῖ ὁ στόχος ποὺ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, ὅπου ὁ Ἰησοῦς στέλνει τοὺς μαθητές Του σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, ὡς μία ἴδια ἰδέα κατάκτησης» (http://redskywarning.blogspot.gr)! Ταυτίζει τὸ γεμάτο ἀγάπη καὶ εἰρήνη παράγγελμα τοῦ Κυρίου μας πρὸς τοὺς μαθητές Του, νὰ πᾶνε καὶ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς συναδέλφωσης τῶν λαῶν, μὲ τὰ κορανικὰ παραγγέλματα τὴ φρίκης καὶ τοῦ ὀλέθρου, τοῦ «ἱεροῦ πολέμου»! Γιὰ ἐκεῖνον ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι τὸ ἴδιο, τὰ ἴδια κάνουν καὶ ἄρα μποροῦν νὰ ἑνωθοῦν, ὑπὸ τὴν ἐξουσία τῆς ἀφεντιᾶς του! Ἀλλὰ κρύπτεται καὶ μία ἄλλη λεπτομέρεια στὴν ὑπόθεση. Ὁ ἀθεολόγητος καὶ ἀνιστόρητος «ἀλάθητος», κοινῶς «σκράπας», δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθινὴ ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας. Τὴ μόνη «ἱεραποστολὴ» ποὺ γνωρίζει εἶναι τῆς «ἐκκλησίας» του, ἡ ὁποία εἶναι συνώνυμη μὲ τὶς σταυροφορίες, Ἱερὰ Ἐξέταση καὶ τὴν δαιμονικὴ οὐνία καὶ γι' αὐτὸ τὴν μπερδεύει μὲ τὸ τζιχὰντ τοῦ Ἰσλάμ!

Ἐξαγγελία χειροτονίας γυναικῶν ἀπὸ τὸν κ. Φραγκίσκον!

Ο κ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ «ἄνοιξε πόρτα» γιὰ τὴ μελλοντικὴ χειροτονία γυναικῶν στὴν «ἐκκλησία» του! Ἡ «μόδα» τῆς χειροτονίας γυναικῶν «ἱερέων» στοὺς προτεστάντες, «ἄνοιξε τὴν ὄρεξή» του, γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθεῖ δεόντως καὶ νὰ δείξει, ἔτι περισσότερο, ὅτι διαθέτει «φιλελεύθερο πνεῦμα» καὶ πὼς ὁ παπισμὸς «ἄλλαξε», συγχρονίστηκε, ἔγινε μοντέρνος καὶ ἄρα ταιριάζει στὰ «γοῦστα» τοῦ σύγχρονου κόσμου! Τὴν ἀρχὴ ἔκαμε μὲ τὴν πρόθεσή του νὰ χειροτονήσει διακόνισσες. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἄφησε ἀνοιχτὸ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἐπιτραπεῖ γιὰ πρώτη φορὰ στὶς γυναῖκες νὰ γίνονται διακόνισσες τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τελοῦν ὁρισμένα μυστήρια, ὅπως αὐτὸ τοῦ γάμου καὶ τῆς βάπτισης, μεταδίδουν τὰ ἰταλικὰ μέσα ἐνημέρωσης. Ἀπευθυνόμενος τὴν Πέμπτη σὲ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μοναχές, ὁ Πάπας ἀπάντησε καταφατικὰ ὅταν μία ἀπὸ αὐτὲς τὸν ρώτησε ἂν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ συγκροτηθεῖ ἐπιτροπή, γιὰ νὰ μελετήσει τὸ ζήτημα τῆς ἱεροσύνης τῶν γυναικῶν, […] «Πιστεύω ὅτι, ναί, θὰ ἦταν καλὸ γιὰ τὴν Ἐκκλησία νὰ διευκρινίσουμε αὐτὸ τὸ σημεῖο. Συμφωνῶ. Θὰ μιλήσω, γιὰ νὰ γίνει κάτι γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα» φέρεται νὰ εἶπε ὁ Φραγκίσκος στὴν συνάντηση ποὺ εἶχε μὲ τὶς μοναχὲς» (Ἱστολ. Τὰ Νέα)! Ἐπισημαίνουμε τὴ φράση: «νὰ τελοῦν ὁρισμένα μυστήρια, ὅπως αὐτὸ τοῦ γάμου καὶ τῆς βάπτισης», δηλαδὴ νὰ ἔχουν πλήρη ἱερατικὰ καθήκοντα, ὅ,τι κάνουν καὶ οἱ «παπαδίνες» τῶν ἀγγλικανῶν καὶ προτεσταντῶν! Ἡ «ἱεροσύνη» τῶν γυναικῶν εἶναι πρὸ τῶν πυλῶν στὴν «καθολικὴ ἐκκλησία», μὲ ἀπόφαση τοῦ «ἀλάθητου»! Χειροκροτεῖστε ἕνα ἀκόμα «κατόρθωμά» του!

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος διὰ τοὺς πεντηκοστιανούς

ΓΡΑΨΑΜΕ σὲ πρόσφατο σχόλιό μας γιὰ τὴν διαβόητη «γλωσσολαλιὰ» τῶν αἱρετικῶν Πεντηκοστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι «βαπτίζονται μὲ Πνεῦμα Ἅγιο» καὶ μιλοῦν «ξένες γλῶσσες», στὴν οὐσία κράζουν σὲ κατάσταση παραληρήματος! Ὁ θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους δημοσίευσε ἀπόφθεγμα τοῦ Ἁγίου Παϊσίου, σχετικὰ μὲ τὸ «βάπτισμα στὸ Ἅγιο Πνεῦμα» αὐτῶν: «Κάποτε ρωτήθηκε ὁ Ἅγιος Παΐσιος : «Γέροντα αὐτὰ ποὺ λένε ὅσοι προσχωροῦν στοὺς Πεντηκοστιανούς, ὅτι δηλαδὴ βλέπουν ὁράματα, μιλοῦν γλῶσσες κ.λ.π., εἶναι ἀπὸ φαντασία ἢ ἀπὸ δαιμονικὴ ἐνέργεια;». Ὁ Ὅσιος Γέροντας τῆς Παναγούδας, τοῦ ὁποίου τόσο ''ἐπιλεκτικὰ'' χρησιμοποιοῦν τοὺς λόγους του, οἱ ὑποπίπτοντες στὸ ὀλίσθημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀπάντησε ὡς ἑξῆς : «Ἀπὸ δαιμονικὴ ἐνέργεια εἶναι. Γιατί, ὅταν πηγαίνουν στοὺς Πεντηκοστιανοὺς καὶ ξαναβαπτίζωνται, περιφρονοῦν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα – ''ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν'', λέει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως-, ὁπότε ξεβαπτίζονται, δέχονται δαιμονικὲς ἐπιδράσεις... ''Μιλάει, λένε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς''. Δὲν εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· εἶναι ἕνα σωρὸ ἀκάθαρτα πνεύματα. Τί γλωσσολαλιές; Ἀσυναρτησίες εἶναι αὐτὰ ποὺ λένε· οὔτε οἱ ἴδιοι τὰ καταλαβαίνουν…Καὶ βλέπεις ἐνῷ εἶναι κάτι τὸ δαιμονικό, αὐτὸν τὸν δαιμονισμὸ τὸν θεωροῦν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ λένε πὼς ζοῦν ὅ,τι ἔζησαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Εἶναι βλασφημίες αὐτὰ ποὺ πιστεύουν, γι' αὐτὸ δαιμονίζονται» (Ἱστολ. Ἀκτῖνες)! Ὄντως ἔτσι εἶναι. Ὅσοι «ξαναβαπτίζονται» ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς χάνουν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ δαιμονίζονται!

Κυβερνητικὴ παρέμβασις διὰ τὴν λύσιν στεγάσεως τῶν πορνείων!

ΑΦΟΥ ἡ «λαοπρόβλητη» κυβέρνησή μας, «ἔλυσε» ὅλα τὰ προβλήματά μας, δένοντάς μας χειροπόδαρα στὰ «μνημόνια» μὲ τοὺς διεθνεῖς τοκογλύφους, ἀποφάσισε νὰ ἀσχοληθεῖ πλέον μὲ ἕνα ἄλλο «φλέγον» πρόβλημα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας: τὸ πρόβλημα στέγασης τῶν πορνείων! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Τὴν ὑπογραφή τους στὴ «βιομηχανία» τῆς πορνείας ἔρχονται νὰ βάλουν ὄχι ἕνας, ὄχι δύο ἀλλὰ 17 βουλευτὲς τῆς κυβέρνησης. Τὴν ἀναθεώρηση τοῦ ὑπάρχοντος χωροταξικοῦ πλαισίου ποὺ ἀφορᾶ τὴν λειτουργία οἴκων ἀνοχῆς καὶ τὶς «πιάτσες», ζητοῦν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, μὲ ἐρώτηση ποὺ κατέθεσαν στὴ Βουλὴ 17 βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, μὲ πρῶτο ὑπογράφοντα τὸν ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς Τάσο Κουράκη. Οἱ ἐρωτῶντες βουλευτὲς ζητοῦν νὰ τροποποιηθεῖ τὸ ἰσχῦον νομικὸ καθεστώς, τὸ ὁποῖο μετὰ τὴν τροποποίησή του τὸ 2014, (ἄρθρο 3 παρ 4 Ν. 2734/1999), δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐγκατάσταση τῶν οἴκων ἀνοχῆς σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν 200 μέτρων, ὄχι μόνο ἀπὸ νηπιαγωγεῖα, παιδικοὺς σταθμούς, σχολεῖα, βιβλιοθῆκες καὶ παιδικὲς χαρές, ὅπως ἴσχυε παλαιότερα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ξενοδοχεῖα κατηγορίας τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε ἀστέρων. Μὲ τὴν ἐρώτησή τους οἱ βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἐπίμαχη τροποποίηση εἶναι «δυσανάλογα ἀλυσιτελὴς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπό, δηλαδὴ τὴν προστασία τῆς νεότητας καί, γενικότερα, τῶν χρηστῶν ἠθῶν» καὶ δημιουργεῖ «σοβαρὰ προβλήματα σὲ ὑφιστάμενους χώρους στέγασης οἴκων ἀνοχῆς» (Ἱστ. Ἀττικὰ Νέα)! Καὶ βέβαια ἡ λύση τοῦ «προβλήματος» τῶν πορνείων, θὰ λυθεῖ μὲ τὴν σχεδὸν συστέγαση μὲ τὰ νηπιαγωγεῖα καὶ τοὺς παιδικοὺς σταθμούς! Φρίκη!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΤΑ

ΣΤΙΣ 15 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Κηρύκου καί Ἰουλίττης τῆς μητρός αὐτοῦ. Ἡ ἁγία Ἰουλίττα ἦταν χριστιανή, καταγόταν ἀπό τό Ἰκόνιο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Ἐκείνη τήν περίοδο στό Ἰκόνιο εἶχε ξεσπάσει διωγμός κατά τῶν χριστιανῶν καί γιά αὐτό πῆγε στήν Σελεύκεια. Ἐπειδή ὅμως καί ἐκεῖ διώκονταν οἱ χριστιανοί κατέφυγε στήν Ταρσό τῆς Κιλικίας, ὅπου καί ἐκεῖ εἶχαν ξεσπάσει φοβεροί διωγμοί ἀπό τόν ἡγεμόνα τῆς Κιλικίας Ἀλέξανδρο. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας τοὺς συνέλαβε ὑπέβαλε τήν ἁγία Ἰουλίττα σέ φοβερά βασανιστήρια, τόν δέ Κήρυκο λόγῳ τῆς ἡλικίας του μέ κολακεῖες προσπαθοῦσε νά τόν καταφέρη νά ἀναρνηθῆ τόν Χριστό, ὅμως τό μικρό παιδί παρά τήν ἡλικία του, ἔχοντας στραμμένο τό βλέμμα του συνεχῶς στήν ἁγία μητέρα του καί ψελλίζοντας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κτύπησε μέ τό πόδι του τόν ἡγεμόνα. Αὐτός θυμωμένος ἔσπρωξε μέ δύναμη τόν Κήρυκο καί τὸ παιδὶ κτυπώντας στό κεφάλι παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο. Ἡ ἁγία Ἰουλίττα κατόπιν ὁδηγήθηκε σέ φρικτά βασανιστήρια, ἐπειδή ὅμως δέν ἀρνήθηκε τόν Χριστό ἀποκεφαλίσθηκε. Καί ἔτσι ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰουλίττα μέ τόν υἱό της Κήρυκο ἔλαβαν τούς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου καί ἀξιώθηκαν τῆς οὐρανίας μακαριότητος.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

συνέθεσαν οἱ Πατέρες στίς Οἰκουμενικές Συνόδους εἰσήχθηκαν στήν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας καί ψάλλονται ἀπό τούς πιστούς. Σέ ἕνα τροπάριο γράφεται:

«Ὑποστατικήν φρονοῦντες τήν θέλησιν, εἰσῆγον κακῶς σύν ταῖς θελήσεσι καί τά πρόσωπα τῶν θελόντων, τῆς πλάνης οἱ πρόμαχοι· οὗσπερ κάλλιστα [οἱ] Πατέρες ἐλέγξαντες, φύσει συμφυῆ διδάσκουσι τήν κατάλληλον ταύτης ἐνέργειαν»[162].

Ἐδῶ κατηγοροῦνται οἱ πρόμαχοι τῆς πλάνης, δηλαδή οἱ αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τήν θέληση ὡς ὑποστατική καί συνδέουν τήν θέληση μέ τά πρόσωπα. Ὅμως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἤλεγξαν αὐτήν τήν πλάνη καί δογμάτισαν ὅτι ἡ ἐνέργεια καί ἑπομένως καί ἡ θέληση εἶναι χαρακτηριστικό τῆς φύσεως.

Σέ ἄλλο τροπάριο χαρακτηρίζεται ἡ ἐνέργεια ἤ θέληση ὡς φυσική:

«Ὄνπερ τῷ Πατρί Υἱόν Ὁμοούσιον, Πατέρες τό πρίν τρανῶς ἐκήρυξαν, σύν τῷ Πνεύματι, Διδασκάλων ἐνθέων ὁ σύλλογος, ἐνεργείαις θεϊκαῖς πάντας ἐδίδαξαν, μίαν φυσικήν γνωρίσαντες τήν ἐνέργειαν ἅμα καί θέλησιν»[163].

Κατά τήν διδακαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Υἱός εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, ἔτσι ἔχει καί φυσική ἐνέργεια ἤ θέληση. Μέ τήν ἐνανθρώπηση προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν ἕνωσε μέ τήν θεία φύση στήν ὑπόστασή Του. Ἔτσι ἔχει δύο φύσεις, ἐνέργειες καί θελήσεις.

Γράφεται σέ ἕνα τροπάριο:

«Σέ τόν ἀπερίγραπτον καί ἀνερμήνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα δι' ἡμᾶς, φιλάνθρωπε, ἀνεκήρυξε τό σεπτόν σύστημα τῶν σοφῶν Πατέρων, Θεόν τέλειον καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ταῖς φύσεσι καί ταῖς ἐνεργείαις ὑπάρχοντα, διπλοῦν καί ταῖς θελήσεσιν, ἕνα τόν αὐτόν καθ' ὑπόστασιν»[164].

Τό θέμα ἔχει ξεκαθαρισθῆ δογματικῶς καί δέν μπορεῖ νά γίνη ἀναθεώρηση. Στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πιστεύουμε ὅτι ἡ θέληση εἶναι φυσική, δηλαδή εἶναι χαρακτηριστικό τῆς φύσεως, καί ὄχι ὑποστατική καί προσωπική. Βεβαίως, ἐπειδή δέν ὑπάρχει φύση ἀνυπόστατη, γι' αὐτό ἐκφράζεται διά τῶν προσώπων, ἀφοῦ ἄλλο εἶναι ὁ θέλων, ἄλλο ἡ θέληση καί ἄλλο τό θελητόν. Ὅμως, δέν μποροῦμε νά κάνουμε λόγο γιά ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός, ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Υἱοῦ καί ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί τότε εἰσάγουμε τήν τριθεΐα στήν Ἁγία Τριάδα καί διασποῦμε τήν ἑνότητα τῆς κοινῆς φύσεως, τῆς ἐνεργείας καί τῆς θελήσεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πρᾶγμα πού εἶναι ἀνορθόδοξο.

Ἑπομένως, εἶναι ἀνορθόδοξη καί ἀντιπατερική ἡ ἄποψη τοῦ Π.Ι. γιά «τό ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός», γιά «τήν ἐλευθερία τοῦ αἰτίου, τοῦ Πατρός», γιά τήν «μία ἐλεύθερη βούληση, αἰώνια, ἀΐδια», πού συνδέεται μέ τόν Πατέρα. Δέν ὑπάρχει στούς Πατέρες καμμιά ὑπαρξιακή ἢ ὁποια ἄλλη ἀνάλυση στά τῆς Ἁγίας Τριάδος γιά χάρη τῆς ὁποιας συναφειακῆς ἀπάντησης.

5. Συμπέρασμα

Ἀπό ὅλα ὅσα ἀναφέρθηκαν ἐξάγεται ὅτι πολλοί σύγχρονοι θεολόγοι, προσπαθώντας νά ὑπερβοῦν τήν πατερική θεολογία καί νά τήν μεταφέρουν στήν ἐποχή μας καί χρησιμοποιώντας σχολαστικό λόγο καί ὑπαρξιακή μεθοδολογία, διαπράττουν σοβαρότατα θεολογικά σφάλματα πού ἐντοπίσθηκαν στό κείμενο αὐτό.

Συνοψίζοντας τό ὅλο θέμα, σημειώνω ὅτι οἱ σύγχρονοι στοχαζόμενοι θεολόγοι συνδέουν τήν φύση μέ τήν ἀνάγκη καί τήν βούληση - ἐλευθερία μέ τό πρόσωπο, προτάσσουν τήν προτεραιότητα τοῦ προσώπου ἔναντι τῆς οὐσίας, ὁμιλοῦν γιά κοινωνία προσώπων καί ὄχι γιά κοινωνία φύσεως, εἰσέρχονται στά ἐνδότερα τῆς ζωῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος καταργώντας τόν ἀποφατισμό, εἰσάγουν μιά αἰώνια θέληση στόν Πατέρα καί ἀποδίδουν στόν ἄκτιστο Θεό καταστάσεις τοῦ κτιστοῦ κόσμου, ἀφοῦ μέ ἀντιλήψεις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων προσπαθοῦν νά κατανοήσουν τήν ζωή τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅταν κανείς ἀναφέρεται στό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος πρέπει νά εἶναι προσεκτικός καί νά μή στοχάζεται οὔτε νά πολυπραγμονῆ. Πρέπει νά στηρίζεται στήν ἐμπειρία καί τόν λόγο τῶν θεοπτῶν μαρτύρων, ἤτοι τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων, ὅπως ἔκανε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καί ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καί νά μή προχωρῆ περαιτέρω, χάρη μιᾶς σχολαστικῆς καί ὑπαρξιακῆς κατανοήσεως τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τελικά, ὁ Π.Ι. παρερμήνευσε τήν διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων καί τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά τόν Τριαδικό Θεό καί πρέπει ἡ ἀντιπατερική αὐτή ἄποψη νά ἀποβληθῆ, δεδομένου μάλιστα ὅτι τό συγκεκριμένο κείμενο τοῦ Π.Ι. διδάσκεται στίς Θεολογικές καί Ἐκκλησιαστικές Σχολές, μέ κίνδυνο νά μεγαλώση μιά γενιά θεολόγων καί Κληρικῶν μέ ἀνορθόδοξες ἀπόψεις στό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.–

Σημειώσεις:

160. Πρακτικά τῶν ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τόμ. Γ´, ἐκδ. Καλύβης Τιμίου Προδρόμου Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίας Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος, 1986, σελ. 145-146 (νέα ἀρίθμηση). 161. ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 146. 162 Μηναῖον Ἰουλίου, ἐκδόσεις Φῶς, σελ. 121 . 163 ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 121. 164. ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 115.

«Ὁ φόβος μπροστὰ στὴν ἀλήθεια»

Ἐκυκλοφορήθη κείμενον τοῦ κ. Γεωργίου Βλαντῆ, θεολόγου, συνεργάτου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βόλου, μὲ τίτλον «ὁ φόβος μπροστὰ στὸ Πνεῦμα». Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς ἀτερμόνας ἰδεολογικὰς συζητήσεις διὰ τὰ ὅσα γράφει, ἄλλωστε δὲν ἀφοροῦν τὸν Ο.Τ. παρὰ μόνον τοὺς φονταμενταλιστὰς εἴτε παραδοσιαρχικοὺς εἴτε νεωτεριστάς, ἀλλὰ θὰ συγχαρῶμεν τὸν κ. Βλαντῆν, διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν γράφει:

«Ἡ προετοιμασία τῆς Συνόδου ἦταν προβληματική. Τὰ κείμενα πρὸς συζήτηση ἔχουν προφανεῖς ἀδυναμίες καὶ ἐλάχιστα θὰ ἑλκύσουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σήμερα. Ἔλειψαν τὸ θάρρος καὶ ἡ τόλμη καὶ προκρίθηκαν ἡ γραφειοκρατία καὶ οἱ ἐκκλησιοπολιτικὲς ἰσορροπίες».

Παραδέχεται ἑπομένως ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς παρωδίας Συνόδου;! Μέχρι πρότινος ἰσχυρίζοντο οἱ διασῶται ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὸ μήνυμα τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἀνέμενεν ἡ ἀνθρωπότης! Βεβαίως ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὅτι:

«ἡ Σύνοδος εἶναι ἕνα πρῶτο βῆμα… στὴν κατεύθυνση γιὰ τὴν ἐνδυνάμωση τῶν συνοδικῶν δομῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνίσχυση τοῦ διορθόδοξου διαλόγου. Δὲν εἶναι συμπτωματικὸ πὼς οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ σχεδίου τορπιλισμοῦ τῆς Συνόδου προκρίνουν τὴ θεωρία τοῦ αὐτοκεφαλισμοῦ, τῶν παράλληλων δηλαδὴ μονολόγων τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὑπονομεύουν τὴ Σύνοδο φοβούμενοι πὼς ἡ Ἐκκλησία θὰ βιώσει βαθύτερα τὴν ἑνότητά της ὑπὸ ἕνα συντονιστικὸ κέντρο ποὺ δὲν ἐλέγχουν. Ὑποσκάπτουν τὸ ρόλο τοῦ Πρώτου καὶ τὶς ἐνέργειές του γιὰ τὴν ἐμβάθυνση τῆς διορθόδοξης ἑνότητας, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτελοῦν τὴ λειτουργία αὐτὴ οἱ ἴδιοι».

Δὲν γνωρίζετε κ. Βλαντῆ ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀποδυνάμωσις τῆς συνοδικότητος ἀπὸ τοὺς «Πρώτους» ἑκάστης Ἐκκλησίας; Ἡ «διευρυμένη Σύνοδος Προκαθημένων», ὅπως εὔστοχα ὠνομάσθη ἡ Μ. Σύνοδος, ἐνισχύει τὴν ἑνότητα ἢ τὴ μοναρχία τῶν «Πρώτων»; Γνωρίζετε πῶς λειτουργεῖ ἡ συνοδικότης εἰς τὸ Φανάρι, τὸ ὁποῖον ὑπερασπίζεσθε ὡς ὑπόδειγμα συνοδικότητος; Δὲν ἔχετε ἀκούσει ποτὲ περὶ ἀπολύσεων Μητροπολιτῶν διὰ τηλεφώνου; Τὴν Ἐνδημοῦσαν τῆς Κων/πόλεως θὰ τὴν καταστήσωμεν πανορθόδοξον ὑπόδειγμα συνοδικότητος; Γνωρίζετε ἐσεῖς ποῖοι ἐλέγχουν τὸ Φανάρι; Ἁπλῶς κατηγορεῖται ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ γνωρίζουν ἀνθρώπους, πράγματα καὶ καταστάσεις… ἀντιδροῦν εἰς τὸν ὁλοκληρωτισμόν, ὁ ὁποῖος εἰσάγεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ αὐτοκεφαλία μεταξὺ ἄλλων εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία διατηρεῖ ὑπὸ τὰς δεδομένας συνθήκας τὴν «δημοκρατίαν» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπιτρέπει νὰ πνέη ἀέρας ἐλευθερίας. Εἶναι τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ κατανοήση καὶ ὁ κ. Νικόλαος Κουρεμένος, ὁ ὁποῖος γράφει εἰς ἄρθρον του μὲ τίτλον «Ἡ καταδίκη τοῦ θεολογικοῦ φονταμενταλισμοῦ»:

«Γιὰ ποιὸν λοιπὸν λόγο θὰ πρέπει ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας, νὰ ἐπανέλθει στὸ θέμα καὶ νὰ καταθέσει αἴτημα τροποποίησης τοῦ κειμένου στὸ τέλος τοῦ Μαΐου τοῦ 2016, δηλαδὴ οὐσιαστικὰ λιγότερο ἀπὸ ἕνα μήνα πρὶν ἀπὸ τὴ σύγκληση τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου;».

Διότι αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς παρέχει ἡ αὐτοκεφαλία, ἡ ὁποία δὲν καταπνίγει τὰς ἐλευθέρους φωνάς. Ἀντιθέτως θὰ γνωρίζετε τὴν σκανδαλώδη ἐπέμβασιν τοῦ «Πρώτου» τῆς Ρώμης εἰς τελικὸν κείμενον κατὰ τὴν Β΄ Βατικανήν, ὅπου αἱ ἀντιδράσεις κατεπνίγησαν… Δὲν εἶναι φονταμενταλιστικὰ αὐταρχικόν, κ. Κουρεμένε, νὰ ἀμφισβητῆτε τὸ δικαίωμα 80 Ἱεραρχῶν νὰ καταθέτουν τὴν γνώμην τους ἀκόμη καὶ τελευταίαν στιγμήν;

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τούς ἀγαπητούς μας συνδρομητάς ὅτι δύνανται νά καταθέτουν τήν συνδρομήν των ἢ ἐνίσχυσιν καί εἰς τήν Ἐθνικήν Τράπεζαν εἰς τό ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 1201101290000012929 614076. Τό δέ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δέν ἔχει κερδοσκοπικόν χαρακτῆρα καί τά ἔξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τὰς συνδρομάς σας. Βοηθῆστε εἰς τήν ἔκδοσιν καί διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ: ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

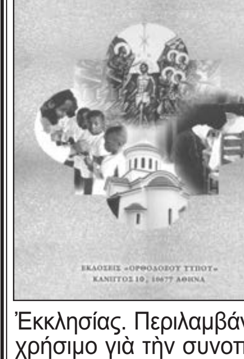

Εἴμαστε στὴν εὐχάριστη θέση νὰ σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι οἱ ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» μόλις ἐκυκλοφόρησαν τὸ «ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ», ποὺ πάρα πολλοὶ ἀδελφοί μας εἶχαν ζητήσει. Εἶναι πολὺ χρήσιμο γιὰ κάθε πιστὸ ποὺ πρόκειται νὰ ἀναδεχθῆ ἕνα νεοφώτιστο ἢ γιὰ κάποιον ἑτερόδοξο ἢ καὶ ἀλλόθρησκο, ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ γίνη μέλος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Περιλαμβάνει ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο καὶ χρήσιμο γιὰ τὴν συνοπτική, ὀρθὴ ἐνημέρωση ἐπὶ θεμάτων τῆς πίστεώς μας. Ἔγχρωμο, καλαίσθητο καὶ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα.

Τιμᾶται 4 εὐρὼ

Προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ τῆς Π.Ο.Ε. εἰς Ἁγίους Τόπους

Ἡ Π.Ο.Ε. διοργανώνει προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους τὸν Σεπτέμβριο 2016 ἀπὸ 15 ἕως 20/9/2016. Δηλώσεις μὲ προκαταβολὴ ἕως 15 Ἰουλίου 2016. Πληροφορίες κ. Σαμωνᾶς. Τηλ. 210 6211471 - 6942688774.

Ἀρχιμ. Ἰωάννου Κωστώφ, «ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ ΠΛΑΝΩΝ», ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ, ΑΘΗΝΑ 2016, σελ. 231.

Ὁ εὐλαβής Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωάννης Κωστώφ καί οἱ Ἐκδόσεις «ΥΠΑΚΟΗ» προσέφεραν κατά τήν φετινή χρονιά στό φιλόχριστο ἀναγνωστικό κοινό τήν παροῦσα νέα ἔκδοση μέ τίτλο, «ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ ΠΛΑΝΩΝ». Ὁ λόγος τοῦ π. Ἰωάννη χαρακτηρίζεται γιά τόν ἀντιαιρετικό καί ποιμαντικό του χαρακτῆρα. Λόγος βασισμένος στούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιούς καί συγχρόνους, ἁγιογραφικός, ἁπλός πού σκοπό ἔχει ἀφ' ἑνός νά ὑποδείξη τήν θεολογική πλάνη τῆς αἱρέσεως καί ἀφ' ἑτέρου νά καταδείξη ὅτι, ὅταν ἀπορρίπτεται ὁ Θεός καί τά δόγματα πού παρέδωσε μέσω τῶν ἁγίων του ἔχει σάν φυσικό ἐπακόλουθο τήν ἐγκατάληψη τοῦ αἱρετικοῦ ἀπό τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι ἱκανός νά διαπράξη καί τήν χειρότερη ἁμαρτία, ὅπου ἡ πλάνη τοῦ παπισμοῦ εἶναι ἡ τρανότερη ἀπόδειξη.

Στήν ἐποχή μας, μία ἐποχή ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτική, ὅπου ἀμφισβητεῖται ἀπροκάλυπτα πιά ὁ λόγος τῶν Πατέρων, ἐποχή πλήρους ἀποστασίας, ἀνηθικότητας, συγκρητισμοῦ, ὅπου ἡ πλάνη καί τό ψέμα κυριαρχοῦν καί στήν πιό ἁπλή ἔκφανση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅπου συγκαλοῦνται ἀκόμα καί Σύνοδοι, γιά νά νομιμοποιήσουν τήν αἵρεση καί τίς δῆθεν ἐκκλησίες της, ὁ π. Ἰωάννης ἀνέσυρε ἀπό τούς θησαυρούς φιλοχρίστων ἀδελφῶν, ὅπως πολύ χαρακτηριστικά μᾶς λέγει, μερικά ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῶν ποικίλων πλανῶν τῶν Παπικῶν. Εἶναι εὐκαιρία, συνεχίζει, νά ὁπλισθοῦμε ἀπό ἀγάπη πρός τήν ἀλήθεια, σέ ἕνα καιρό μινιμαλισμοῦ της, γιά νά μπορέσουμε νά μείνουμε ἀκλόνητα στερεωμένοι στήν μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, τήν Ὀρθόδοξη, ἀλλά καί γιά νά βοηθήσουμε καλοπροαίρετες ψυχές πού θέλουν νά ἀποπτύσουν τήν πλάνη. Καί τά ἐφόδια γιά αὐτόν τόν ἀγώνα μᾶς τά προσφέρει αὐτή ἡ ταπεινή ἀλλά καί σπουδαία ἔκδοση.

Τό παρόν βιβλίο εἶναι χωρισμένο σέ δέκα κεφάλαια, ὅπου στά πέντε πρῶτα γίνεται ἀναφορά στίς βασικές παπικές πλάνες α) Περί τοῦ Πρωτείου καί τοῦ Ἀλαθήτου τοῦ Πάπα β) Περί τοῦ ἀζύμου ἄρτου, πού κάνουν χρήση στήν τέλεση τῆς "θείας Εὐχαριστίας" γ) στήν διδασκαλία τῶν παπικῶν σχετικά μέ τά ὑπαρκτά ἔργα δ) γιά τήν ὕπαρξη τοῦ καθαρτηρίου πυρός καί ε) γιά τήν διδασκαλία τοῦ filioque. Ἀκολουθοῦν δύο κεφάλαια στά ὁποῖα γίνεται ἀναφορά α) στίς μελέτες καί στήν διδασκαλία τοῦ Paul Fr. Ballester Convalier, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε Ἰησουΐτης καί κατόπιν ἐνδελεχοῦς μελέτης τῶν Πηγῶν ἀποκήρυξε τήν Παπική πλάνη, προσῆλθε στήν Ὀρθοδοξία καί μάλιστα ἔγινε Ἐπίσκοπος καί β) γίνεται ἀναφορά στίς μελέτες καί στά ἄρθρα τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ καί ὁμολογητοῦ τῆς πίστεώς μας Κωνστ. Μουρατίδου, ὅπου μέ τά σοφά συγγράμματά του ἀναίρεσε τόν Παπισμό. Τέλος, ἀκολουθοῦν τρία κεφάλαια στά ὁποῖα γίνεται ἀναφορά, μέσα ἀπό σύγχρονα καί παλαιότερα παραδείγματα, στά ἔργα καί στίς ἡμέρες τοῦ Παπισμοῦ καί ἰδιαίτερα στίς ταπεινώσεις καί τούς διωγμούς πού δέχθηκε ὁ ὀρθόδοξος σερβικός λαός ἀπό τούς παπικούς κροάτες στά χρόνια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου.

Νά εὐχαριστήσουμε τόν σεβαστό π. Ἰωάννη Κωστώφ, ὁ ὁποῖος μέ τήν παροῦσα ἔκδοση προσπαθεῖ νά διαφωτίση καί νά ἐνισχύση τό φρόνημα τοῦ εὐσεβοῦς ὀρθόδοξου λαοῦ μας καί νά τοῦ ἐκζητήσουμε τίς προσευχές του.

Γ.Κ.Τ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΔ΄, Ἀριθμ. 33/15 Ἰουλίου 2016

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ «ΠΗΛΟΠΛΑΣΤΟΥ ΠΕΛΑΣΙΣ» Μόσχα 2015 Σχ. 19,50x13 σσ 110.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, Μηνιαῖον Δελτίον τοῦ Ἱδρύματος Ἁγ. Νεκτάριος. Μάρτ. – Ἀπρίλ., Μάϊος – Ἰούν. 2016. Λευκωσία.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ. Διμηνιαία ἔκδοσις τοῦ συλλόγου «Φίλοι Ἱ. Κοινοβίου Ἁγ. Νικοδήμου». Μάρτ. – Ἀπρίλ. 2016. Γουμένισσα.

Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Τετραμηνιαία ἔκδοσις τοῦ Συλλόγου Προστασίας Ἀγέννητου Παιδιοῦ – Ἡ ἀγκαλιά. Σεπτ. – Δεκ. 2015.

ΑΓΚΥΡΑ ΕΛΠΙΔΟΣ, Διμηνιαία ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας Ἱεράπετρα. Ἰαν. – Φεβρ., Μάρτ. – Ἀπρίλ.2016.

ΑΓΩΝΑΣ, Μηνιαία ἔκδοσις τῶν ἀγωνιζομένων Λαρισαίων Χριστιανῶν. Ἰαν., Φεβρ., Μάρτ., Ἀπρίλ., Μάϊος 2016. Λάρισα.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης καί Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

2. ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΩΝ ΑΓΙΩΝ

Μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς: «Ἐὰν διψᾶς γιὰ τὴν αἰώνια Δικαιοσύνη καὶ Ἀλήθεια, ἐὰν διψᾶς γιὰ τὴν θεία ἀθανασία καὶ αἰώνια ζωή, ἐὰν διψᾶς γιὰ τὴν πίστη, ἐὰν ποθῆς τὴν ἀγάπη, τὴν ἀλήθεια, τὴν δικαιοσύνη, τὴν ἐλπίδα, τὴν πραότητα, τὴν ταπείνωση, τὴν μετάνοια, τὴν προσευχή, ἤ ὁποιανδήποτε ἀρετὴν καὶ ἄσκηση διάβασε τοὺς "Βίους τῶν Ἁγίων". Ἐὰν θέλης παρηγοριὰ καὶ θάρρος καὶ δύναμη, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσης κάθε θλίψη, κάθε μαρτύριο, κάθε δοκιμασία, διάβασε τοὺς "Βίους τῶν Ἁγίων"».

Μεγάλη ὠφέλεια προσφέρουν οἱ Βίοι τῶν Ἁγίων. Μᾶς τὸ συνιστοῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Γι᾽αὐτὸ ἡ «Π.Ο.Ε.»γιὰ τοὺς πιστοὺς φίλους μας προσφέρει ὅλους τοὺς κάτωθι βίους τῶν ἁγίων στὴν τιμὴ τῶν **10€** ἀντὶ τῆς τιμῆς τῶν **40€,** ποὺ κοστίζουν.

1) Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες
2) ἍγιοςΤιμόθεος Ἐσφιγμενίτης
3) Ἅγιος Χριστόδουλος
4) Ἅγιος Σεραφείμ Λεβαδείας
5) Ἅγιος Ἀρτέμιος
6) Ἅγιος Νικόλαος ὁ Κορίνθιος
7) Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ
8) Ἅγιος Νικήτας
9) Ἅγιος Ἀγαθάγγελος
10) Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος
11) Ὅσιος Δαβίδ ὁ ἐν Εὐβοίᾳ
12) Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος
13) Ἁγία Ἁγνή
14) Ἅγιος Ἱερόθεος
15) Ἅγ. Δισμύριοι Μάρτυρες
16) Ἅγιος Δανιὴλ ὁ Στυλίτης
17) Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης
18) Ἅγιος Ἀρέθας
19) Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀγρινίῳ
20) Ἅγιος Φιλάρετος
21) Ἅγιος Ὑάκινθος
22) Ἅγιος Μάξιμος Καυσοκαλυβίτης
23) Ἅγιος Παγκράτιος
24) Ἅγιος Ἀλύπιος
25) Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης
26) Ἅγιος Βονιφάτιος
27) Ἅγιος Γεδεών
28) Ἅγιος Μαρκιανὸς
29) Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Νέος
30) Ἅγιος Μαρτινιανὸς
31) Ἅγιος Λογγῖνος
32) Ἅγιος Λουκᾶς Λεβαδείας
33) Ἅγιοι Ἀκεψιμᾶς καὶ Ἀειθαλᾶς
34) Ἅγιοι Γουρίας Σαμωνᾶς καὶ Ἄβιβος
35) Ἅγιος Λεόντιος
36) Ἅγιος Λαυρέντιος
37) Ἅγιοι Ἰωάννης, Σταμάτιος καὶ Νικόλαος
38) Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ ἐξ Ἠπείρου
39) Ἅγιος Στέφανος ὁ Νέος
40) Ἅγιοι Συμεὼν καὶ Ἰωάννης

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἡ ΠΕΘ ζητεῖ τὴν διάλυσιν Σωματείου, ποὺ διαλύει τὸ ὀρθόδοξον μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἀθήνα, 16 Ἰουνίου 2016, Ἀριθμ. Πρωτ. 94

Ἡ ΠΕΘ ζητάει τὴ διάλυση τοῦ Σωματείου «Καιρός» γιὰ ὅλους τοὺς σοβαροὺς καὶ αἰτιολογημένους λόγους ποὺ ἀναφέρονται στὴν αἴτηση τριτανακοπῆς ποὺ ἔχει κατατεθεῖ ἐκ μέρους της στὴ δικαιοσύνη, ἀλλά, κύρια, διότι ἀπὸ τὴν ἵδρυσή του (2010) τὸ Σωματεῖο «Καιρός», ἐκ τῶν πραγμάτων, κατέστη ὁ πολιορκητικὸς παράγοντας γιὰ τὴ διάλυση τῆς συνοχῆς τῶν μάχιμων Θεολόγων, τῶν πανεπιστημιακῶν Θεολόγων καὶ σὲ κάποιο βαθμὸ τῶν Ἐπισκόπων καί, γενικότερα, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, μὲ στόχο τὴ μετατροπὴ τοῦ ὀρθόδοξου χαρακτήρα τοῦ μαθήματος σὲ πολυθρησκειακό.

Αὐτὰ ὅλα ἀποκαλύπτονται, καθημερινά, καὶ ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς γιὰ τὸ μάθημά μας δηλώσεις τοῦ κ. Φίλη, ποὺ δείχνουν καθαρὰ ὅτι ὁ μόνιμος καὶ καλύτερος σύμμαχός του, γιὰ τὶς νεομαρξιστικὲς διεθνιστικὲς ἀλλαγὲς ποὺ σχεδιάζει, εἶναι οἱ «προοδευτικοί», ὅπως λέει ὁ ἴδιος, Θεολόγοι τοῦ «Καιροῦ».

Ἀναγκαστήκαμε λοιπόν, νὰ ζητήσουμε τὴ δικαστικὴ παρέμβαση, ὡς ἔχοντες ἔννομο συμφέρον καὶ καθὼς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὶς θέσεις καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ Καταστατικοῦ μας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ μᾶς δείχνουν οἱ Συνάδελφοι Θεολόγοι μέλη τῆς ΠΕΘ, ἔτσι ὥστε, τὸ Σωματεῖο τοῦ «Καιροῦ», νὰ μὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν κάθε κ. Φίλη ὡς μοχλὸς γιὰ τὴν ἐκθεμελίωση τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματός μας ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἐξοβελισμό του ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ στὸ ἑξῆς ὁ κ. Φίλης θὰ εἶναι ἔκθετος, ὅταν συνεργάζεται μὲ τὸ Σωματεῖο τοῦ «Καιροῦ», τοῦ ὁποίου ἡ νομιμότητα ἀμφισβητεῖται νομικά, διότι ἐκκρεμεῖ κατ' αὐτοῦ ἡ ἀπὸ 30-5-2016 τριτανακοπὴ τῆς Ἑνώσεώς μας ἐνώπιον τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, διαδικασία ἐκούσιας δικαιοδοσίας, μὲ αἴτημά μας τὴ διάλυση τοῦ «Καιροῦ», ὡς παρανόμως ἱδρυθέντος καὶ λειτουργοῦντος. Δικάσιμος γιὰ τὴ συζήτηση τῆς τριτανακοπῆς ὁρίσθηκε ἡ 27-9-2016. Κατόπιν τούτου, ὁποιαδήποτε δημόσια ὑπηρεσία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνεργάζεται μὲ τὸ παράνομο Σωματεῖο, διότι ἡ ἀπόφαση ποὺ θὰ ἐκδώσει τὸ δικαστήριο τῆς τριτανακοπῆς εἶναι πιθανὸν νὰ κηρύξει παράνομες καὶ τὶς συναλλαγές της μὲ τρίτους φορείς, συμπεριλαμβανομένων καὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Σημειώνουμε γιὰ ὅσους δὲν γνωρίζουν ὅτι, ἐδῶ καὶ 65 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1951, ὑπάρχει ἕνας καὶ μοναδικὸς νόμιμος φορέας ἐκπροσώπησης τῶν Θεολόγων στὴν χώρα, ἡ ΠΕΘ. Τὰ μέλη ποὺ ἵδρυσαν τὸ Σωματεῖο τοῦ «Καιροῦ» τὸ 2010, θὰ μποροῦσαν τότε, μέσα ἀπὸ τὴν ΠΕΘ, τὸν κεντρικὸ συλλογικὸ φορέα τοῦ κλάδου, μὲ δημοκρατικὲς διαδικασίες, νὰ προβάλουν καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὶς θέσεις τους καὶ ὄχι νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἵδρυση ἑνὸς δῆθεν πανελλήνιου Συνδέσμου, γιὰ νὰ διασπάσουν τὴν ἑνότητα τοῦ κλάδου.

Τὰ μέλη τοῦ «Καιροῦ», ἀπὸ τὸ 2011, ἐπὶ ἐποχῆς τῆς κ. Διαμαντοπούλου, συνέταξαν τὸ πολυθρησκειακὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἐνέτειναν τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν Θεολόγων. Χιλιάδες στοιχεῖα καὶ μαρτυρίες ὑπάρχουν, ποὺ μαρτυροῦν ὅτι τὰ μέλη τοῦ «Καιροῦ», μαζὶ μὲ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, σημερινὸ ΙΕΠ, μεθόδευσαν καὶ συνεχίζουν νὰ μεθοδεύουν, ἐκβιαστικά, τρόπον τινὰ φασιστικὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο καὶ κάθε τέχνασμα, τὴν ἐπιβολὴ τῶν πολυθρησκειακῶν τους θέσεων, χρησιμοποιώντας, μάλιστα, γκεμπελικά, ὡς πρόσχημα, τὸ ἐπιχείρημα τῆς διαφορετικῆς ἄποψης, τῶν δημοκρατικῶν διαδικασιῶν καὶ τοῦ διαλόγου καὶ ὁδηγώντας, Θεολόγους – Πολιτεία - Ἐκκλησία σὲ μία ἀέναη σύγκρουση.

Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ «Καιροῦ», μόλις πρόσφατα, ἀπὸ τὸ Βιομηχανικὸ Ἐπιμελητήριο τῆς Ἀθήνας, ὅπου ἔδιναν συνέντευξη τύπου, πίεζαν τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας, νὰ ἐφαρμόσει τὸ πολυθρησκειακὸ Πρόγραμμα, φθάνοντας μάλιστα στὸ σημεῖο, νὰ συνεργάζονται ἀνοικτὰ μὲ τὸ ΙΕΠ καὶ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας ἐναντίον τῶν πρόσφατων διαλλακτικῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, γνωρίζοντας μάλιστα ὅτι οἱ παραπάνω ἐκκλησιαστικὲς ἀποφάσεις ἐλήφθησαν σὲ κοινὴ Συνεδρίαση τῆς Συνόδου μὲ τοὺς δύο Κοσμήτορες καὶ τοὺς τέσσερις Προέδρους τῶν Τμημάτων τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, καθὼς καὶ μὲ τὴν παρουσία τῆς ΠΕΘ καὶ τοῦ Καιροῦ.

Διαμαρτύρονται τὰ μέλη τοῦ «Καιροῦ» γιὰ τὴν αἴτηση τριτανακοπῆς, τὴν ὁποία ὅμως οἱ ἴδιοι προκάλεσαν μὲ τὶς ἐνέργειές τους. Ἂς σημειωθεῖ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι οἱ ἰθύνοντες τοῦ «Καιροῦ», σὲ συνεργασία μὲ τὸ ΙΕΠ καὶ μὲ τὴν χρήση τῆς ἐξουσίας ποὺ τὸ ΙΕΠ διαθέτει, συνέβαλαν στὴν παραπληροφόρηση τῶν συναδέλφων γιὰ τὴν πολυθρησκειακὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, στὸ ὄνομα μιᾶς παραπλανητικῆς «ἀναβάθμισής» του. Οἱ Θεολόγοι, ὅμως, σπουδάσαμε σὲ ὀρθόδοξες Θεολογικὲς Σχολές, γιὰ νὰ διακονοῦμε τὴν διδασκαλία τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὄχι νὰ ὑποστηρίζουμε τὴν πολυθρησκειακὴ - πολυπολιτισμικὴ Θεολογία ποὺ ἐναντιώνεται στὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ εὐνοεῖ τὸν διαθρησκειακὸ διεθνισμὸ καὶ τὴν πολυπολιτισμικὴ Θεολογία ποὺ εἰσήγαγαν τὰ νέα Προγράμματα Θρησκευτικῶν ποὺ μὲ τόση μανία ὑποστήριξε ὁ «Καιρός», ὡς ὑποστηρικτικὸ ὄργανο τοῦ ΙΕΠ.

Ἀναγκαστήκαμε νὰ καταγγείλουμε, τὸ Σωματεῖο «Καιρός», ἀφοῦ ἔδειξε στὴν πράξη ὅτι εἶναι ἕνα ἐχθρικὸ τοῦ ὀρθόδοξου μαθήματος Σωματεῖο καὶ διότι κατέστη ὁ δούρειος ἵππος γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρα του, τὴν ἀποορθοδοξοποίησή του καὶ γιὰ τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς, κατὰ τὰ φαινόμενα, «Ἀριγκάτειας» προέλευσης, μεταμοντέρνας, ἐκκοσμικευμένης, διαθρησκειακῆς πνευματικότητας στὸ χῶρο τοῦ σχολείου, διαλύοντας καὶ τὰ ἐναπομείναντα ἴχνη τῆς ὀρθόδοξης πνευματικῆς ὑποδομῆς τῆς μαθητιώσας νεολαίας. Σημειωτέον ὅτι ἡ «Arigatou» χαρακτηρίστηκε, πρόσφατα, ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς παραθρησκευτικὴ ὀργάνωση ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη.

Ἡ ὅλη παρουσία καὶ δράση, λοιπόν, τοῦ καταγγελλόμενου Σωματείου, στρέφεται ἐναντίον τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

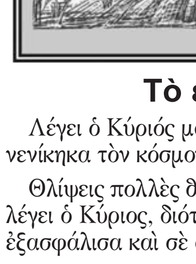
ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ
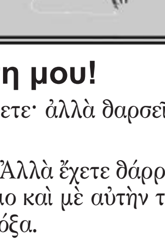

Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου!

Λέγει ὁ Κύριός μας «ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἕξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 16, 33).

Θλίψεις πολλὲς θὰ ἔχουμε σὲ αὐτὴ τὴν ζωή. Ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, μᾶς λέγει ὁ Κύριος, διότι ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμο καὶ μὲ αὐτὴν τὴν νίκη ἐξασφάλισα καὶ σὲ σᾶς τὸν θρίαμβο καὶ τὴν δόξα.

Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουμε πειρασμοὺς καὶ θλίψεις στὴ ζωή μας. Ὅμως, γιατὶ συμβαίνουν αὐτά; Μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος. «Αὐτὰ συμβαίνουν ἢ γιὰ σωφρονισμό μας ἢ γιὰ παίδευσή μας ἢ γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν περασμένα ἁμαρτήματα ἢ γιὰ νὰ διορθωθῇ ἡ ὑπάρχουσα ἀμέλεια ἢ γιὰ νὰ ἐμποδισθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μελλοντικὰ ἁμαρτήματα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ σκέπτεται ὅτι γιὰ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς αἰτίες συνέβη ὁ πειρασμός, δὲν ἀγανακτεῖ, ὅταν ἀσθενῇ ἢ ἀδικῆται ἢ πάσχη κάτι λυπηρό. Ἀπεναντίας μάλιστα ἐπειδὴ ἔχει ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν του δέχεται νὰ πιῇ μέχρι σταγόνα τὸ ποτήρι τῆς θείας Δικαιοσύνης».

● Ὁ Ἅγ. Σεραφεὶμ τῆς Βίριτσα, σὲ μιὰ παρηγορητικὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποία φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἀποστέλη ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, σὲ ἕνα πνευματικό του παιδί, ἐπίσκοπο ποὺ βρισκόταν στὴν φυλακὴ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἔχεις ποτὲ σκεφθῆ ὅτι ὅλα ὅσα ἀφοροῦν ἐσένα, ἀφοροῦν καὶ Ἐμένα; Διότι αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦν ἐσένα, ἀφοροῦν τὴν κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ Μου. Ὅταν οἱ πειρασμοὶ ἔρχονται ἐπάνω σου σὰν τὸ ποτάμι, θέλω νὰ ξέρης ὅτι τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου.

Θέλω νὰ ξέρης ὅτι ἡ ἀδυναμία σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δύναμή Μου καὶ ἡ ἀσφάλειά σου βρίσκεται στὸ νὰ Μὲ ἀφήσης νὰ σὲ προστατεύσω.

Εἶμαι ὁ Θεός σου, οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς εἶναι στὰ χέρια Μου.

Δὲν βρέθηκες τυχαία στὴ θέση σου, εἶναι ἀκριβῶς ἡ θέση πού σοῦ ἔχω ὁρίσει.

Δὲν μὲ παρακαλοῦσες νὰ σοῦ μάθω τὴν ταπείνωση; Καὶ νά! Σὲ ἔβαλα σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ περιβάλλον, στὸ "σχολεῖο" ποὺ διδάσκουν αὐτὸ τὸ μάθημα...

Ἔχεις οἰκονομικὲς δυσκολίες καὶ μόλις τὰ βγάζεις πέρα; Νὰ ξέρης ὅτι αὐτό τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου. Θέλω νὰ ξέρης ὅτι Ἐγὼ διαθέτω τὰ χρήματά σου καὶ νὰ καταφεύγης σὲ Μένα καὶ νὰ γνωρίζης ὅτι ἐξαρτᾶσαι ἀπὸ Μένα. Θέλω νὰ ξέρης ὅτι τὰ ἀποθέματά Μου εἶναι ἀνεξάντλητα καὶ νὰ βεβαιωθῆς ὅτι εἶμαι πιστὸς στὶς ὑποσχέσεις Μου.

Μὴ σὲ κλονίσουν ποτὲ ὅσοι ποῦν στὴν ἀνάγκη σου: «Μὴ πιστεύης στὸν Κύριο καὶ Θεό σου».

Ἔχεις περάσει ποτὲ νύχτα μέσα στὴ θλίψη ἐξαιτίας τῶν συγγενῶν σου, τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπᾶς; Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου, γιὰ νὰ στραφῇς σὲ Μένα καὶ σὲ Μένα νὰ βρῇς τὴν αἰώνια παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφιση.

Σὲ ξεγέλασε ὁ φίλος σου ἢ κάποιος ποὺ τοῦ εἶχες ἀνοίξει τὴν καρδιά σου; Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Σὲ ἄγγιξε αὐτὴ ἡ ἀπογοήτευση, γιὰ νὰ μάθης ὅτι ὁ καλύτερος φίλος σου εἶναι ὁ Κύριος.

Θέλω νὰ τὰ φέρνης ὅλα σὲ Μένα καὶ ὅλα νὰ Μοῦ τὰ λές.

Σὲ συκοφάντησε κάποιος; Νὰ τὸ ἀφήσης σὲ Μένα, σὲ Μένα νὰ προσκολληθῇς. Ἐγὼ εἶμαι ἡ καταφυγή σου, γιὰ νὰ κρυφθῇς ἀπὸ τὴν «ἀντιλογία τῶν ἐθνῶν». Θὰ κάνω τὴν δικαιοσύνη σου νὰ λάμψη σὰν τὸ φῶς, καὶ τὴν ζωή σου σὰν ἡμέρα μεσημέρι.

Καταστράφηκαν τὰ σχέδια σου καὶ ἡ ψυχή σου εἶναι ἐξαντλημένη; Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Ἔκανες σχέδια καὶ εἶχες δικούς σου σκοπούς. Τὰ σχέδια σου τὰ ἔφερες νὰ τὰ εὐλογήσω. Ἀλλὰ Ἐγὼ θέλω νὰ ἀφήσης σὲ Μένα νὰ κατευθύνω καὶ νὰ χειραγωγῶ τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς σου, διότι εἶσαι τὸ ὄργανο καὶ ὄχι πρωταγωνιστής.

Σὲ βρῆκαν ἀπροσδόκητες ἀποτυχίες καὶ ἡ ἀπελπισία κατέλαβε τὴν καρδιά σου; Νὰ ξέρης, τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Διότι μ' αὐτὴ τὴν κούραση καὶ τὸ ἄγχος δοκιμάζω πόσο ἰσχυρὴ εἶναι ἡ πίστη σου στὶς ὑποσχέσεις Μου καὶ τὴν παρρησία σου στὴν προσευχὴ γιὰ τοὺς συγγενεῖς σου. Δὲν ἦσουν ἐσὺ ποὺ ἐμπιστεύτηκες τὶς φροντίδες γιὰ αὐτοὺς στὴν προνοητικὴ ἀγάπη Μου; Δὲν εἶσαι ἐσὺ ποὺ καὶ τώρα τοὺς ἀφήνεις στὴν προστασία τῆς Πανάγνου Μητέρας Μου;

Σὲ βρῆκε σοβαρὴ ἀσθένεια ποὺ μπορεῖ νὰ γιατρευθῇ ἢ εἶναι ἀθεράπευτη καὶ σὲ κάρφωσε στὸ κρεβάτι σου; Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου, ἐπειδὴ θέλω νὰ Μὲ γνωρίσης πιὸ βαθιά, μέσῳ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας...

Ὀνειρευόσουν νὰ κάνης κάτι ξεχωριστὸ καὶ ἰδιαίτερο γιὰ Μένα καὶ ἀντὶ νὰ τὸ κάνης ἔπεσες στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου; Τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου. Διότι τότε θὰ ἦσουν βυθισμένος στὰ δικά σου ἔργα καὶ Ἐγὼ ἐπέτρεψα νὰ σοῦ συμβῆ αὐτό, γιὰ νὰ προσελκύσω τὶς σκέψεις σου σὲ Μένα.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους υἱούς Μου εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴ δραστικὴ ζωή, γιὰ νὰ μάθουν νὰ χειρίζωνται τὸ ὅπλο τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς.

Κλήθηκες ἀπροσδόκητα νὰ ἀναλάβης μία δύσκολη καὶ ὑπεύθυνη θέση! Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὶς δυσκολίες αὐτές, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὲ εὐλογήση ὁ Κύριος καὶ Θεός σου, σ' ὅλα τὰ ἔργα σου, σ' ὅλους τοὺς δρόμους σου, σ' ὅλα. Καθοδηγητὴς καὶ Δάσκαλός σου θὰ εἶναι ὁ Κύριός σου.

Νὰ θυμᾶσαι πὼς κάθε ἐμπόδιο εἶναι νουθεσία ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ νὰ βάλης στὴν καρδιά σου αὐτὸν τὸν λόγο, ποὺ σοῦ ἔχω ἀποκαλύψει τὴν ἡμέρα αὐτή: τὸ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου!

Νὰ ξέρης καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα, ὅπου καὶ νὰ εἶσαι, ὅτι ὁποιοδήποτε κεντρί, θὰ ἀμβλυνθῇ, μόλις μάθης σὲ ὅλα νὰ βλέπης Ἐμένα...

Ὅλα τὰ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν τελείωση τῆς ψυχῆς σου.

Ναί, ὅλα τὰ ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη Μου!».

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
24 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄1-10
Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 - θ΄ 1
Ἦχος: δ΄.– Ἑωθινόν: ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«ΕΙΣ ΑΓΙΟΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ»

Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιὰ τὴν συνάντησι τοῦ Θείου Διδασκάλου Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς δύο δαιμονιζομένους τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ ἦταν «χαλεποὶ λίαν», ἐπιθετικοὶ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς περαστικούς.

Διέμεναν στὰ μνήματα γιατὶ μισοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεωροῦσαν ὡς ἐχθρούς των. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θέτει τὸ ἐρώτημα: «γιατὶ λοιπὸν οἱ δαιμονισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι κατέφευγαν καὶ διέμεναν στοὺς τάφους; Καὶ ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος: Διότι ἤθελαν νὰ περάσουν στοὺς πολλοὺς ἕνα ὀλέθριο δόγμα, δηλαδὴ ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν ἀποθανόντων γίνονται δαίμονες. Τὸ ὁποῖο, εἴθε νὰ μὴ γίνη ποτὲ ἀποδεκτό, οὔτε καὶ μέσα στὴν σκέψι μας».

Καὶ ὁ ἑρμηνευτὴς Εὐθύμιος Ζιγαβηνός, ἐξηγώντας τὸ γιατὶ ἔκραξαν οἱ δαιμονισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας, λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἀφοῦ ἔπεσε πάνω τους ἡ θεϊκὴ ἀκτίνα (τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ), ἀμέσως τὸν κατάλαβαν. Καὶ μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τὴ δύναμι αὐτῆς (τῆς θεϊκῆς ἀκτίνας) ποὺ ἀόρατα τοὺς ἔκαιγε, φώναξαν δυνατὰ λέγοντες: «Ποιὰ σχέσις ὑπάρχει μὲ μᾶς καὶ μὲ σένα, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; Ἦλθες ἐδῶ πρόωρα, πρὶν ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Παγκόσμιας κρίσεως, γιὰ νὰ μᾶς βασανίσῃς;». Ὁ ἴδιος ἑρμηνευτὴς βάζει στὸ στόμα τῶν δυὸ αὐτῶν δαιμονόπληκτων ἀνθρώπων καὶ τὰ ἑξῆς λόγια (ἐπεξηγώντας τὶς κραυγές τους): «Ποιὰ εἶναι ἡ δική μας δύναμις μπροστὰ στὴ δική σου; Γιατὶ ἐσὺ μὲν εἶσαι φωτιὰ ἀσταμάτητη καὶ ἄσβεστη, ἐμεῖς δὲ χορτάρι ποὺ εὔκολα καίγεται». Καὶ ἄλλα ἑρμηνευτικὰ σχόλια ἐμβαθύνουν πιὸ πολὺ στὸ νόημα τῆς ἀγωνιώδους αὐτῆς κραυγῆς. Τὸ πιὸ ὀρθὸ θὰ ἦταν νὰ ἔλεγαν: τί κοινὸ ὑπάρχει μὲ μᾶς καὶ μὲ σένα; Τίποτε προφανῶς δὲν μᾶς συνδέει. Ἐσὺ μὲν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὅμως (εἴμαστε) ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους ἄφησε ἐλεύθερους στὸν κόσμο μέχρι τῆς Κρίσεως τῆς μεγάλης ἡμέρας, τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Ὁμολογοῦν τὴν ἀπελπισία τους καὶ τὴν τρομερὴ προσδοκία τους καὶ συγχρόνως φαίνονται νὰ προσθέτουν: Ἐπιθυμοῦμε νὰ μὴ ἔχωμε κάποια σχέσι μὲ σένα, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι αἰχμάλωτοι στὴν ἁμαρτία.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σχολιάζοντας τὴ στάσι τῶν δαιμονισμένων Γαδαρηνῶν, σημειώνει: «Ἀόρατα ἐμαστίζονταν καὶ χειμάζονταν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἄγρια θάλασσα, μὲ τὸ νὰ ἐνοχλοῦνται καὶ νὰ καίγονται καὶ νὰ παθαίνουν τὰ χειρότερα καὶ μόνο ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Θεανθρώπου.

Οἱ δαίμονες, βγαίνοντας μὲ τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ ταλαίπωρα αὐτὰ πλάσματα, ζήτησαν τὴν κυριαρχικὴ ἄδεια τοῦ Χριστοῦ νὰ εἰσέλθουν στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων. «Ἐπειδὴ οἱ δαίμονες δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ βλάπτουν τοὺς ἀνθρώπους, σὲ ὅσα ἀφοροῦν τοὺς ἀνθρώπους, στὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα, στράφηκαν πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι (στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων), γιὰ νὰ δείξουν τὴ μανία τους ποὺ ἔχουν ἐναντίον μας» (Ζιγαβηνός). Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος παρατηρεῖ καὶ τὸ ἑξῆς: «Οἱ δαίμονες δὲν μποροῦν οὔτε στοὺς χοίρους νὰ εἰσέλθουν, ἂν ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς τὸ ἐπιτρέψῃ». Καὶ συνεχίζει ὁ Πατήρ: «Ἀλλὰ γιὰ πιὸ λόγο γκρέμισαν καὶ φόνευσαν τοὺς χοίρους οἱ δαίμονες; Ἔχουν τὴν σπουδὴ νὰ ρίξουν σὲ ἀθυμία τοὺς ἀνθρώπους σὲ κάθε τόπο καὶ περίπτωσι καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε χαίρουν γιὰ τὴν ἀπώλειά τους ... Ἂν δὲ κάποιος τὰ ἐκλάβει αὐτὰ μὲ ἀναγωγικὸ τρόπο, κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑπάρχει. Γιατὶ ἡ μὲν ἱστορία εἶναι αὐτή. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃ ὁ καθένας σαφῶς, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ (ἀκάθαρτη) ζωὴ μοιάζει μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀλόγων χοίρων εἶναι περισσότερο εὐάλωτοι στὶς ἐνέργειες τῶν δαιμόνων. Καὶ αὐτοὶ ποὺ πάσχουν αὐτά, ἐπειδὴ εἶναι ἄνθρωποι μποροῦν πολλὲς φορὲς καὶ νὰ τὰ ξεπεράσουν. Ἂν ὅμως γίνουν χοῖροι στὴ ζωή τους σὲ ὅλα, δὲν δαιμονίζονται μόνο, ἀλλὰ καὶ καταγκρεμίζονται». Καὶ ὁ Ζιγαβηνὸς προσθέτει: «Στοὺς χοίρους ἐφορμοῦν (οἱ δαίμονες), δηλαδὴ σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπερίσκεπτα κυλίονται μέσα στὸν βόρβορο τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς κατακρεμνίζουν στὸν γκρεμό, στὴν ἀπώλεια καὶ καταστροφή».

Στὴ συνέχεια θὰ παραθέσουμε ἕνα περιστατικὸ θεραπείας δαιμονιζομένου ἀνθρώπου ἀπὸ ἁγίους ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔπειτα ἀπὸ θερμὴ προσευχὴ καὶ τὴν ἐπίκλησι τῆς θείας δυνάμεως.

«Ὁ μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ὅσιος Παῦλος ὁ Ἁπλοῦς ἀξιώθηκε νὰ λάβη τὸ κατὰ δαιμόνων χάρισμα.

Ἔφεραν κάποτε στὸν Μέγα Ἀντώνιο ἕνα δαιμονισμένο, μὲ δαιμόνιο φοβερό, ποὺ ἔβριζε καὶ τὸν ἴδιο τὸν οὐρανό. Τὸ πρόσεξε αὐτὸ ὁ ὅσιος καὶ λέει:

-Δὲν εἶναι ἔργο δικό μου νὰ βγάζω δαιμόνια. Τέτοιο χάρισμα ἔχει ὁ Παῦλος. Τοὺς πῆγε λοιπὸν στὸν ὅσιο Παῦλο καὶ τοῦ εἶπε:

-Ἀββᾶ Παῦλε, βγάλε τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὑγιὴς στὸ σπίτι του.

-Γιατὶ δὲν τὸ βγάζεις ἐσύ;

-Δὲν εὐκαιρῶ ἐγώ. Ἔχω ἄλλο ἔργο.

Τοὺς ἄφησε ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ἔφυγε. Ὁ ὅσιος Παῦλος προσευχήθηκε θερμὰ καὶ λέει στὸ δαιμόνιο.

-Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος νὰ βγῇς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν.

-Δὲν βγαίνω, παλιόγερε, ἀπαντᾶ ἐκεῖνο.

-Βγές, τὸ εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος.

Τὸ δαιμόνιο τότε ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ τὸν Μ. Ἀντώνιο. Τότε ὁ ὅσιος βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του μέσα στὸ καταμεσήμερο, ἀνέβηκε σὲ μιὰ πέτρα πυρωμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ φώναξε:

-Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δὲν θὰ κατεβῶ ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτρα, δὲν θὰ φάω καὶ δὲν θὰ πιῶ τίποτε μέχρι νὰ πεθάνω, ἂν δὲν ἐλευθερώσῃς αὐτὸν τὸν δοῦλον Σου.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ προσευχὴ τοῦ ὁσίου, τὸ δαιμόνιο εἶχε ἐξαφανισθῆ».

(«Χαρίσματα καὶ χαρισματοῦχοι», τόμος Α΄ ἔκδ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου, σελ. 194-195).

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὅσα εἴπαμε γιὰ τὴ συνάντησι καὶ συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δύο δαιμονιζομένων, ὕστερα ἀπὸ τὴν παράθεσι τοῦ διδακτικοῦ λόγου περὶ μέθης καὶ ἠθικῆς ἀσυδοσίας καὶ τῶν ὑποδούλων εἰς αὐτὰς καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ περιστατικὸ ποὺ ὁ ἅγιος Παῦλος μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ θεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενο, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ ἐπικαλούμαστε τὸν Πανάγαθο Θεό, ὥστε νὰ μᾶς περιθριγκώνη πάντοτε ἡ Θεία Χάρις Του, νὰ μᾶς στερεώνη στὴν Ὀρθόδοξη Πίστι καὶ παράδοσι καὶ νὰ μᾶς περιφρουρῇ ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις, τὴν ἐπήρεια καὶ τὴν αἰχμαλωσία στὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ νὰ μᾶς καταξιώσῃ ὥστε, νὰ λέγωμε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὰ ἀθάνατα ὑμνολογικὰ λόγια τῆς Θείας Λειτουργίας: «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς Ἀμήν».

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὄχι εἰς τὴν ψευδένωσιν Ὀρθοδοξίας - Μονοφυσιτισμοῦ

*Ὑπόμνημα **Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καλύβα***

Δ. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΓΕΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΑΠΟΟΡΘΟΔΟΞΟΠΟΙΗΣΙΣ

1. Ἀμφισβήτησις ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι «ἡ μία» καὶ μόνη Ἐκκλησία:

Ἄλλοτε οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐδήλωναν ὀρθοδόξως, ὅπως εἰς Νέον Δελχὶ τὸ 1961 ἐνώπιον τοῦ Γ΄ Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε.: **«...ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία Ὁμολογία, μία ἐκ τῶν πολλῶν, μία μεταξὺ τῶν πολλῶν... εἶναι "ἡ" (καθαυτὸ) Ἐκκλησία»** (Ἐν Ἰω. Καρμίρη, Δογματικὰ καὶ Συμβ. Μνημεῖα, Τόμος 2, σελ. 978). τὸ 1990 εἰς Σαμπεζὺ καὶ ἐν συνεχείᾳ Ὀρθόδοξοι δηλώνουν καὶ ὑπογράφουν ἀνορθοδόξως. Παραιτεῖται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιολογίαν της; Παύει νὰ εἶναι ἡ «μία» Ἐκκλησία; Καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐπισήμους δηλώσεις μὲ Ἀντιχαλκηδονίους ἀναγνωρίζονται οἱ μονοφυσῖται ὡς «Ὀρθόδοξοι Ἀνατολικοί», ὅτι Ὀρθόδοξοι καὶ μονοφυσῖται ἀποτελοῦν δύο **Ὀρθοδόξους οἰκογενείας ἰσοτίμους.** Πῶς εἶναι δυνατὸν 15 αἰῶνας νὰ λέγωνται οἱ μονοφυσῖται μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν «αἱρετικοὶ μονοφυσῖται» καὶ τώρα ἀποτόμως νὰ μετονομάζωνται **«ἀνατολικοὶ ὀρθόδοξοι»;** Εἶναι Ὀρθοδοξία ἢ αἵρεσις;

Δικαίως ἀντιδροῦν οἱ ἁγιορεῖται καὶ ἐκφράζουν ἐπιφυλάξεις: «1. Παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐπισήμους δηλώσεις παραίτησις τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ μόνον ἡ καθ' ἡμᾶς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία... 2. Παραιτούμεθα οἱ Ὀρθόδοξοι ἀπὸ τὴν ἱστορικήν μας συνέχειαν καὶ ταυτότητα μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων (Δ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄), δεχόμενοι ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι (=μονοφυσῖται) πάντοτε ἦσαν ὀρθόδοξοι καὶ οἱ Πατέρες των (Διόσκορος καὶ Σεβῆρος) ὁμοίως. Ἐμμέσως δηλαδὴ δεχόμεθα ὅτι αἱ Οἰκουμενικαὶ αὗται Σύνοδοι ἐπλανήθησαν καὶ ἡμεῖς τὰς διορθώνομεν...» (ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ; Κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητας Ἁγίου Ὄρους, Ι. ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1995, σελ. 20-21).

2. Ἀκύρωσις τῆς ταυτότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μονοφυσιτικὴ ὁμοιογενοποίησις:

Ἡ ἀποδοχὴ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων-μονοφυσιτῶν ὡς Ὀρθοδόξων ἄνευ ἀπορρίψεως τῶν πλανῶν των σημαίνει **ἔκπτωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας** εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς αἱρέσεως. Σημαίνει **ἀποορθοδοξοποίησιν** τῆς Ὀρθοδοξίας. Σημαίνει **κρίσιν ταυτότητος, αὐτοαναίρεσιν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.** Ὁ Γ. Μαντζαρίδης γράφει: **«Δὲν ὑπάρχουν πολλὲς Ἐκκλησίες, γιατί δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ Χριστοὶ ἢ πολλὰ σώματα Χριστοῦ...** ἡ ἀποκατάσταση πλήρους κοινωνίας τῶν Ἀντιχαλκηδονίων μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δημιουργεῖ σοβαρὲς ἀνησυχίες γιὰ κρίση ταυτότητος στὴν ἴδια τὴν Ὀρθοδοξία» (Ἐμπειρικὴ θεολογία... Ἔκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσ. 1994, σελ. 157).

3. Θεολογικὸς σχετικισμός, γκρέμισμα τῶν αἰωνίων ὁρίων Ὀρθοδοξίας, συγκρητισμός:

Ἡ ἀποδοχὴ ἑνώσεως μὲ τοὺς μονοφυσίτας εἶναι θεολογικὴ σύγχυσις, σοφιστικὴ ταύτισις τῶν ἀταυτίστων, εἶναι σχετικοποίησις τῶν ἀπολύτων καὶ ἀκαταλύτων ἀληθειῶν καὶ αὐτῆς τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας σμίκρυνσις καὶ ἀλλοτρίωσις. Τὸ μέτρον τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι ἡ ποσότης ἡ πληθυσμιακή, ἀλλὰ ἡ ποιότης τῆς ἀπαραχαράκτου καὶ ἀκιβδηλεύτου ἀληθείας. Ἑπομένως οἱ ὑπογράφοντες ἕνωσιν μὲ μονοφυσίτας λησμονοῦν τὸ **«μὴ μεταίρειν ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν».** Γκρεμίζουν τὸ περιχαράκωμα τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ συγκρητιστικὰ ἀναμιγνύουν τὰ ἄμικτα, ἀλήθειαν καὶ πλάνην, Ὀρθοδοξίαν καὶ αἵρεσιν. Διὰ τῶν Δηλώσεων τοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης. **«Παρατηρεῖται... παραίτησις τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν...** Ἀναγνωρίζονται καὶ οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὡς «Ὀρθόδοξοι Ἀνατολικοὶ» καὶ **ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι ὡς δύο ἰσότιμοι οἰκογένειαι** τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται, δηλαδὴ περὶ μορφῆς **θεωρίας τῶν κλάδων»** (Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει 16/29 Δεκεμβρίου 1994, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 20).

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος εἰς Ἐγκύκλιόν του τὸ 1838 μᾶς λέγει: **«...προτρεπόμεθα καὶ συμβουλεύομεν ὑμᾶς ἅπαντας, ἵνα προσέχητε ἑαυτοῖς... ἵνα στήκητε στερεοὶ ἐπὶ τὴν ἀκράδαντον πέτραν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἐπὶ τὴν ὁμολογίαν... ἵνα διακρατῆτε ἀνόθευτα τὰ δόγματα καὶ τὰ μυστήρια τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας... ἵνα μὴ δοκοῦντες πίστιν εὑράμενοι ἄνετον, εἰς βάραθρα ἀσεβείας κατακτήσητε· ὁ γὰρ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ πίστεως παρεκκλίνων εἰς ναυάγιον ἀπιστίας καὶ αἱρέσεων καταβυθίζεται»** (Ἰω. Καρμίρη, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολ. Μνημεῖα, Τόμος 2, σελ. 901).

Κανόνες ζωῆς καὶ Κανόνια θανάτου!

*Τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ **Κωνσταντίνου Μουρατίδου***

Ἡ ἀλλοίωσις καὶ ἔκπτωσις τῆς Παπικῆς «Ἐκκλησίας» εἰς νόθον ἐκκλησιαστικὸ - πολιτικὸν ὀργανισμόν, εἰς Βασιλείαν τοῦ κόσμου τούτου, συνεπέφερεν, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ τὴν ἀλλοίωσιν ὅλων τῶν θεσμῶν, ἱερῶν κανόνων καὶ ἁγιαστικῶν μέσων της.

Οὕτως ὁ Πάπας μετέβαλε τὰ μέσα ἁγιασμοῦ καὶ σωτηρίας τῶν πιστῶν, τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας εἰς μέσα καταπιέσεως καὶ ἐκβιασμοῦ εἰς τὸν ἀγῶνά του διὰ τὴν κοσμοκρατορίαν κατὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Δὲν ἐδίσταζε νὰ χρησιμοποίησῃ ὡς παντοδύναμον ὅπλον εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν προσκαίρων καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ τοῦ ἀναθέματος καὶ τὴν κήρυξιν ὁλοκλήρων περιοχῶν ὑπὸ ἀπαγόρευσιν (interdictum), διὰ τῆς ὁποίας ἀπηγορεύετο πᾶσα δημοσίᾳ ἱεροτελεστία ἐκτὸς τῆς κηδείας ἐπὶ μεγίστῳ κατασκανδαλισμῷ τῶν πιστῶν.

Ἐὰν δὲν ἀπεδεικνύετο ἐπαρκὴς ἡ κατ' αὐτὸν τὸν ἐπαίσχυντον τρόπον χρησιμοποίησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τότε ὁ Πάπας, ἔχων ὡς ὑπερτάτην ἀρχὴν τῶν ἐνεργειῶν του τὸ κατάπτυστον δι' ἐκκλησιαστικὸν ἡγέτην δόγμα τῶν Ἰησουϊτῶν «ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα», δὲν ἐδίσταζε νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ φονικὰ ὅπλα πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ἐχθρῶν του.

Οὕτως οἱ Πάπαι ἐνεφανίζοντο εἰς τὸν κατὰ τῆς ἐγκοσμίου ἐξουσίας ἀγῶνα καὶ ὡς πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ ἔχοντες στρατὸν καὶ χρησιμοποιοῦντες μέσα ἀκριβῶς, ὅπως καὶ οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες.

Ἡ ὑπὸ τῶν Παπῶν ὀργάνωσις καὶ διεύθυνσις τῶν διαβοήτων ληστρικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν κατ' εὐφημισμὸν λεγομένων σταυροφοριῶν, ἀνέδειξεν αὐτοὺς εἰς... διακεκριμένους πολεμικοὺς ἡγέτας!

Παρὰ τῷ Πάπᾳ, τῇ Κεφαλῇ τῆς ἐκκοσμικευθείσης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀπέβη, κατὰ τὸν προσφυᾶ χαρακτηρισμὸν τοῦ Ger. v. Reichersberg, **νέα Βαβυλών**, οἱ ἐπίσκοποι ἡγοῦντο πολέμων καὶ ἐπέβαλλον κοσμικοὺς νόμους.

Ἐπιλήσμων γενόμενος ὁ Πάπας, ὅτι δέον νὰ ἐκπροσωπῇ Ἐκεῖνον, ὁ Ὁποῖος «οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι» ἐξωλόθρευσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τῶν ὀργάνων του ἀναριθμήτους ἀνθρώπους, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε», ἐπιδιδόμενος εἰς παντὸς εἴδους βαρβαρότητας!

Ἐθέσπισε θεσμοὺς ὡς ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν αἰώνιον στίγμα τοῦ Παπισμοῦ, διὰ νὰ θανατώνῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοὺς ἀντιπάλους του καὶ δὲν ἐδίσταζεν, αὐτὸς ὁ ὁποῖος διεκδικεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν ἐπὶ γῆς ἐκπροσώπησιν τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, ὁ Ὁποῖος προσέφερεν ἑαυτὸν λύτρον ἀντὶ τοῦ κόσμου, νὰ ὑπογράφῃ θανατικὰς καταδίκας, ὅπως ὁ Πάπας Ἀδριανὸς Δ΄ κατὰ τοῦ ἡγουμένου Ἀρνόλδου, ὁ ὁποῖος διεκρίθη διὰ τὸν ἀσκητικόν του βίον καὶ τὰ φλογερὰ κηρύγματά του κατὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῶν Παπῶν καὶ ὑπὲρ τῆς διορθώσεως τοῦ Κλήρου διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ πτωχοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ ὁλοκληρωτικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε ὁ Πάπας εἰς τὸ ποίμνιόν του, ἔφθασε εἰς τοιούτους ἐξωφρενισμοὺς οὕτως, ὥστε, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτοκρατόρων, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παρανοϊκὴν διακήρυξιν τοῦ Πάπα Βονιφατίου τοῦ Η΄, καθ' ἣν οἱ λαϊκοὶ εἶναι... ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας!

Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀλλοίωσις ὑπερέβη καὶ τὴν πλέον τολμηρὰν φαντασίαν εἶναι ἡ οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ ποιμνίου. Ἡ ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, ἡ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δοθεῖσα εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν, ἵνα ἀποτελέσῃ πηγὴν εὐλογίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, κατέστη κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἀντικείμενον τῆς πλέον ἀθλίας συναλλαγῆς. Δι' ἑνὸς τελείου διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ συνεκεντροῦντο ὑπὸ μορφὴν φόρων, ἐσόδων ἐκ τῶν διαβοήτων συγχωροχαρτίων κ.λπ., μυθώδη ποσὰ εἰς τὰ παπικὰ θησαυροφυλάκια. Ἐκ τῶν βαρυτέρων κατηγοριῶν κατὰ τοῦ Παπισμοῦ τῆς περιόδου ταύτης εἶναι καὶ ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ Πάπαι ἐξέδιδον ὡρισμένους νόμους μὲ τὸν μοναδικὸν σκοπόν, ὅπως δι' ἀντιπαροχῆς ὑπὸ τῶν πιστῶν χρηματικῶν ποσῶν ἀπαλλάξουν αὐτούς... τῆς τηρήσεώς των!

Ἴσως περισσότερον παντὸς ἄλλου χαρακτηρίζει τὸ μέγεθος τῆς ἐπελθούσης διαφθορᾶς εἰς τὸ καθόλου σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Παπισμοῦ —αἱ φωτειναὶ βεβαίως ἐξαιρέσεις οὐδέποτε ἀπέλιπον — τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης κατὰ τὴν σύνοδον τῆς 9 Φεβρουαρίου 1111, ὅτε ὁ εὐσεβὴς Πάπας Πασχάλης Β΄ προέτεινεν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία περιορισθῇ εἰς τὰ καθαρῶς πνευματικά της καθήκοντα καὶ παραιτηθῇ ἀπὸ κοσμικὰς ἐπιδιώξεις, ἐπιστρέφουσα τὰ βασιλικὰ κτήματα κ.λπ. ἔναντι τῆς παραιτήσεως τῶν αὐτοκρατόρων ἀπὸ τὰς ἐπεμβάσεις αὐτῶν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ εἰς τὴν «περιβολὴν» τῶν ἐπισκόπων. Οὕτω δὲ θὰ ἐπετυγχάνετο κατὰ τὸν Πάπαν αὐτὸν ἡ περιφρούρησις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς της. Τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην καὶ ὄντως ὑπέροχον καὶ ἀληθῆ χριστιανικὴν πρότασιν τοῦ Πάπα Πασχάλη ὑπεδέχθη θύελλα διαμαρτυριῶν τῶν συμμετεχόντων εἰς τὴν σύνοδον ταύτην, οἵτινες ἐχαρακτήρισαν τὴν παραίτησιν ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ὡς... αἵρεσιν!

Καὶ ἐνῷ ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ Παπισμοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, εἰς δὲ τὸν Παπικὸν θρόνον ἀνῆλθον ἄτομα, τὰ ὁποῖα κατῄσχυνον οὐχὶ μόνον τὴν χριστιανικήν των ἰδιότητα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν κατὰ κόσμον ἔννοιαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, καθιεροῦτο ἀπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ζ΄ καὶ ἐφεξῆς ἡ ἄποψις, καθ' ἣν πᾶς νομίμως ἐκλεγόμενος Πάπας καθιεροῦτο ἅγιος! (Fr. Heiler, Altkirchlice Autonomie und päpstlicher Zantralismus, München 1941 σελ. 255).

Ὑπῆρξε τοιαύτη ἡ ἀγανάκτησις ἐκ τῆς ἀδιανόητου ταύτης διαστροφῆς τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ οὕτως, ὥστε νὰ χαρακτηρισθῇ ὑπὸ τοῦ Λουθήρου τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τοῦ Παπισμοῦ, ὡς ὄργανον τοῦ Διαβόλου, διὸ καὶ τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1520 κατέκαυσε εἰς τὴν πόλιν Elsterthor τὸ Corpus Juris Canonici!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ο ΙΕΡΟΣ ΖΗΛΟΣ

β΄ Ἱεραποστολικός ζῆλος

Κανένας δέν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς δέν προϋποθέτει ἱερό ζῆλο. Τά μεγάλα ἐμπόδια, οἱ συνεχεῖς πειρασμοί καί οἱ συχνές ἀπειλές δέν ἀντιμετωπίζονται χωρίς ζῆλο. Πρέπει νά εἶναι ἀποφασισμένος γιά ὅλα αὐτά ὁ ἱεραπόστολος. Καί αὐτό τό πετυχαίνει, γιατί προηγουμένως ἔχει δεχτεῖ τήν προτροπή τοῦ Χριστοῦ πρός τούς μαθητές του, ὅταν εἶχε δεῖ πλῆθος λαοῦ νά πλησιάζει, γιά νά ἀκούσει τό σωτήριο λόγο του: «Ἐπάρατε τούς ὀφθαλμούς ὑμῶν καί θεάσασθε τάς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρός θερισμόν ἤδη».[8] Δηλαδή, οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων μοιάζουν μέ χωράφια, πού εἶναι ἕτοιμα γιά τή σπορά τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας καί στή συνέχεια γιά τό θερισμό.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔχοντας ἔντονο μέσα του τό ἱεραποστολικό καθῆκον, ἔβλεπε τούς ὁμοεθνεῖς του Ἰουδαίους νά βρίσκονται στήν ἀπιστία καί θλιβόταν. Ἔλεγε: «Λυποῦμαι πάρα πολύ, καί μιά θλίψη βαραίνει ἀδιάκοπα τήν καρδιά μου. Φτάνω στό σημεῖο νά εὔχομαι νά χωριζόμουν ἐγώ ἀπό τό Χριστό, ἀρκεῖ νά πήγαιναν κοντά του οἱ ὁμοεθνεῖς ἀδελφοί μου».[9] Ἔγραφε ἐπίσης στούς Κορινθίους: «Γιά τούς πάντες ἔγινα τά πάντα, ἔτσι ὥστε μέ κάθε τρόπο νά σώσω μερικούς».[10]

Συνήθως ὅταν ἀκοῦμε γιά ἱεραποστολικό ζῆλο ὁ νοῦς μας πηγαίνει στούς ἀδελφούς πού βρίσκονται μακριά μας, σέ ἄλλες ἠπείρους. Βέβαια, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ μεγάλη ἀνάγκη, ἀλλά καί κοντά μας, γύρω μας, ὑπάρχουν ἀδελφοί πού ἀγνοοῦν τό Χριστό ἤ τόν ἔχουν παρεξηγήσει καί ἄς ἔχουν βαπτιστεῖ καί ἄς ἀκοῦν καθημερινά τόν ἦχο τῆς καμπάνας καί ἄς περνοῦν δίπλα ἀπό τούς ἱερούς ναούς καί ἄς συγχρωτίζονται μέ τούς κληρικούς. Καί σέ αὐτούς πρέπει νά στρέφεται τό ἐνδιαφέρον τοῦ συνειδητοῦ χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος σέ ὅλη του τή ζωή πρέπει νά εἶναι ἕνας μικρός ἱεραπόστολος. Νά δείχνει αὐτό πού ἔχουν χάσει. Νά τούς μιλάει γιά τήν πίστη, τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τήν Ἐκκλησία. Νά τούς φωτίζει καί μέ τό προσωπικό του φῶς, γιατί ἱεραπόστολος δίχως φῶς δέν νοεῖται.

* * *

γ΄. Παραδείγματα

Ὁ ἱερός ζῆλος ἦταν πάντα ἡ κινητήρια δύναμη στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ζῆλο θερμό εἶχαν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοί τους, ζῆλο εἶχαν οἱ μάρτυρες, οἱ ὅσιοι, οἱ νεομάρτυρες. Ζῆλο πρέπει νά ἔχουν καί οἱ σύγχρονοι κληρικοί ἀλλά καί οἱ λαϊκοί. Στό σημεῖο αὐτό θά μποροῦσε κανείς νά πεῖ πολλά ἀνησυχητικά. Στή δύσκολη ἐποχή μας, ὅπου ἡ ἁμαρτία ἔγινε μόδα καί ἡ εὐσέβεια χλευάζεται, οἱ κληρικοί καί οἱ πιστοί πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἔχουν σταθερότητα καί ζῆλο, νά εἶναι βράχοι ἀντίστασης ἀλλά καί φάροι ἀναμμένοι, πού θά καθοδηγοῦν τούς καλοπροαίρετους σέ δρόμους σωτηρίας. Αὐτό ὅμως δέν πετυχαίνεται εὔκολα. Ἀναγκαία προϋπόθεση εἶναι ἡ ἄρνηση τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Οἱ συμβιβασμένοι μέ τόν ἁμαρτωλό κόσμο δέν πρόκειται νά γίνουν ζηλωτές, γιατί θέλουν νά ἱκανοποιοῦν τά φοβερά τρία πάθη, τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιληδονίας καί τῆς φιλοχρηματίας.

Τά ἔργα τῶν ζηλωτῶν ἀνθρώπων γίνονται μέ ἐπιμέλεια καί ὅσο εἶναι δυνατό ὁλοκληρωμένα. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος φέρνει ὡς παράδειγμα τόν ἀπόστολο Παῦλο. Λέει: «Πρόσεχε, πῶς ὅλα ὁ Παῦλος τά ζητάει μετ' ἐπιτάσεως. Δέν εἶπε ἁπλῶς νά δίνετε κάτι, ἀλλά μέ ἀφθονία· δέν εἶπε ἁπλῶς νά εἶστε προϊστάμενοι στό καλό, ἀλλά καί μέ ζῆλο νά τό τελεῖτε. Δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἐλεεῖτε, ἀλλά μέ χαρά· δέν εἶπε ἁπλῶς νά τιμᾶτε, ἀλλά νά ξεπερνᾶτε τούς ἄλλους· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἀγαπᾶτε, ἀλλά καί χωρίς ὑποκρισία· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἀπέχετε ἀπό τά κακά, ἀλλά νά τά μισεῖτε· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἐπιδιώκετε τά καλά, ἀλλά νά προσηλώνεστε σ' αὐτά· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἀγαπᾶτε, ἀλλά φιλόστοργα· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἐνδιαφέρεστε, ἀλλά καί χωρίς ὀκνηρία· δέν εἶπε ἁπλῶς νά ἔχετε πνεῦμα, ἀλλά νά εἶναι θερμό τό πνεῦμα. Θέλει, λοιπόν, νά εἴμαστε ζωντανοί καί σέ συνεχῆ πνευματική ἔνταση».[11]

Οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἔχουν παρρησία στό Θεό καί μέ τήν προσευχή τους προσφέρουν πολλά στίς κοινωνίες ὅπου ζοῦν. Τίς προστατεύουν θά ἔλεγε κανείς. Παρόλο πού ἡ ἁμαρτία ἔχει αἰχμαλωτίσει σχεδόν τούς πάντες καί ἔχουν ξεπεραστεῖ τά ὅρια τῆς ἀνοχῆς τοῦ Θεοῦ, χάρη σ' αὐτούς ὁ Θεός ἀναβάλλει τήν τιμωρία. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρεται καί στό ζῆλο ἑνός μόνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά σώσει ὁλόκληρη πόλη ἀπό τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ μιά ὁλόκληρη διεφθαρμένη πόλη δέν ἔχει τή δύναμη νά παρασύρει στήν ἀνήθικη ζωή καί τήν τιμωρία γι' αὐτήν οὔτε καί νά ὑποτάξει ἕνα ἐνάρετο ἄνθρωπο».[12]

Ὁ ζῆλος γιά τό καλό καί τήν ἀρετή εἶναι πάντα ἀποτελεσματικός. Ἐξασφαλίζει στόν πιστό συνέπεια στήν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν, σταθερότητα στό ἦθος καί προσεκτική συμπεριφορά. Ἡ ὅποια μεταβολή στή ζωή του εἶναι πρόοδος καί ὄχι ραθυμία καί ἐγκατάλειψη τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα καί τῶν θεάρεστων ἔργων.

Σημειώσεις:

8. Ἰω. δ΄ 35. 9. Ρωμ. θ΄ 2-3. 10. Α΄ Κορ. θ΄ 22. 11. Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη, Χρυσοστομικό λεξικό, τόμος Β΄, 2011, σελ. 286. 12. Ὅπ. παρ., σελ. 287.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

25ον

Κατευθυνομένη ἔρευνα καὶ τεχνολογικὴ αἰχμαλωσία

Ὁ 15ος (XV) τίτλος τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ποὺ ὀνομάζεται «Ἔρευνα καὶ Τεχνολογικὴ Ἀνάπτυξη», ἀποτελεῖ τὴν θεμελίωση τῆς Εὐρωπαϊκῆς προπαγάνδας σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης(;), τῆς Ἔρευνας καὶ τῆς Τεχνολογίας.

Οἱ Δυτικοί, ποὺ δὲν ἔχουν ἀφήσει τίποτε στὴν τύχη, ἔχουν στήσει ἕνα μηχανισμὸ προκειμένου νὰ κατευθύνουν τὴν ἔρευνα, τὴν τεχνολογία, καὶ συνολικὰ τὴν ἐπιστήμη, στὰ συμπεράσματα καὶ στὶς ἀντιλήψεις, ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὰ σχέδιά τους.

«Ἄρθρο 130ΣΤ

*1. Στόχος τῆς Κοινότητας εἶναι ἡ ἐνίσχυση τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν βάσεων τῆς βιομηχανίας τῆς Κοινότητας καὶ ἡ διευκόλυνση τῆς ἀνάπτυξης τῆς διεθνοῦς ἀνταγωνιστικότητάς της, καθὼς καὶ **ἡ προώθηση τῶν ἐρευνητικῶν δράσεων ποὺ κρίνονται ἀναγκαῖες βάσει ἄλλων κεφαλαίων τῆς παρούσας συνθήκης.***

*2. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἡ Κοινότητα **ἐνθαρρύνει στὸ σύνολό της τὶς ἐπιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένων τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων, τὰ ἐρευνητικὰ κέντρα καὶ τὰ πανεπιστήμια στὶς προσπάθειές τους στοὺς τομεῖς τῆς ἔρευνας καὶ τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης ὑψηλῆς ποιότητας**· ἐνισχύει τὶς προσπάθειες γιὰ συνεργασία, ἀποβλέποντας, ἰδιαίτερα, στὸ **νὰ δίδεται στὶς ἐπιχειρήσεις ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλλεύονται πλήρως τὶς δυνατότητες ποὺ παρέχει ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορά,** ἰδίως μέσῳ τοῦ ἀνοίγματος τῶν ἐθνικῶν δημοσίων συμβάσεων, τοῦ καθορισμοῦ κοινῶν προτύπων καὶ τῆς ἐξάλειψης τῶν νομικῶν καὶ φορολογικῶν ἐμποδίων στὴ συνεργασία αὐτή.*

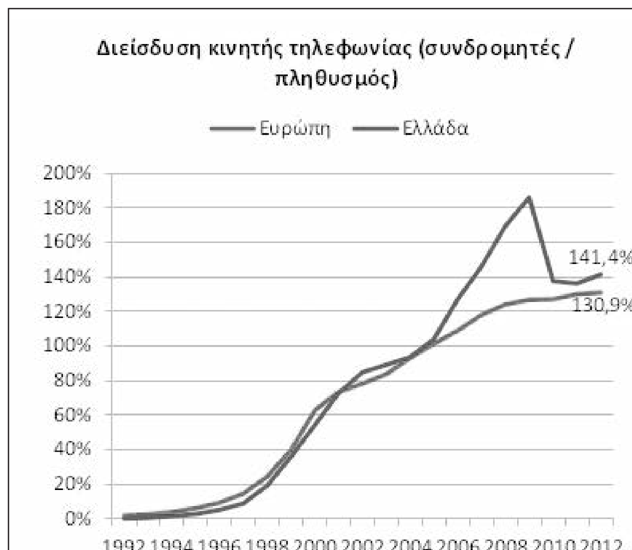

*3. **Ὅλες οἱ δράσεις** τῆς Κοινότητας δυνάμει τῆς παρούσας συνθήκης, συμπεριλαμβανομένων τῶν σχεδίων ἐπίδειξης, στὸν τομέα τῆς ἔρευνας καὶ τῆς τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης, **ἀποφασίζονται καὶ πραγματοποιοῦνται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος τίτλου.***

Ἄρθρο 130Ζ

Κατὰ τὴν ἐπιδίωξη τῶν στόχων αὐτῶν, ἡ Κοινότητα ἀναλαμβάνει τὶς ἀκόλουθες δράσεις, οἱ ὁποῖες συμπληρώνουν τὶς δράσεις ποὺ ἀναλαμβάνονται στὰ κράτη μέλη:

*α) ἐφαρμογὴ προγραμμάτων ἔρευνας, τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης καὶ ἐπίδειξης, **μὲ προώθηση τῆς συνεργασίας μὲ τὶς ἐπιχειρήσεις, τὰ ἐρευνητικὰ κέντρα καὶ τὰ πανεπιστήμια, καθὼς καὶ τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν φορέων αὐτῶν**·*

β) προώθηση τῆς συνεργασίας μὲ τὶς τρίτες χῶρες καὶ τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμούς, στὸν τομέα τῆς κοινοτικῆς ἔρευνας, τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης καὶ ἐπίδειξης·

γ) διάδοση καὶ ἀξιοποίηση τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν δραστηριοτήτων στὸν τομέα τῆς κοινοτικῆς ἔρευνας, τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης καὶ ἐπίδειξης·

*δ) προώθηση **τῆς κατάρτισης καὶ τῆς κινητικότητας τῶν ἐρευνητῶν τῆς Κοινότητας».***

Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι τόσο τὰ ἐπιστημονικά, ὅσο καὶ τὰ τεχνολογικὰ εὑρήματα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἔχουν ἕνα καὶ μοναδικὸ στόχο: **νὰ ἐλέγξουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων.**

Τὰ σημερινὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα "ἔξυπνα" κρυμμένο ὕπουλο κόλπο ἀποπλάνησης καὶ χειραφέτησης τῶν ἀνθρώπων. Ἂν παρατηρήσουμε προσεκτικὰ τὴν ἀνακάλυψη τῶν φορητῶν τηλεφώνων (στὴν κακοποιημένη Ἑλληνικὴ γλώσσα ὀνομάζονται κινητά), θὰ δοῦμε πὼς τὸ ὄφελος καὶ τὸ κέρδος εἶναι ἀπὸ ἐλάχιστο ἕως μηδαμινὸ σὲ σχέση μὲ τὴν ζημιά, ποὺ προξένησε ἡ ἀνακάλυψη καὶ ἡ χρήση τους.

Τὸ κίνητρο γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῶν φορητῶν τηλεφώνων στὴν ζωὴ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων ἦταν –θεωρητικὰ– ἡ "εὐκολία" στὴν ἐπικοινωνία. Ἂν δοῦμε τὴν πραγματικότητα θὰ διαπιστώσουμε πὼς ἀκόμα καὶ αὐτὸ δὲν ἰσχύει, ἀφοῦ δὲν εἶναι λίγες οἱ φορές, ποὺ παρὰ τὸ ἐπεῖγον τῆς περιστάσεως, μία κλήση δὲν εἶναι ἐφικτή, εἴτε λόγῳ ἀδυναμίας σύνδεσης μὲ τὸ δίκτυο (κακὸ σῆμα), ἤ, λόγῳ ἔλλειψης ἐνεργείας στὴν μπαταρία τοῦ τηλεφώνου.

Πρακτικά, αὐτὴ ἡ εὐκολία εἶναι ἕνας ἀστικὸς μῦθος. Σήμερα ὅλα τὰ σπίτια, τὰ γραφεῖα καὶ τὰ μαγαζιὰ διαθέτουν σταθερὴ τηλεφωνικὴ σύνδεση. Συνεπῶς τὰ μόνα διαστήματα, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπικοινωνήσει τηλεφωνικὰ εἶναι κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μετακινήσεών του. Γιατί ὅμως αὐτὸ νὰ θεωρηθεῖ πρόβλημα; Γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς συζητήσεως, ἂς ἀποδεχθοῦμε πὼς ὄντως εἶναι ἕνα ζήτημα, ποὺ πρέπει νὰ ἀντιμετωπιστεῖ.

Ἡ ἀνακάλυψη τῶν φορητῶν τηλεφώνων δὲν ἔλυσε τὸ συγκεκριμένο ζήτημα. Οἱ ἐπικοινωνίες δὲν εἶναι διόλου ἐφικτὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μετακινήσεων μέσῳ ἀεροπλάνου καὶ ὑπόγειου σιδηροδρόμου (μετρό), γίνονται μὲ πολὺ δυσκολία καὶ πολλὲς διακοπὲς στὰ ταξίδια μὲ πλοῖο καὶ τρένο, ἐνῶ σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὶς μετακινήσεις μὲ αὐτοκίνητο ἡ χρήση τοῦ φορητοῦ τηλεφώνου ἔχει ἀποδειχθεῖ ἐπικίνδυνη ἤ/καὶ θανατηφόρα.

Ἄρα ποιὸ εἶναι τελικὰ τὸ ὄφελος αὐτοῦ τοῦ "τεχνολογικοῦ ἐπιτεύγματος"; Τὸ κέρδος δὲν τὸ ἔχει (γιὰ ἀκόμα μία φορά) ὁ ἁπλὸς καταναλωτὴς ἀλλὰ οἱ ἐπιχειρήσεις, ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὸν χῶρο, καθὼς καὶ τὸ παγκόσμιο πολιτικὸ σύστημα, ποὺ ἔχει στὴν διάθεσή του ἀκόμα ἕνα μέσο χειραγώγησης τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἀποδεκτὸ "οἰκείᾳ βουλήσει" ἐκ μέρους τῶν καθοδηγούμενων!

Παρατηρώντας προσεκτικὰ τὸ διπλανὸ γράφημα, μποροῦμε νὰ διακρίνουμε τὸ πόσο "πλαστή" εἶναι αὐτὴ ἡ καταναλωτικὴ μανία. Μέσα σὲ μία δεκαετία, ἀπὸ τὸ 1992 μέχρι τὸ 2012, ἡ χρήση τῶν φορητῶν τηλεφώνων ἀπὸ **μηδενικὴ** ἔφθασε σὲ ποσοστά, ποὺ ξεπερνοῦν τὴν ὑπερβολή: Στὴν Εὐρώπη στὸ **130,9%** (δηλαδὴ στὸν κάθε Εὐρωπαῖο ἀντιστοιχεῖ 1,3 φορητὸ τηλέφωνο) καὶ στὴν Ἑλλάδα στὸ **141,4%** (δηλαδὴ σὲ κάθε Ἕλληνα ἀντιστοιχεῖ περίπου 1,5 τηλέφωνο)! Μάλιστα στὴν Ἑλλάδα, ἐὰν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ οἰκονομικὴ κρίση, ἡ κατανάλωση θὰ εἶχε ξεφύγει κατὰ πολύ, ἀφοῦ τὸ 2008 σὲ κάθε Ἕλληνα ἀντιστοιχοῦσαν σχεδὸν 2 τηλέφωνα!

Προφανῶς, ἀπὸ τὸ 1992 μέχρι τὸ 2012 δὲν αὐξήθηκαν οἱ τηλεπικοινωνιακὲς ἀνάγκες. Αὐτὸ ποὺ συνέβη ἦταν **ἡ τεχνητὴ καλλιέργεια** μιᾶς μόδας-ἀνάγκης μὲ πολλὰ ἐπακόλουθα. Μέσῳ τῶν φορητῶν τηλεφώνων **εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ἐντοπιστεῖ ὁποιοσδήποτε,** ἀκόμα καὶ ἐὰν ἔχει τὸ τηλέφωνό του ἀπενεργοποιημένο. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ γεγονὸς δὲν ἀντιμετωπίστηκε μὲ τὴν ἴδια καχυποψία ἀπὸ τοὺς πολίτες (ἰδιαίτερα τοὺς θρησκευόμενους) ὅπως οἱ ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες καὶ ἡ πολυθρύλητη ὑποτιθέμενη **«Κάρτα τοῦ Πολίτη»,** ποὺ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, **δὲν ἔχει ἐκδοθεῖ σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου** καί, συνεπῶς, στὴ Χώρα μας δὲν πρόκειται νὰ ἐκδοθεῖ ποτέ!

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν χρήση τοῦ internet καὶ ἰδιαιτέρως τῶν λεγόμενων social media (κοινωνικὰ μέσα δικτύωσης). Σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα στατιστικὰ στοιχεῖα[1] τῆς 30ῆς Ἰουνίου 2016, στὴν Εὐρώπη τὸ 73,9% (δηλαδὴ σχεδὸν 3 στοὺς 4 πολίτες) χρησιμοποιοῦν τὸ internet, ἐνῶ στὴν Βόρεια Ἀμερικὴ (ΗΠΑ – Καναδᾶς – Βερμοῦδες[2] – Γροιλανδία – Νῆσοι Ἁγίου Πέτρου καὶ Μιχαὴλ[3]) τὸ ποσοστὸ χρήσης τοῦ διαδικτύου φθάνει στὸ 87,9% (δηλαδὴ σχεδὸν 9 στοὺς 10).

Ὅλα αὐτὰ καθὼς καὶ τὰ ὅσα ἀναφέραμε[4] στὸν τομέα τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς βιοηθικῆς, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 130Ι, ποὺ προβλέπει ρητὰ πώς:

«Γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ πολυετοῦς προγράμματος-πλαισίου, τὸ Συμβούλιο:

— καθορίζει τοὺς κανόνες συμμετοχῆς τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν κέντρων ἐρευνῶν καὶ τῶν πανεπιστημίων,

— καθορίζει τοὺς κανόνες ποὺ ἐφαρμόζονται στὴ διάδοση τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἔρευνας».

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαδικασίας εἶναι τὸ ἄρθρο 130Ο (ὄμικρον), ποὺ ἐπιβάλλει τὸν ἀπολογισμὸ τῶν πεπραγμένων καὶ τὴν στοχοθέτηση τοῦ ἐπομένου ἔτους, θέλοντας νὰ καταστήσει σαφὲς τὸ πόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ συγκεκριμένη διαδικασία, ποὺ εἶναι καθοριστικὴ στὴν χάραξη τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑνώσεως: *«Στὴν ἀρχὴ κάθε ἔτους, ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ στὸ Συμβούλιο ἔκθεση, ἡ ὁποία ἀναφέρεται ἰδίως στὶς δραστηριότητες τοῦ προηγούμενου ἔτους στὸν τομέα τῆς ἔρευνας καὶ τῆς τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς διάδοσης τῶν ἀποτελεσμάτων καθὼς καὶ στὸ πρόγραμμα ἐργασίας τοῦ τρέχοντος ἔτους».*

Θὰ πρέπει ὅλοι νὰ προβληματιστοῦμε ἀπὸ τὶς ἐπιλογές, ποὺ **μᾶς ἐπέβαλαν** στὴν ζωή μας καὶ κυρίως ἀπὸ τὶς "ἀνάγκες", ποὺ ἀποδεχθήκαμε πὼς ἔχουμε, ἐνῶ ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπιβολὲς αὐτῶν, ποὺ ἀγωνίζονται προκειμένου νὰ ἐπικρατήσει ἡ μία οἰκουμενιστικὴ (παγκόσμια) κυβέρνηση.

Στὴν ἐποχή μας εἶναι, ἴσως, ὅσο ποτὲ ἐπίκαιρα καὶ σωτήρια τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ποὺ μᾶς παροτρύνει λέγοντας: *«Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ᾽ ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι»*[5].

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/7mswb. 2. Νησιωτικὴ χώρα στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ μὲ ἔκταση 53 χλμ^2. Ἀποτελεῖ ἔδαφος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. 3. Σύμπλεγμα νησίδων στὸν Βόρειο Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ μὲ συνολικὴ ἔκτασης 242 χλμ^2. Ἀποτελοῦν Γαλλικὴ ἐδαφικὴ ἐπικράτεια ἀπὸ τὸ 1763, ἐνῷ ἀναγνωρίστηκαν ἐπίσημα ἀπὸ τὸ 1985. 4. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς τεύχους 2118, 27 Μαΐου 2016. 5. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, Κεφάλαιο 5, στίχοι 15–16.

Ἡ ΠΕΘ ζητεῖ τὴν διάλυσιν Σωματείου, ποὺ διαλύει...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

σκοπῶν τῆς ΠΕΘ, ὅπως αὐτοὶ περιγράφονται στὸ Καταστατικό της, καὶ συντελεῖ στὴν ἀποσάθρωση τῶν πνευματικῶν ὑποδομῶν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας πλήττοντας καίρια τὴν παρεχόμενη στὸ σχολεῖο χριστιανικὴ ἀγωγὴ καὶ γι᾽ αὐτὸ κατατέθηκε ἀπὸ τὴν ΠΕΘ, ἡ αἴτηση τριτανακοπῆς κατὰ τοῦ «Καιροῦ».

Μὲ βάση ὅλα τὰ παραπάνω ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀρ. 34.563/2001 ἀπόφαση τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης «Ἡ ὕπαρξη δύο σωματείων στὸν ἴδιο χῶρο καὶ μάλιστα, ὅταν αὐτὸς εἶναι περιορισμένος, ποὺ ἐπιδιώκουν τὸν ἴδιο σκοπό, συγκροτοῦνται ἀπὸ μέλη ποὺ ἀσκοῦν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἑνὸς περιέχει στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ἐπωνυμία τοῦ ἄλλου, συνεπάγεται πρόκληση συγχύσεως, διασπάσεως καὶ ὑπερμέτρου ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐπαγγελματικῶν δυνάμεων τῶν ἐργαζομένων, στοιχεῖα ποὺ παρακωλύουν τὴν εὔρυθμη λειτουργία τῶν σωματείων καὶ τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τους εἰς βάρος τῶν μελῶν τους, ὁπότε ἡ ἵδρυση τοῦ δευτέρου σωματείου καθίσταται καταχρηστική».

* * *

Ἡ ΠΕΘ κατέθεσεν αἴτησιν ἀναστολῆς καὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως Φίλη διὰ μείωσιν τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον

Ἀθήνα, 16 Ἰουνίου 2016, Ἀριθμ. Πρωτ. 95

Ἡ ΠΕΘ, μαζὶ μὲ τοὺς παρακάτω γονεῖς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης, 1) τὸν Δῆμο Θανάσουλα, 2) τὴν Ἑλένη Δημητριάδου, 3) τὸν Ἀθανάσιο Σιατούρα, καὶ 4) τὸν Δημήτριο Νατσιό, κατέθεσε στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, α) αἴτηση ἀναστολῆς ἀλλὰ καὶ β) ἀκυρώσεως τῆς ἀπόφασης ὑπ᾽ ἀριθμ. Πρωτ. Φ12/657/70691/Δ1(ΦΕΚ Β 1324/11-5-2016), τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, κ. Νικολάου Φίλη γιὰ τὴ μείωση τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ συγκεκριμένα, στὴν Ε΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου κατὰ 1 ὥρα καὶ στὴ Στ΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου κατὰ 1 ὥρα.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ Ὑπουργοῦ εἶναι παράνομη καὶ ἀκυρωτέα γιὰ ὅλους τοὺς νόμιμους καὶ βάσιμους λόγους ποὺ ἀναφέρει ἡ καταθέσασα στὴ δικαιοσύνη, αἴτηση ἀκυρώσεως τῆς ΠΕΘ.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Τὴν 20ὴν Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Προφήτου Ἠλιού. Εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἐργαζόμεθα διὰ τὸν Χριστὸν ἢ διὰ τὸν πονηρόν;

*Γράφει ὁ **Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,** Μεγ. Ὑμνογρ. τῆς τῶν Ἀλεξανδ. Ἐκκλ.*

Οἱ καθημερινὲς βιοτικὲς ἀνάγκες δὲν θεραπεύονται παρὰ μόνο μὲ τὴν ἐργασία. Ὅλοι μας πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐργασία, δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐπίγεια ἐπιτυχία καὶ εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἀτελεύτητη μακαριότητα. Μὲ τὴν ἐργασία μας ἱκανοποιοῦμε τὶς ὑλικὲς προσωπικές μας ἀνάγκες, τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειάς μας καὶ συνεισφέρουμε στὸ κοινωνικὸ γίγνεσθαι καὶ στὶς ἀνάγκες τῶν ἐμπερίστατων ἀδελφῶν μας. Μὲ τὴν τίμια ἐργασία μας ἀποκτοῦμε ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, καὶ τονώνουμε τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὸ συναίσθημα τῆς προσωπικῆς μας ἀξίας. Μὲ αὐτὴν ἐξασφαλίζουμε τὸ εἰσόδημά μας γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν κοινωνικῶν μας ὑποχρεώσεων, γιὰ ἀξιοπρεπῆ βίο, καὶ γιὰ ἀποφυγὴ ταπεινώσεων καὶ πράξεων ποὺ μᾶς ἐξευτελίζουν στὰ μάτια τῆς κοινωνίας ἢ μειώνουν τὸ ἠθικό μας γόητρο. Μὲ αὐτὴ διατηροῦμε ταυτόχρονα τὴ σωματικὴ καὶ ψυχική μας ὑγεία, ἀναπτύσσουμε τὶς ἀνώτερες πνευματικὲς ἱκανότητες καὶ δημιουργικές μας δυνάμεις, καλλιεργοῦμε τὴν κοινωνικὴ συνείδηση καὶ γινόμαστε ὑπεύθυνα ἄτομα.

Ἐργαζόμαστε στὴ ζωή μας, ὅμως, μόνο γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε ἢ καὶ γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ἀγαθά, φήμη, χρήματα καὶ δόξα; Μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο ἡ γνώμη τοῦ κόσμου, ἡ καλοπέραση, ἡ ἀνέμελη ζωὴ καὶ ὁ λιγότερος μόχθος; Ἐργαζόμαστε γιὰ τὸ σήμερα καὶ ὄχι γιὰ τὸ αὔριο; Ἀκολουθοῦμε τὴν προτροπὴ τῶν πατέρων γιὰ τὴν ἐργασία, ὅτι πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε σὰν νὰ μὴ πεθάνουμε ποτὲ καὶ νὰ ἑτοιμαζόμαστε σὰν νὰ πεθάνουμε σήμερα; Μήπως ἀκολουθοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας χωρὶς μεταφυσικὲς τάσεις ποὺ ἡ φιλοσοφία τους λέει: «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 32);

Ὅταν ἐργαζόμαστε ὄχι μόνο γιὰ τὸ σήμερα, ἀλλὰ μὲ προεκτάσεις στὸ αὔριο, τότε ἐργαζόμαστε γιὰ τὸν Χριστό μας καὶ ἔχουμε τὴν εὐλογία Του στὴ ζωή μας καὶ στὰ ἔργα μας. Ὅταν ἐργαζόμαστε μόνο γιὰ τὸ σήμερα, χωρὶς ἠθικὲς ἀναστολές, τότε ὅσο σκληρὰ καὶ ἂν ἐργαζόμαστε, ἐργαζόμαστε γιὰ τὸν πονηρὸ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας δὲν ἔρχεται στὴ ζωὴ καὶ στὰ ἔργα μας. Ἐργαζόμαστε τὴν ἀδικία, τὴν ἐμπάθεια, τὴν τρικλοποδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ μας, τὴν ἐπιβίωσή μας σὲ βάρος του, τὸ ψέμα, τὴν κατάκριση, τὴν καταλαλιά, τὸ προσωπικὸ μόνο συμφέρον, τὴν ἀνάδειξή μας πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὴν ὑποκρισία, τὸ φθόνο. Ναί, ἐργαζόμαστε, ἀλλὰ ὄχι θεάρεστα. Ἐργαζόμαστε γιὰ τὸν πονηρὸ καὶ ἐξυφαίνουμε τὸ σάβανο τοῦ αἰωνίου θανάτου μας.

Δυστυχῶς σήμερα εἴμαστε ὄχι μόνο φυγόπονοι, ἀλλὰ καὶ αὐτονομημένοι ἔχοντας διώξει τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴ ζωή μας. Δὲν τὸν θέλουμε ἐργοδότη μας. Δὲν ἐργαζόμαστε γι᾽ Αὐτόν! Τὸν ἔχουμε διώξει μακριὰ μὲ τὴ συμπεριφορά μας, μὲ τοὺς ἐγωϊσμούς μας, μὲ τὶς ἁμαρτίες μας, μὲ τὰ πάθη μας. Ἡ ἀπομάκρυνση, ὅμως, τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ ζωή μας ἔχει καὶ τὶς συνέπειές της. Ἔτσι, ζοῦμε σὲ ἕνα κόσμο ταραγμένο. Σὲ ἕνα κόσμο ποὺ ψάχνει νὰ βρεῖ διεξόδους στὰ ἀδιέξοδά του στὰ τυφλά. Ὅταν εἴμαστε κοντὰ στὸ Χριστό μας εἴμαστε ἀσφαλισμένοι, μακρυά Του νοιώθουμε ἀνασφάλιστοι. Κοντά Του εἰρηνεύουμε, μακρυά Του ταραζόμαστε. Κοντά Του ζοῦμε ἥσυχα καὶ προοδεύουμε, μακρυά Του κινδυνεύουμε καὶ ἀπομαρκυνόμαστε ἀπὸ τὰ εὐλογημένα του ἀγαθά.

Σήμερα μὲ τὴν κρίση ποὺ μαστίζει τὴν πατρίδα μας ὅλοι νοιώθουμε ἀνασφαλεῖς, τὸ ἐπίγειο αὔριο ἔρχεται ἀβέβαιο, πόλεμοι καὶ συρράξεις ἀκούγονται γύρω μας καὶ ἡ ταραχὴ ἔχει καταλάβει τὸ μέρος τῆς εἰρήνης στὶς καρδιές μας. Γιὰ τὸ οὐράνιο αὔριο οὔτε λόγος γίνεται. Λίγοι ἐνδιαφέρονται γι᾽ αὐτό, ὅσοι ἀγαποῦν πραγματικὰ τὸν Χριστό μας καὶ θέλουν νὰ βρίσκονται μόνιμα κοντά Του. Τώρα, λοιπόν, ποὺ ζοῦμε σὲ ταραχὴ καὶ ἀβεβαιότητα, τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὀφείλουμε νὰ θρονιάσουμε στὶς καρδιές μας τὸν Χριστό μας, τὸ Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης, νὰ ἐργαζόμαστε γι᾽ Αὐτὸν ποὺ ποτὲ δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει, ἐὰν ἐμεῖς ὅμως τοῦ τὸ ζητήσουμε. Μᾶς τὸ εἶπε ἄλλωστε: «Οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ᾽ οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω» (Ἑβρ. ιγ΄ 5).

Καὶ μὴ λησμονοῦμε ὅτι, ἂν μερικοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν σωματικὰ μποροῦν πνευματικά. Καὶ ἂν πάλι οὔτε πνευματικὰ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν μποροῦν νὰ προσευχηθοῦν. Ἡ προσευχὴ ἐὰν κατανύσσει καὶ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ δὲν παραμένει μόνο στὰ χείλη εἶναι ἐργασία. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δομβοΐτης αἰσθανόμενος ὑποχρέωση σ᾽ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἔτρεφαν, δηλαδὴ στὸ Μοναστήρι του, καὶ ἔχοντας ἀδυναμία νὰ βγάλει μὲ ὑλικὰ ἀγαθὰ τὴν ὑποχρέωση προσευχόταν γι᾽ αὐτοὺς μὲ θέρμη καὶ μὲ δάκρυα. Ἡ προσευχὴ ἦταν ἡ ἐργασία του. Γι᾽ αὐτὸ καὶ τὸν χρόνο ἐκτὸς προσευχῆς τὸν θεωροῦσε χρόνο χαμένο. Ἔτσι, ἐπέτρεπε στοὺς ἐπισκέπτες του, ποὺ καὶ αὐτοὶ ἦσαν λίγοι, νὰ συνομιλοῦν μαζί του γιὰ μισὴ ὥρα καὶ μόνον ἐὰν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία αὐτὴ ὁ ἴδιος ἢ ὁ συνομιλητής του εἶχαν ὠφέλεια. Ἐὰν ἡ συζήτηση εἶχε μεγάλο πνευματικὸ ἐνδιαφέρον τὴν παρέτεινε γιὰ ἕνα ἀκόμη τέταρτο. Ὁ περισσότερος χρόνος θεωροῦσε ὅτι ἦταν ἐπιβλαβής, γιατὶ πρώτιστα τὸν ἀπομόνωνε ἀπὸ τὴν ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ἐπικοινωνία ποὺ τοῦ γλύκαινε τὴν καρδιά, τοῦ ἀναζωογονοῦσε τοὺς πνεύμονες μὲ τὸ ὀξυγόνο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν αἰώνια σύνταξη στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὴν προσευχητικὴ ἐργασία ἐφάρμοζε ἀδιάλειπτα, γι᾽ αὐτὸ καὶ ἀξιώθηκε οὐράνιας χαρᾶς, τιμῆς καὶ δόξας, ὁ Ὅσιος Γέροντας Τύχων ὁ Ἁγιορείτης, κάποτε πνευματικὸς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου, Ρῶσος τὴν καταγωγή. Ὅταν κάποιος τὸν ἐπισκεπτόταν ἔβγαιναν μαζὶ ἔξω καὶ καθόταν κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλιὰ μαζί του πέντε λεπτά. Μετὰ σηκωνόταν μὲ χαρὰ καὶ ἔλεγε:

- Ἐγὼ τώρα κεράσματα.

Ἔβγαζε νερὸ ἀπὸ τὴ στέρνα καὶ γέμιζε ἕνα κύπελλο γιὰ τὸν ἐπισκέπτη. Ἔβαζε καὶ στὸ δικό του τενεκεδάκι καὶ ἔψαχνε μετὰ νὰ βρεῖ κανένα λουκούμι, ἄλλοτε κατάξηρο καὶ ἄλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, τὸ ὁποῖο, ὅμως ἐπειδὴ ἦταν εὐλογία τοῦ Παπα-Τύχωνα, δὲν προξενοῦσε ἀηδία. Ἀφοῦ τὰ ἑτοίμαζε, ἔκανε τὸ σταυρό του, ἔπαιρνε τὸ νερὸ καὶ ἔλεγε:

-Πρῶτα ἐγώ. Εὐλογεῖτε!

Καὶ περίμενε νὰ τοῦ πεῖ ὁ ἐπισκέπτης τὴν εὐχή, «Ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογήσει», ἀλλιῶς δὲν ἔπινε νερό. Μετὰ ἔδινε καὶ αὐτὸς τὴν εὐχή του. Τὴν εὐχὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν αἰσθανόταν ὡς ἀνάγκη, ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους ἢ τοὺς μοναχούς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκούς, μικροὺς καὶ μεγάλους στὴν ἡλικία.

Μετὰ ἀπὸ τὸ κέρασμα περίμενε νὰ δεῖ ἐὰν ὁ ἐπισκέπτης του ἦταν ἀργόσχολος ἢ εἶχε νόημα ἡ ἐπίσκεψή του. Ἐὰν καταλάβαινε ὅτι τὸν ἐπισκέφθηκε μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ περάσει τὴν ὥρα του τότε ἔλεγε:

- Παιδί μου, στὴν κόλαση θὰ πᾶνε καὶ οἱ τεμπέληδες, ὄχι μόνο οἱ ἁμαρτωλοί.

Ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἔφευγε, ὁ Γέροντας τὸν ἄφηνε μὲ διάκριση, ἔμπαινε στὸ Ναὸ καὶ προσευχόταν. Ἔτσι ὁ ἐπισκέπτης ἀναγκαζόταν νὰ φύγει. Φυσικά, δὲν λυπόταν ποτὲ ὁ Παπα-Τύχων τὸν κόπο καὶ τὸ χρόνο, ὅταν ἔβλεπε πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα στοὺς ἀνθρώπους. Τότε, ἐνῶ μὲ τὸ στόμα συμβούλευε, μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ νοῦ προσευχόταν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐργασία του, ἐργασία θεάρεστη ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε χαρὰ ψυχική, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔνσημα γιὰ τὶς οὐράνιες ἀπολαβές, τὴ δόξα καὶ τὴν τιμὴ κοντὰ στὸν ἀγαπημένο του Ἰησοῦ.

Νεανικὰ Ζητήματα

Ἡ συνωμοσία τῆς τέλειας ὀμορφιᾶς

Γ΄ ΜΕΡΟΣ

Στὰ προηγούμενα, καλοί μου φίλοι, ἀναφέραμε τί συμβαίνει σήμερα στὸ θέμα αὐτό, ἀναπτύξαμε τὸ πρῶτο ποὺ κάνει σὲ βάρος μας ἡ βιομηχανία τῆς ὀμορφιᾶς, δηλαδὴ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἀδυνάτων σημείων μας καὶ εἴπαμε ἀρκετὰ καὶ γιὰ τὸ δεύτερο ποὺ κάνει σὲ βάρος μας, ὅπως εἶναι αὐτὸ τῆς δημιουργίας τῶν προτύπων τῆς «τέλειας» ὀμορφιᾶς! Τώρα θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ἑνότητα αὐτὴ μὲ τὰ ἑξῆς…

* * *

Ἀλλὰ μήπως κι αὐτὰ τὰ πρότυπα, παραμένουν τὰ ἴδια; Κι αὐτὰ συνεχῶς μεταβάλλονται ἀνάλογα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τῆς ἑκάστοτε μόδας, ποὺ οἱ ἴδιοι πάλι καθορίζουν! **Γιατί τὰ πρότυπα δὲν κατευθύνουν τὴ μόδα, ἀλλ᾽ ἡ μόδα εἶναι ἐκείνη ποὺ κατευθύνει καὶ τὰ πρότυπα!**

Ἔτσι παρατηρεῖ κανεὶς νὰ ἀλλάζει τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὰ κιλὰ καὶ οἱ διαστάσεις τοῦ σώματος ποὺ «πρέπει» νὰ ἔχει κανείς, τὸ ντύσιμο καὶ τὸ βάψιμο…

Τὸ ὡραῖο ἀντέχει στὸ χρόνο, εἶναι ἀσφαλῶς διαχρονικό. Οἱ κανόνες ὅμως τῆς τέλειας ἐμφάνισης κινοῦνται σ᾽ ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύθυνση. Διαγράφουν τὴ δική τους πορεία καὶ μεταβάλλονται ἀπὸ δεκαετία σὲ δεκαετία ἢ καὶ ἐνωρίτερα;

Γράφει κάποιο ἀπ᾽ τὰ γνωστὰ περιοδικὰ μόδας: «Φέτος ἡ μόδα προτείνει στὶς γυναῖκες τὸ μακιγιὰζ νὰ ἀναδεικνύει τὰ θηλυκὰ χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ τονίζει τὴ γοητεία». Κι ἕνα ἄλλο τοῦ 1992 ἀναφέρει: «Φέτος ἡ μόδα προτείνει στὶς γυναῖκες τὸ ἀνδρικὸ στύλ»!!!

Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ τῶν προτύπων εἶναι ἀδιάκοπη καὶ τὴν παρατηρεῖ εὔκολα κανεὶς ἂν ξεφυλλίσει τὰ περιοδικὰ μόδας.

* * *

Ἆραγε πόσο εἶναι πράγματι ὄμορφα; Μοιάζει κι αὐτὸ ὑπερβολικὸ ὡς ἐρώτημα; Τότε ἂς ἀκούσουμε τὸν Τζίμι Πιέ, ἐκπρόσωπο τύπου τῆς Γαλλικῆς Ὁμοσπονδίας Ὑψηλῆς Ραπτικῆς, ποὺ ἐπιθεωρεῖ τὰ σόου τῆς πασαρέλας τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς ἐντυπωσιακά:

«Ἂν ρίξετε μία ματιὰ στὰ κορίτσια, θὰ συνειδητοποιήσετε ὅτι δὲν ἔχουν τὴν ὀμορφιὰ ποὺ εἶχαν τὰ μοντέλα 20 χρόνια πρίν. Τὰ κορίτσια τώρα εἶναι πολὺ ἀδύνατα καὶ ἔχουν περίεργες φάτσες. Τὶς κοιτᾶς καὶ ἐν πρώτοις δὲν εἶσαι σίγουρος ἂν εἶναι ὄμορφες ἢ ἀηδιαστικές»![1]

* * *

Στ᾽ ἀλήθεια ποιὰ θὰ εἶναι τὰ πρότυπα τοῦ σώματος στὸ μέλλον; Πρὸς ποιὰ κατεύθυνση ὠθοῦν τὰ πράγματα; Νὰ ἕνα ὡραῖο καὶ καίριο ἐρώτημα.

Εἶναι πράγματι ἐντυπωσιακὸ αὐτὸ ποὺ διαβάσαμε σ᾽ ἕνα κοσμικὸ περιοδικό: **«Ἀπ᾽ τὴ μία γενιὰ στὴν ἄλλη τὰ πρότυπα τοῦ σώματος ἀλλάζουν. Σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικούς, ἡ γενικὴ τάση πλέον εἶναι πρὸς ἕνα σοῦπερ σῶμα. Γενετιστές, διαιτολόγοι καὶ πλαστικοὶ χειρουργοὶ ἐπιβεβαιώνουν ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ κάνει καὶ πάλι τὸ θαῦμα της»!**

Καὶ τὸ ζητούμενο ποιὸ εἶναι; Μὰ ἡ … παγκοσμιοποίηση τοῦ σώματος! Ναί, καλὰ τὸ διαβάσατε. Ἀπὸ τὸ «τέλειο» σῶμα, θέλουν νὰ περάσουν τὰ πράγματα στὸ … παγκοσμιοποιημένο σῶμα!

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἰδιαίτερα τῶν νεαρῶν γυναικῶν νὰ εἶναι λεπτές, ἀνάγεται στὴν ἐπιθυμία τους νὰ προσαρμοστοῦν στὸ κυρίαρχο μοντέλο ὀμορφιᾶς ποὺ ἔχει διαμορφωθεῖ στὸν δυτικὸ κόσμο ἀπ᾽ τὴ δεκαετία τοῦ ᾽60 καὶ μεταφέρεται διὰ τῶν ΜΜΕ παντοῦ σ᾽ ὅλο τὸν πλανήτη.

Λένε πὼς ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῶν πολυεθνικῶν εἶναι ὅτι … ἐκδημοκρατικοποίησαν τὴν ὀμορφιά! Δηλαδή, πέρασαν τὴν ἀντίληψη στὸ παγκόσμιο κοινό, πὼς ἡ ὀμορφιὰ δὲν εἶναι κληρονομικὸ προνόμιο, εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ κατακτηθεῖ ἀπ᾽ ὅλους ἀνεξαιρέτως!

Ἔτσι, μέσα ἀπ᾽ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, οὐσιαστικὰ περάσαμε στὴ μαζικοποίηση τῆς ὀμορφιᾶς!

Πράγματι, ὅπως δείχνουν καὶ οἱ στατιστικές, ἡ ἀγορὰ τῶν καλλυντικῶν δὲν ἀποτελεῖ πλέον προνόμιο μιᾶς κοινωνικῆς τάξης, ἐνῶ ἡ πλαστικὴ χειρουργικὴ προσφέρει «ὀμορφιὰ γιὰ ὅλους» καὶ δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο κάποιων ἀνθρώπων εὐπόρων καὶ πλουσίων! Ἐπιπλέον ἐπεκτάθηκε μὲ τὸ «unisex» στὺλ καὶ στοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ στὶς μεγαλύτερες ἡλικίες μὲ τὰ ἀντὶ - γηραντικὰ καὶ ἄλλα προϊόντα.

Ἀλλὰ οἱ «δουλειὲς» τῶν πολυεθνικῶν γίνονται καλύτερα, ἂν ἐπιτευχθεῖ καὶ ἐπ᾽ αὐτοῦ ἡ ὁμογενοποίηση! Ὁπότε περάσαμε πιὰ ἀπ᾽ τὴ μαζικοποίηση τῆς ὀμορφιᾶς, στὰ παγκόσμια πρότυπα ὀμορφιᾶς, τὸ … παγκοσμιοποιημένο ὡραῖο σῶμα, ποὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος τοῦ πλανήτη καλεῖται νὰ φθάσει! Μὲ ἄλλα λόγια στὸν λεγόμενο «συγκρητισμὸ τῆς ὀμορφιᾶς»! Ἔτσι οἱ πολυεθνικές, χωρὶς ἰδιαίτερες προσαρμογές, δαπάνες καὶ διαδικασίες, θὰ προωθοῦν τὰ προϊόντα τους στοὺς πάντες καὶ παντοῦ!

Ναί, οἱ πολυεθνικὲς σαφῶς θέλουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴδιους, γιατί μέσα ἀπὸ τὰ ἴδια γοῦστα, τὰ ἴδια πρότυπα καὶ τὰ ἴδια κριτήρια, μποροῦν νὰ πωλοῦν ἄνετα παντοῦ τὰ ἴδια ἀκριβῶς προϊόντα, τὰ προϊόντα τους, τὰ ὁποῖα παράγουν βέβαια κατὰ μαζικὸ τρόπο, σ᾽ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλανήτη ἀνεξαιρέτως. Ἐπιπλέον μὲ τὰ «τέλεια» καὶ τόσο ἐξωπραγματικὰ καὶ κατασκευασμένα πρότυπα, ὅπως εἴπαμε, μακραίνουν πολὺ τὸν δρόμο μας, γιὰ νὰ τὰ φθάσουμε καὶ συνεπῶς ἀνεβάζουν ὑπερβολικὰ τὰ εἴδη τῶν προϊόντων καὶ τὶς πωλήσεις τους!

Στέλεχος τῆς πολυεθνικῆς L᾽ oreal εἶπε γιὰ τὸ κραγιόν, ἕνα ἀπ᾽ τὸ πολὺ γνωστὰ προϊόντα τῆς ἑταιρείας του: «Τὸ λὶπ-στὶκ εἶναι τὸ μόνο προϊὸν μετὰ τὴν Κόκα – Κόλα ποὺ προωθεῖ τόσο πολὺ τὴν ἰδέα τῆς παγκοσμιοποίησης»!

Παλαιότερα ἡ ἀντιγραφὴ τῶν προτύπων ἦταν πανεύκολη, δὲν ἀπαιτοῦσε καὶ πολὺ κόπο κι ἦταν σχετικὰ ἀνέξοδη. Μία βαφὴ στὰ μαλλιά, πέντε μποῦκλες παραπάνω, ἕνα ζευγάρι ψηλοτάκουνες γόβες καὶ μπόλικο ρίμελ, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πλησιάσουν τὴν εἰκόνα τῶν προτύπων ποὺ λάνσαρε τὸ Χόλιγουντ. Σήμερα ὁ κατάλογος μακραίνει, ὁ κόπος καὶ ἡ ταλαιπωρία δὲν περιγράφονται, τὰ δὲ χρήματα ποὺ ἀπατοῦνται εἶναι ὑπέρογκα.

* * *

Ἆραγε ποιὸ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι τὸ παγκοσμιοποιημένο πρότυπο; Σύμφωνα μὲ ὅσα γράφουν οἱ ἐφημερίδες ἡ Σάϊρα Μόχαν γιὰ παράδειγμα, ἕνα μοντέλο μὲ Ἰνδική, Γαλλική, Ἰρλανδικὴ καὶ Καναδικὴ καταγωγή. Δηλαδὴ ἀρκετὰ Ἀσιάτισσα, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ Δυτική!!!

Ἔγραψε ἡ ἐφημερίδα «Καθημερινή»:

«Ἂν ρίξουμε μία ματιὰ στὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν στὴν Ἀσία, τὴν Εὐρώπη, τὴ Λατινικὴ Ἀμερική, ἔχουμε τὴν αἴσθηση ὅτι ἡ παγκοσμιοποίηση τῶν ἀγορῶν ὁδήγησε σὲ μία παγκοσμιοποίηση τῶν ἰδανικῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος, σὲ μία σύνθεση ἑνὸς «παγκόσμιου ἀνθρώπου» μὲ σουηδικὰ μαλλιά, βραζιλιάνικο δέρμα καὶ ἰαπωνικὰ μάτια. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἐξωτισμὸς πολλαπλασιάζει τὸ σὲξ ἀπὶλ σὲ ὅλες τὶς χῶρες, οἱ εἰκόνες ἀρχίζουν νὰ μοιάζουν μεταξύ τους…Στὴν Κίνα τὰ μοντέλα εἶναι τόσο εὐρωπαϊκά, στὴν Εὐρώπη τόσο ἐξωτικά, στὴ Νότιο Ἀμερικὴ τόσο βόρεια καὶ ξανθά..»

Μιλᾶμε πλέον γιὰ τὸ … παγκόσμιο «λούκ»!

Ἕνα «λοὺκ» ποὺ προωθεῖται παντοῦ, σ᾽ ὅλο τὸν πλανήτη, μὲ τὴν ὁμογενοποίηση τῶν προτύπων ὀμορφιᾶς. Μᾶς θέλουν νὰ λειτουργοῦμε ὡς κλῶνοι τῶν προτύπων ποὺ θέτουν, ὡς «διεθνὴς τῶν κομψῶν» ἢ – ὅπως εἶπαν - ὡς «ὡραία» φυλὴ τύπου … ἀρίας φυλῆς;

Ναί, αὐτὴ τελικὰ εἶναι ἡ παγκοσμιοποίηση τοῦ σώματος. Ὁμοιόμορφα σχεδιασμένη γιὰ ὅλους, ποὺ νὰ ἀποβλέπει στὰ ἑκάστοτε πρότυπα ὀμορφιᾶς. Ὁμογενοποιώντας ἀπολύτως τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο!

* * *

Νὰ ποῦμε κι αὐτό. Ὑπάρχει ἕνας ὁλόκληρος μηχανισμὸς ποὺ παράγει τὰ πρότυπα ὀμορφιᾶς κατὰ μοναδικὸ τρόπο, τὰ προβάλει δελεαστικά, τὰ προωθεῖ κατάλληλα καὶ ἐπιτηδευμένα. Καὶ τί δὲν κρύβεται πίσω τους! Οἱ σχεδιαστὲς μόδας, οἱ πασαρέλες, τὸ Χόλιγουντ, ἡ μουσικὴ βιομηχανία, ἡ τηλεόραση, οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ ἀποκαλούμενα «life style» περιοδικά, ὁ κινηματογράφος, οἱ διαφημίσεις, τὸ διαδίκτυο, τὸ μόντελινγκ, τὰ καλλιστεῖα ὡς καὶ οἱ κοῦκλες τύπου Μπάρμπι ἀκόμη…

Ἡ δύναμη ὅλων αὐτῶν δὲν εἶναι μόνο στὴ μοναδικὴ ἱκανότητά τους νὰ μᾶς τὰ ἐπιβάλουν τὰ πρότυπα ὀμορφιᾶς ὡς πρότυπα ζωῆς (!), ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι κι ἐμεῖς μὲ τὰ διάφορα προϊόντα καὶ συστήματα τῆς βιομηχανίας τῆς ὀμορφιᾶς, μποροῦμε νὰ μιμηθοῦμε καὶ νὰ … κατακτήσουμε αὐτὰ τὰ πρότυπα!

Ναί, ὅλος αὐτὸς ὁ βομβαρδισμὸς τῶν πολυμέσων δὲν ἀφήνει κανένα ἀνεπηρέαστο, ἰδιαιτέρως δὲ τὴ νέα γενιὰ καὶ μάλιστα τὰ κορίτσια.

«Σχεδιαστὲς μόδας, Χόλιγουντ καὶ μουσικὴ βιομηχανία καθορίζουν τὴν ἑπόμενη γενιὰ τῶν καλλονῶν», ἔγραψε σὲ ἐμπεριστατωμένο ἄρθρο της ἡ «Καθημερινή».

(Στὸ ἑπόμενο θὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἑξῆς ἐρώτημα: Ἆραγε τί μᾶς ὑπόσχονται;)

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Σημείωσις:

1. Βλ. ἐφημ. «ΤΟ ΒΗΜΑ»

Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν τοῦ «ἐμεῖς» εἰς τὴν δυτικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ «ἐγώ»

*Τοῦ **κ. Χρύση Μιχαηλίδη***

Ἀλήθεια τί ἐννοοῦμε ἐπιτέλους ὅταν ἀναφερόμαστε στὴν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ καὶ τί ὅταν προωθοῦμε τὴν ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ.

Ἑλληνικὴ Παιδεία δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ὅλη ἐκείνη ἡ ΑΓΩΓΗ ποὺ δημιουργεῖ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟ, τὸν ΠΟΛΙΤΗ ποὺ συνειδητοποιεῖ ὅτι ἡ δική του εὐτυχία , ἡ δική του ἐπιτυχία ταυτίζεται μὲ τὴν ΠΟΛΗ του τὸν ΛΑΟ του τὸ ΕΘΝΟΣ του. Τὸν ΑΝΘΡΩΠΟ ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνεται καὶ βιώνει καθημερινὰ τὸ «ΑΝΟΙΚΕΙΝ», διότι ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι ὁποιαδήποτε μορφὴ ἀτομικισμοῦ θὰ τὸν ὁδηγήσει στὴν ἀποτυχία καὶ τὸν χαμό. Κάποιος δικαιολογημένα θὰ ἔθεται τὸ ἐρώτημα - Σήμερα ἔχομε πολλοὺς κοσμοπολίτες, ποὺ στεροῦνται τοῦ αἰσθήματος τοῦ ΑΝΟΙΚΕΙΝ, ἀλλὰ εἶναι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, σήμερα ἐδῶ, αὔριο ἐκεῖ;

Τὸ αἴσθημα τοῦ ΑΝΟΙΚΕΙΝ π.χ. στὴν οἰκογένειά σου, στὴν πόλη σου, στὴν πατρίδα σου, στὸ Ἔθνος σου, ἀποτελεῖ πρῶτα μία ἐγκεφαλικὴ (γνωσιολογικὴ) διεργασία μὲ ἔντονο συναισθηματισμό. Ἄρα, ἂν αὐτὰ τὰ δεδομένα ἐνυπάρχουν ἀκόμα καὶ σὲ ἕνα κοσμοπολίτη, ὅλα μποροῦν νὰ ἀλλάξουν.

Ἡ Παιδεία στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα (Σπάρτη, Ἀθήνα, Θήβα, Μακεδονία καὶ ἀλλοῦ) θεωροῦνταν σὰν ἀνάπτυξη τῶν κρυφῶν δυνάμεων τῆς προσωπικότητας τοῦ καθενός, δηλαδή, δὲν ἀποτελοῦσε συλλογὴ γνώσεων (κάτι πολὺ ἀστεῖο σήμερα μὲ τὴν ἔνταξη τῶν Ἠλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν στὰ σχολεῖα μας), ἀλλὰ ἡ καλλιέργεια τῶν ἐσωτερικῶν δυνάμεων τοῦ κάθε ἑνὸς ξεχωριστὰ καὶ ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους (ἂν καὶ δὲν ἦτα ΔΩΡΕΑΝ)

Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἑλληνικὴ ἀντίληψη ἦταν εὐκρινῶς ἐχθρικὴ στὴ μεγάλη ἐξειδίκευση πρὸς ὁποιαδήποτε κατεύθυνση: οἱ Ἕλληνες εἶχαν μία λογικὴ ἄπωση πρὸς τὴν ἄτοπη εἰδίκευση στὸ σχολεῖο κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία . Τὸ ἀντικείμενο τῆς Παιδείας ἦταν νὰ κάνει σύμμετρους, πολύπλευρους ἀνθρώπους, ὑγιεῖς, τὸ ἴδιο, στὸ σῶμα, στὸ νοῦ, στὸ χαρακτῆρα καὶ στὴν καλαισθησία, ὄχι ἐπαγγελματίες ἀθλητὲς ποὺ ἦσαν πνευματικὰ κενοὶ καὶ χωρὶς καμία ἐκτίμηση γιὰ τὴν τέχνη, οὔτε μεγάλους στοχαστὲς μὲ ὑπανάπτυκτη φυσικὴ διάπλαση, οὔτε διάσημους μουσικοὺς μὲ ἐλλιπῆ σκέψη.

Ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία δὲν ἀποσκοποῦσε νὰ παράγει μονοδιάστατη ἐπαγγελματικὴ γνώση σὲ ἕνα μοναδικὸ θέμα· τέτοια τεχνικὴ κατάρτιση κρινόταν ἀνάξια γιὰ τὸ ὄνομα τῆς Παιδείας καὶ ἀποκλειόταν ἀπὸ τὰ σχολεῖα. Ἡ Παιδεία τῶν νέων προωθήτω μέσα ἀπὸ τὸν πραγματικὸ Ἄνθρωπο καὶ Πολίτη ὡς ΜΕΣΟ καὶ ὄχι ὡς σκοπό. Ἔτσι ὅπως βλέπομε σήμερα ποὺ ἀποτελεῖ σκοπὸ τῆς ἐκπαίδευσης, ὁδηγεῖ τοὺς μαθητές μας στὴ χρησιμοθηρία καὶ τὴν βαθμοθηρία.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ λοιπὸν εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο τῆς ΠΑΙΔΕΙΑΣ· ἐδῶ σᾶς δίδω τὸν ὁρισμό, ὅπως τὸν βρῆκα σὲ δυτικὲς πηγές:

Σύμφωνα μὲ τὸν Ντυρκέμ, ἡ ἐκπαίδευση ὁρίζεται ὡς ἡ δράση ποὺ κατευθύνεται ἀπὸ τὶς γενιὲς τῶν ἐνηλίκων στὶς γενιὲς ἐκεῖνες ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ ὥριμες γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωή.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ζὰν Πιαζέ, «Ἡ ἐκπαίδευση συνίσταται στὴ διαμόρφωση δημιουργῶν, ἀκόμη κι ἂν δὲν ὑπάρξουν πολλοί, ἀκόμη κι ἂν οἱ δημιουργίες τοῦ ἑνὸς εἶναι μικρότερες τοῦ ἄλλου. Χρειάζεται ἡ διαμόρφωση ἐφευρετῶν, ἀνακαινιστῶν, ὄχι κομφορμιστῶν».

Στὸ βιβλίο τοῦ Τσαούση «Λεξικὸ τῆς κοινωνιολογίας τῆς ἐκπαίδευσης» συναντᾶμε τὸν παρακάτω ὁρισμό: «Ἐκπαίδευση εἶναι μορφὴ ἐξειδικευμένης κοινωνικοποίησης, ποὺ ἀσκεῖται κατὰ κανόνα ἀπὸ φορεῖς ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ ἔχει ὡς περιεχόμενό της τὴν μετάδοση γνώσεων, δεξιοτήτων καὶ μορφῶν ἐνέργειας ἢ συμπεριφορᾶς (ἐντὸς εἰδικῶν ἱδρυμάτων)».

Δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ κάνω ὁποιαδήποτε σύγκριση τῶν δύο, τὰ πράγματα μιλοῦν ἀπὸ μόνα τους, μὲ ἔμφαση στὴν ἐκπαίδευση τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐκπαίδευση παρέχεται ἀπὸ ἄλλους φορεῖς πέραν τῆς οἰκογένειας, δηλαδὴ τὸ κράτος καὶ τὸ περιεχόμενό της εἶναι δοτὸ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἑταιροκινούμενο, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία ποὺ ἀποτελοῦσε ἐπιλογὴ τῆς ἴδιας τῆς οἰκογένειας, τόσο ὁ δάσκαλος ὅσο καὶ τὰ μαθήματα, γιὰ τὸ παιδί της.

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν συνάντησιν τῆς 1ης Ἡμερίδος Διευθύνσεως Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ Θεολογικῆς Σχολῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Κύπρου

*Γράφει ὁ **κ. Γεώργιος Κυριάκου,** θεολόγος*

Ὡς ἐκπαιδευτικοὶ θεολόγοι ὀφείλουμε εὐχαριστία στὴ Διεύθυνση Μέσης Ἐκπαίδευσης καὶ στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου γιὰ τὴν διοργάνωση τῆς Θεολογικῆς Ἡμερίδας ἀλλὰ καὶ τὸ «Πολιτιστικὸ Ἵδρυμα Μακάριος ὁ Γ΄» γιὰ τὴν φιλοξενία.

Οἱ ἐντυπώσεις φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἡμερίδα δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν ὡς οἱ καλύτερες, καθὼς οἱ διαθέσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συνάντησης φανέρωναν ἔλλειψη εἰλικρίνειας καὶ ἔλλειψη σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἁπλὸ θεολόγο τῆς Ἐκκλησίας ποὺ στὸ τέλος μᾶλλον τὸν ἀπογοήτευσε τὸ ὅλο σκηνικό. Αὐτὸ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ μοιάζει μὲ στημένη οἰκουμενιστικὴ προπαγάνδα. Πρὸς ἐπιβεβαίωση τούτου παραθέτω τὶς πιὸ κάτω παρατηρήσεις:

1ον Ὅλοι οἱ συνάδελφοι πήγαμε στὴν ἡμερίδα μὲ σχετικὴ προετοιμασία ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ ἔχοντες ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀπαιτούμενη γνώση τῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ συζητούσαμε. Μάλιστα μᾶς ἀπεστάλη ἠλεκτρονικὰ μεγάλο μέρος τοῦ θεματολογίου ποὺ ἀφορᾶ τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Ὀρθόδοξη Σύνοδο. Ἑπομένως μποροῦσε νὰ περιοριστεῖ ἐπὶ τὸ ἐλάχιστον ὁ χρόνος τῆς ἐνημέρωσης, ὥστε νὰ δοθεῖ ἀρκετὸς χρόνος συζήτησης. Αὐτὸ δὲν ἔγινε.

2ον Μᾶς ἐπιτράπηκε νὰ κάνουμε γραπτῶς μέχρι δύο ἐρωτήσεις, πράγμα στὸ ὁποῖο ἀρκετοὶ συνάδελφοι ἀνταποκριθήκαμε. Μᾶς στενοχώρησε ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι μόνο δύο – τρεῖς ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ἀκούστηκαν καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἀγνοήθηκαν μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ μᾶς σταλοῦν οἱ ἀπαντήσεις διὰ μέσου του ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου. Δὲν εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά. Ὁ εἰσηγητὴς σεβασμιώτατος κ. κ. Βασίλειος μᾶς τόνισε πὼς ὁ σκοπὸς τῆς συνάντησης ἦταν ἡ ἐπίσημη καὶ ἔγκυρη ἐνημέρωση σὲ συνάρτηση μὲ τὴν παραπληροφόρηση ποὺ παρέχει τὸ διαδίκτυο. Δηλαδή, ὅσοι εἴχαμε ἐνστάσεις καὶ τοποθετήσεις ἤμασταν παραπληροφορημένοι. Συνήγοροι στὸ στημένο σκηνικὸ παρουσιάζονταν ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κιτίου κ. κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Βυζαντινολόγος Δρ Βασίλης Κατσαρός. Ὁ Σεβασμιώτατος ἄστραψε καὶ βρόντηξε κατὰ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλαδικῆς[1] Ἐκκλησίας ποὺ ἀκολουθοῦν διαφορετικὴ γραμμὴ ἀπὸ τὴ δική του, ἐνῷ ὁ κ. καθηγητὴς ἔκανε διαρκῶς ἄστοχες παρεμβάσεις μέχρι σημείου γελοιότητας.[2]

3ον Ἤδη ἀπὸ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ Μακαριωτάτου ἠκούσθη λόγος βαρὺς περὶ ὕπαρξης ζιζανίων ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ πὼς τέτοια ζιζάνια θὰ ὑπάρχουν φυσικὰ καὶ στὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία Ὀρθόδοξη Σύνοδο. Μᾶς τονίστηκε πὼς ἔφθασε ὁ καιρὸς νὰ ξεχωρίσει ἡ ἦρα ἀπὸ τὸ σιτάρι καὶ πὼς μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Σύνοδος αὐτὴ θὰ ξεριζώσει τὰ ζιζάνια. Φυσικὰ ὁ ἀπειλητικὸς αὐτὸς λόγος δόθηκε ἀφελῶς μὲν ὡς προπέτασμα καπνοῦ, ὥστε νὰ προλάβει ἔγκαιρα τυχὸν ἀντιδραστικὲς τοποθετήσεις. Ὅμως συνέβηκε τὸ ἀντίθετο· τὶς προκάλεσε πιὸ γρήγορα. Ποιοὺς θεωρεῖ ἄραγε ζιζάνια ἀνάμεσα στοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς του Συνοδικούς; Ποιοὶ θὰ εἶναι ἄραγε τὰ ζιζάνια στὴν Ἁγία Ὀρθόδοξη Σύνοδο, ἀφοῦ δὲ θὰ συμμετέχουν σὲ αὐτὴν αἱρετικοί; Εὔλογα μποροῦμε νὰ θεωρήσουμε πὼς βλέπει ὡς ζιζάνια τοὺς Ἱεράρχες ἐκείνους ποὺ παρέμειναν στὸ Ὀρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν καὶ ὑπάκουοι στοὺς ὅρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

4ον Ὁ σεβασμιώτατος κ.κ. Βασίλειος θεώρησε πὼς δὲν γίνονται συμπροσευχὲς μὲ τοὺς ἀλλόδοξους, διότι οἱ ὀρθόδοξοι ποὺ συμμετέχουν στὶς συναντήσεις καὶ τὰ συνέδρια μαζὶ τους δὲν φοροῦν τὰ διακριτικὰ τῆς ἱερωσύνης τους, ὅταν λένε τὸ «Πάτερ ἡμῶν..». Θὰ θεωρεῖτο συμπροσευχὴ δὲ ἂν καὶ ἐφόσον συμμετεῖχαν σὲ λατρευτικὴ προσευχή. Ἐν ὀλίγοις δηλ., ὅταν δὲν φοροῦν τὰ ἱερὰ ἄμφια δὲν εἶναι κληρικοὶ καὶ ἄρα ἐπιτρέπεται να συμπροσεύχονται. Νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅμως τὶς ἀγαπολογίες καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχη μὲ τοὺς ἐναλλασσόμενους Πάπες καὶ μάλιστα μετὰ ἀμφίων νὰ εὐλογοῦν μαζὶ τοὺς πιστούς. Μήπως δὲν ἀποτελοῦσε συμπροσευχὴ μὲ τοὺς Λατίνους στὸ προαύλιο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ «πάτερ ἡμῶν..» καὶ ἡ δοξολογία κατὰ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ «Ἁγίου Αἰγιδίου»[3]; Ἐπιπλέον δὲ νὰ θεωρήσουμε πὼς ἐμεῖς τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μποροῦμε νὰ συμπροσευχόμαστε μὲ τοὺς αἱρετικούς, ἀφοῦ ἡ προσευχή μας δὲν εἶναι λατρευτική.

5ον Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ὕπαρξη πολλῶν καὶ ἐπικίνδυνων αἱρέσεων ποὺ ἀπειλοῦν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ ἐπιτείνουν τὴν πνευματικὴ σύγχυση. Αἰσχρότερη ὅμως ὅλων εἶναι ἡ ὑπὲρ-αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ἐνεργεῖται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὁποία ἀλλοιώνει τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀμβλύνει τὸ ἐκκλησιαστικὸ τους φρόνημα.

Ὡς γνωστό, ἔργο τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρώτιστα ἡ διαφύλαξη τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως καὶ ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἡ προφύλαξη τοῦ ποιμνίου ἀπὸ τὶς ἀγέλες τῶν αἱρετικῶν λύκων καὶ ὄχι οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ οἱ ἀγαπολογίες μὲ αὐτούς. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα θεωροῦμε πὼς ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν Ἐκκλησία σὲ σχέση μὲ ἄλλα μᾶλλον δευτερεύοντα θέματα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθεῖ ἡ ἐπικείμενη Σύνοδος. [illegible] τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὶς σύγχρονες πλάνες, νὰ ἐπανεξετάσει καὶ νὰ κρίνει μὲ τὸ αἰσθητήριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παράδοσης τὴν ὡς τώρα τακτικὴ τῆς διπλωματίας τοῦ Φαναρίου. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς πνευματικὸ κίνημα [illegible] τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα, φρονοῦμε πὼς θὰ πρέπει νὰ [illegible] ἡ Ἐκκλησία στὴ Σύνοδο[5], γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ ἑνότητα.

Ἐξαιτίας τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὑποβόσκει ἐδῶ καὶ δεκαετίες μία πνευματικὴ διάσταση ποὺ κάνει ὅλο καὶ πιὸ [illegible] τὴν ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων. [illegible]

ἔγιναν ἀνούσιες προκαταλήψεις καὶ ἰδιοτροπίες τῶν ἐπισκόπων τῆς «ἐποχῆς ἐκείνης». Δὲ βρίσκουν ὅμως λόγια νὰ μᾶς τὸ ποῦν καὶ ἐπινόησαν τὴν μεταπατερικὴ «θεολογία». Ἀποκαλοῦν τὶς αἱρετικὲς κοινότητες «ἀδελφὲς ἐκκλησίες», ἀλλὰ καὶ τὶς διάφορες θρησκεῖες ὡς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν στὸν ἴδιο Θεό. Συχνὰ μᾶς λένε πὼς ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νέες μορφὲς ἐκκλησιαστικῆς ἔκφρασης, ὥστε νὰ γίνουμε πιὸ προσαρμοστικοὶ πρὸς τὶς ἄλλες ἐκκλησιαστικὲς (αἱρετικὲς) κοινότητες. Ἡ ἐνδοτικότητα στὰ τῆς πίστεως, ὅπου οἱ ἴδιοι πρωτοστατοῦν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκκοσμίκευσης.

Ἂς ἔχουν ὑπόψη τους οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πὼς μόνο ἐφόσον κρατοῦν τὴν Πατερικὴ Παράδοση μποροῦν νὰ ἔχουν καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχή. Δὲ μποροῦν νὰ οἰκοδομοῦν ἐπὶ ἀλλότριων πνευματικῶν θεμελίων καὶ νὰ λέγονται καὶ ἐπίσκοποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἢ μήπως ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται μόνο στὴ γεωγραφικὴ ἐπικαιρότητα καὶ ὄχι καὶ στὴ διαχρονικότητα; Ἡ Ὀρθόδοξη πίστη μας δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ πανταχοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη; Ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κριτήριο βρίσκονται ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀποκαλοῦμε ἀδελφὲς ἐκκλησίες.

Ὢ ἐσεῖς οἰκουμενισταὶ καὶ ὀπαδοὶ τῆς μεταπατερικῆς Θεολογίας! Ἕνα βῆμα ἀκόμα καὶ βρεθήκατε ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Στὸν βαθὺ γκρεμὸ νὰ πέσετε μόνοι σας· ὁ λαὸς δὲ φταίει σὲ τίποτα, γιὰ νὰ τὸν παρασέρνετε. Ὅσο εἶναι καιρὸς μετανοίας συνέλθετε. Ἐὰν θὰ ἐπιμείνετε στὴ πλάνη σας μὴ παίρνετε τὴ μορφὴ τῶν γνήσιων Ποιμένων, Πατέρων καὶ διδασκάλων, διότι δὲ σᾶς ἁρμόζει. Ἡ ὑποκρισία εἶναι διαφανὲς ἔνδυμα. Πῶς θὰ ὑπακούουμε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν, ὅταν αὐτοὶ δὲν εἶναι ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν ;

6ον Σύμφωνα μὲ τὸ βιβλίο τῶν Παροιμιῶν (ΙΔ΄12) « ἔστιν ὁδός, ἣ δοκεῖ παρὰ ἀνθρώποις ὀρθὴ εἶναι, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς πυθμένα ᾅδου». Ἀκόμα δηλ. καὶ στὴν περίπτωση ποὺ οἱ συμμετέχοντες στὸν δρόμο τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» ἔχουν καλὴ πρόθεση καὶ θεωροῦν ὅτι ἐνεργοῦν κατὰ Θεόν, ἂς μὴ γίνονται ἐπιστήμονες καὶ φρόνιμοι ἀφ᾽ ἑαυτῶν. Εἶναι μία καλὴ εὐκαιρία νὰ τὸ κρίνει ἡ Ἐκκλησία στὸ σύνολό της. Ἂς πάψουν νὰ προσδοκοῦν τὴν δικαίωσή τους μέσα ἀπὸ «στημένες συνόδους».

Αὐτὰ τὰ ἔγραψα γιατί δὲν μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε, νὰ ἀκουστοῦμε.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν χρόνο καὶ τὴν προσοχή σας

Σημειώσεις:

1. Ἀναφέρθηκε ὁ Σεβασμιώτατος στοὺς ἐπισκόπους ἐκείνους ποὺ ἐνῷ ἐπιδεικνύουν ζῆλο κατὰ τῆς θεματολογίας τῆς Συνόδου καὶ ἐπιλέγηκαν νὰ λάβουν μέρος, παραιτήθηκαν διαχωρίζοντας τὴ θέση τους. Ἐν ὀλίγοις, τὴν ἐνέργειά τους αὐτὴ τὴν ἀπέδωσε στὴ ἔλλειψη τόλμης νὰ ὑπερασπιστοῦν τὶς ἀπόψεις τους, ἐνῷ παραπλανοῦν τὸν λαὸ καὶ τὸν παρασύρουν.

2. Γιὰ παράδειγμα στὴν ἔνσταση ποὺ τέθηκε **σχετικὰ μὲ τὴν ἐπισκοπικὴ ψῆφο** ποὺ δὲν θὰ ἐφαρμοστεῖ στὴν ἐπικείμενη Σύνοδο, παρουσίασε τὴν ἱστορικὴ ἀνακρίβεια(;) πὼς καὶ οἱ αὐτοκράτορες, ὅταν συγκαλοῦσαν σύνοδο, δὲν καλοῦσαν ὅλους τοὺς ἐπισκόπους παρὰ μόνο ἐπιλεκτικά. Ἐρωτῶ ὅμως· ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας π.χ. κλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο; Ἢ μήπως δὲν εἶχαν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι δικαίωμα ψήφου ἀσχέτως πρόσκλησης;

Σὲ δεύτερη ἔνσταση **σχετικὰ μὲ τὶς συμπροσευχὲς** κατὰ τὶς συναντήσεις μὲ τοὺς ἀλλόδοξους ἀκόμα καὶ ἀλλόθρησκους ὁ κ. καθηγητὴς παρουσίασε ὡς ἱστορικὸ ἄλλοθι τῶν συμπροσευχῶν αὐτὸ ποὺ συνέβαινε στὴν Κύπρο κατὰ τὴν Φραγκοκρατία, ὅπου οἱ ὀρθόδοξοι Κύπριοι συμπροσεύχονταν μὲ τοὺς φραγκολατίνους στοὺς ἰδίους ναούς. Παρὰ ταῦτα ἐνῷ ἐξωτερικὰ ἐνεργοῦσαν τὴν συμπροσευχή, δήλωσε, μέσα τους ἔνοιωθαν ὀρθόδοξοι (καὶ δὲν ἀλλοιώθηκαν). Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁδήγησε τὸν τότε Οἰκουμ. Πατριάρχη Κύριλλο Λούκαρη νὰ ἔλθει στὴν Κύπρο, γιὰ νὰ ἐξετάσει τὴν κατάσταση.

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει παρακαλῶ τὶς συμπροσευχὲς τῶν οἰκουμενιστῶν ὅτι τάχατες ἔχουμε καὶ ἱστορικὸ προηγούμενο; Μήπως ἀγνοεῖ ὁ κ. καθηγητὴς ὅτι ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ ἐκλατινισμοῦ καὶ οἱ λατῖνοι ἔκτιζαν δικά τους παρεκκλήσια προεκτείνοντας τοὺς ὀρθόδοξους ναούς; Ἢ μήπως οἱ οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν ἀφεντικῶν τῆς ἀντίχριστης Νέας Ἐποχῆς ποὺ θέλει τὴν πανθρησκεία.

3. «Ὁ Πολιτισμὸς τῆς Εἰρήνης: Θρησκεῖες καὶ Πολιτισμοὶ σὲ Διάλογο» Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου, 16-18 Νοεμβρίου 2008.

4. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἔγιναν κατὰ καιροὺς οὐκ ὀλίγα συνέδρια, ἐκδόθηκαν συμπεράσματα καὶ ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τους ἔγκριτοι Πανεπιστημιακοὶ Καθηγητὲς καθὼς καὶ πολλοὶ σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες.

5. Πρωτοφανὲς γεγονὸς στὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ [illegible]

Ὄχι μόνον τέμενος ἀλλὰ καὶ νεκροταφεῖον!

Ἡ Κυβέρνησις προχωρεῖ ἀκάθεκτος μετὰ τὴν θεσμοθέτησιν ἰσλαμικῶν σπουδῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ τεμένους χωρητικότητος 350 ἀτόμων μὲ τὸ ψευδεπίγραφον τοῦ ἐλέγχου τῶν παρανόμων Τζαμιῶν, ἐνῷ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ μουσουλμάνοι ὑπερβαίνουν τοὺς 250.000 εἰς Ἀθήνας! Ὡς ἐπιβεβαίωσιν παραθέτομεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀντωνίου Γκιόκα εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΓΟΡΑ» τῆς 25ης Ἰουνίου 2016:

«Τέμενος στὸν Βοτανικό, μουσουλμανικὸ νεκροταφεῖο στὸ Σχιστό. Ἡ ἀπόφαση τῆς κυβέρνησης νὰ προχωρήσουν τὸ συντομότερο δυνατὸ καὶ τὰ δύο εἶναι πλέον εἰλημμένη. Τὸ προανήγγειλε ὁ Ἀλέξης Τσίπρας ἀπὸ τὸ Στρασβοῦργο, ἐνῷ εἶναι θέμα χρόνου νὰ μποῦν οἱ μπουλντόζες καὶ νὰ ξεκινήσουν οἱ ἐργασίες. Τὸ μουσουλμανικὸ νεκροταφεῖο θὰ γίνει στὸ Σχιστό, σὲ ἔκταση 20 στρεμμάτων ποὺ ἀνήκει στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἶναι ἀκριβῶς δίπλα στὸ ὑπάρχον νεκροταφεῖο. [illegible] Ὑπουργεῖο Παιδείας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνταποκρίθηκε ἄμεσα στὴν παράκληση τῆς πολιτείας, παραχωρώντας τὴν ἔκταση προκειμένου νὰ ὑπάρξει ἄμεση λύση στὸ πρόβλημα. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες τῆς «Ἀγορᾶς», τὸ τέμενος θὰ χτιστεῖ στὸν Βοτανικό, σὲ οἰκόπεδο ποὺ ἀνήκει στὸ ἑλληνικὸ δημόσιο, καὶ θὰ ἔχει χωρητικότητα 350 ἀτόμων, ὅσο δηλαδὴ τὸ μέγεθος μιᾶς μέσης ἐκκλησίας. Ἁρμόδιο γιὰ τὴ λειτουργία του θὰ εἶναι ἕνα ἑπταμελὲς διοικητικὸ συμβούλιο, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐκπροσώπους τῶν μουσουλμανικῶν κοινοτήτων τῆς Ἀθήνας, ποὺ θὰ ἐπιλεγοῦν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, ἀπὸ δύο ἐκπροσώπους τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τρεῖς ἐκπροσώπους τοῦ Δημοσίου. Τὸ διοικητικὸ συμβούλιο εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ [illegible] ἰμάμη [illegible]. Αὐτό, ὅμως, σὲ καμία περίπτωση δὲν σημαίνει ὅτι [illegible] μουσουλμανικὲς ὁμάδες, ὅταν καὶ ἐφόσον τὸ ζητήσουν ἐγγράφως... Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους στὴν Ἀθήνα πῆρε ὡς ὑπουργὸς Παιδείας τὸ 2006 ἡ Μαριέττα Γιαννάκου τῆς Νέας Δημοκρατίας... Τὸ ἔργο θὰ ἔχει δημοπρατηθεῖ καὶ ἀναμένεται νὰ κοστίσει σχεδὸν 800.000 εὐρώ».

Ὁ Προφήτης Ἠλίας καὶ ἡ παρουσία του εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Κόσμου

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ζιόμπολα***

Μετὰ τὸ παράδοξο τέλος ἀνθρώπου τῆς γῆς, τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ, προβάλλει ἄμεσο τὸ ἐρώτημα. Γιατί τέτοιο τιμητικὸ μοναδικὸ τέλος, «διὰ τὸν χαμαὶ βαδίζοντα, τὰ οὐράνια ἡνιοχοῦντα... τὸν τῶν ὑδάτων ταμίαν καὶ τὰ νέφη τοῦ ὑετοῦ ἐν τῇ γλώττῃ κατεῖχε» κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο.

Καὶ ἡ ἀπάντηση: Ὡς ἱερὰ προσωπικότης ἐντάσσεται στὰ σχέδια τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ ἕνα ξαφνικὸ τοιοῦτο τέλος, σημαίνει ὅτι δὲν τελείωσε τὴν ἀποστολή του. Συνεπῶς ἀλλὰ καὶ Γραφικῶς ἕπεται ἡ συνέχεια τῆς δράσεώς του ἐν τῷ δέοντι καιρῷ, ὁπότε μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς θὰ λάβει τέλος γήϊνο. Πρόσωπο λοιπὸν ποὺ ἀνήκει στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ μέλλοντα.

Πάλι ἐδῶ νὰ τονίσουμε ὅτι ἔφυγε «ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν», δηλαδὴ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὄχι στὸν Οὐρανό. Ὅμως καὶ θεολόγοι - συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι μετέστη στὸν οὐρανό. Λάθος.

Λογικὸ καὶ ἄμεσο τὸ ἐρώτημα. Ποῦ εὑρίσκεται ὁ Ἠλίας 2.857 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἄφησε τὴν γῆ; Ἀπάντηση δίνει ὁ Μ. Ἀθανάσιος κάνοντας λόγο καὶ γιὰ τὸν ἕτερον ἀεὶ ζῶντα, τὸν Ἐνώχ. «Ἐπὶ τούτοις Ἐνὼχ μεταστάσει τὸν Ἅδην ἀπέφυγεν, εὐδοκιμήσει βίου δραπετεύει τὸν θάνατον. Μετὰ τοῦτον Ἠλίας ὁ Μέγας, οὐδὲ αὐτὸς εἴξας τῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὴν βίαν νικήσας... καὶ ρήματι δήσας τὴν κτίσιν ἡνίοχος τῶν στοιχείων ἐγένετο τοῦ θανάτου νίκης τὴν αἴσθησιν πυρὸς ὀχήματι ἐπιβὰς παραδόξῳ πτήσει καὶ δρόμῳ κάτω καταλιμπάνει τὸν θάνατον καὶ ἀλλάσσει τὸν νόμον τῆς φύσεως. Ἀνελήφθη γὰρ Ἠλίας «ὡς εἰς τὸν οὐρανόν», οὐ γὰρ εἰς οὐρανὸν ὁ Ἠλίας ἀνέρχεται, οὐδὲ διαδραμὼν τὸ στερέωμα τοῖς ἐκεῖσε χωρίοις αὐλίζεται... Ἔστησε τὸν Ἠλίαν πρὸς τὰ ἄνω φερόμενον. Πρὸ γὰρ τοῦ Δεσπότου τὸν οἰκέτην οὐρανὸς οὐχ ὑποδέχεται... Οὕτω μὲν οὖν τοῖς περὶ τὸν Ἐνὼχ καὶ Ἠλίαν ὁ Θεὸς ἀγαθῇ ἐλπίδι εὐφράνας τοὺς ἀνθρώπους δι᾽ ὧν ἀνθρώποις οὖσι τὸν τοῦ ἀέρος δρόμον ἱππήλατον ἥπλωσεν. Οὐ μὴν ἄχρι γε τούτων ἔστηκε τῶν ὑπὲρ τὴν φύσιν τὴν πίστιν...»[1].

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀναφέρει: «Ὁ Ἠλίας ἅρματι πυρὸς ἀναληφθεὶς ἀναγέγραπται ἀλλ᾽ οὐδ᾽ οὗτος ὑπερέβη τὴν περίγειον λῆξιν... ἀπὸ γῆς αἴρουσα καὶ περὶ γῆν οὐκ ἐξάγουσα. Ἐκεῖ ἡ ζωή του εἶναι εἰρηνική, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ἀνάγκας. Εὑρίσκεται ὡσὰν σὲ προαύλιο τῆς γῆς. Μαζὶ μὲ τὸν Ἐνὼχ περιμένει τὴν συντέλεια τῶν αἰώνων».

Ὅτι ὁ Ἠλίας ἔρχεται, ἕνας κύριος λόγος στὴ Γραφὴ γίνεται ἀπὸ τὸν προφήτη Μαλαχία, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 5ο αἰῶνα π.Χ. Ὁ μακαριστὸς Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος ἀναφέρει σχετικὰ πρὶν ἀναφερθεῖ ἡ προφητεία:

«Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει, ὅτι αἱ τελευταῖα γραμμαὶ τοῦ τελευταίου βιβλίου τῆς Π. Διαθήκης ἀναφέρονται εἰς τὸν Μεσσίαν Χριστὸν καὶ τὸν δεύτερον Πρόδρομον... Ὁ Μαλαχίας ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος τῶν προφητῶν καὶ εἶναι ἡ σφραγὶς αὐτῶν. Αἱ Μεσσιακαὶ του προφητεῖαι, ὅπου μετὰ θάρρους ἤλεγχεν ἄρχοντας καὶ λαὸν, ἐπιβάλλουν τὸν Μαλαχίαν ὡς ἀληθῆ θεόπνευστον Προφήτην. Ἐξ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ πεισθῶμεν ὅτι αἱ ἐσχατολογικαὶ του προφητεῖαι περὶ τῆς τρομερᾶς ἐσχάτης ἡμέρας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐπανόδου πρὸ ταύτης τοῦ μετὰ σώματος ἀναληφθέντος προφήτου Ἠλιοῦ θὰ εἶναι ἀληθεῖς. Ὁ Μαλαχίας διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν προσωπικὴν παρουσίαν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρώτην καθ᾽ ἣν θὰ εἶναι ὡς Πρόδρομος ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς «ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἠλιοῦ», θέτει τὴν πατρίδα τοῦ Ἠλιοῦ λέγων: «Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην»[2].

Καὶ πηγαίνουμε στὴ σύντομη προφητεία στὸ τέλος τοῦ βιβλίου του: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ» (Μαλ. δ΄ 4). Συμπληρώνει ὁ Ἰωήλ: «Ὁ Ἠλίας ὀλίγον πρὸ τῆς Β΄ Παρουσίας ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἐπαναφέρῃ πολλοὺς πεπλανημένους Ἰουδαίους εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν[2]. Πατέρες ἀναφέρουν τὴν προφητεία, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης: «Ὅτι πρὸ τῆς τοῦ Κυρίου δευτέρας παρουσίας ἐλεύσεται Ἠλίας...» καὶ ἀναφέρει τὴν προφητεία[3].

Ἄμεσος Γραφικὸς λόγος μετὰ τὸν Μαλαχία εἶναι ὁ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα» (Ματθ. ιζ΄ 9-11). Βαρυσήμαντος ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐξαντλήσουμε. Ἔστω ἐδῶ. Ὡς στόμα Χριστοῦ ὁ Ἠλίας θὰ ἐλέγχει τὸν ψευδο-«Μεσσία» ὡς πλάνο κλπ., πέραν ὅμως αὐτοῦ θὰ ἔλθει ἀντιμέτωπος μὲ γήϊνα ἁμαρτωλὰ κατεστημένα. Μέρος τὰ Μ.Μ.Ε. καὶ ὁ ἐκμαυλισμὸς τῶν ψυχῶν ἀπ᾽ ὅ,τι παρέχουν. Τὴν βαρύτητα θὰ δώσει σὲ θέματα Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὁπότε θὰ ἐλέγξει μὲ Προδρομικὴ γλῶσσα τὰ ἀνορθόδοξα φρονήματα. Προφανῶς θὰ εἶναι πάνω ἀπὸ Πατριάρχες καὶ Ἐπισκόπους δριμὺς κατήγορος τυχὸν διαφθορᾶς - ἐνοχῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ κλήρου. Ἡ ὅλη στάση του θὰ εἶναι καυστικὴ ἴσως καὶ τιμωρητικὴ σὲ ἐκκλησιαστικοὺς Ταγούς. Θὰ πατάξει προφανῶς στὰ σημερινὰ θέματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - αἱρέσεων - πανθρησκείας ὅπου οὐκ ὀλίγοι Ἐπίσκοποι τὸ πλεῖστον, ἄλλοι ἄμεσα καὶ ἔμμεσα ὡς συνένοχοι σὲ ὑποχωρήσεις στὰ θέματα τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας.

Ἕπεται τὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου περὶ τῶν δύο Προφητῶν: «...Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα. Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἑστῶσαι καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν...» (Ἀποκ. ια΄ 3-4).

Σχολιάζει ὁ μακαριστὸς π. Ἰωήλ: «θὰ ἀναφανῶσι τότε, θὰ δράσωσι ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ ἀντίκτυπος τῆς δράσεως αὐτῶν θὰ εἶναι Παγκόσμιος... θὰ βοηθήσωσιν τοὺς πιστοὺς οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες ὁμοφρόνων πιστῶν ἐπιδρῶντες ἐφ᾽ ὁλοκλήρου τῆς γῆς, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τὰ τηλεφωνικὰ ραδιοτηλεγραφικὰ μέσα συνεννοήσεως ἐκμηδενίζουν τὰς ἀποστάσεις. Τὸ ἐκ τοῦ στόματος τῶν δύο ἐξερχόμενον πῦρ, ὥστε κατατρώγῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν», φαινόμενον ὅμοιον πρὸς τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Προφήτης Ἠλίας νὰ ἐκπέμπῃ πῦρ κατὰ τῶν ἐναντίων του σημαίνει τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν ἢ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου αὐτῶν»[4].

Τὸ ὅτι «αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι» ἀναφέρονται στοὺς Ἐνὼχ καὶ Ἠλία, ὁ λόγος πηγαίνει στὸ Δ΄ Βασιλειῶν Α΄ 10-12, ὅπου στὴν τότε δράση τοῦ Ἠλιοῦ γίνεται λόγος διὰ δεήσεώς του, «καταβήσεται πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ», ταυτίζεται μὲ τὸ τῆς Ἀποκ. ια΄ 3-4 «πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν. Ὄχι ὅτι φωτιὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἀλλ᾽ ὁ λόγος τους θὰ κατεβάζει φωτιά, ὅπως τρὶς τότε, ποὺ ἔγινε λόγος.

Θὰ ἔλθει καὶ τὸ τέλος τῆς δράσεως καὶ ἀποστολῆς τῶν δύο καὶ μαζὶ καὶ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς των.

Πρὶν συμβεῖ τοῦτο, ἐκ μέρους τοῦ Ἠλιοῦ θὰ ἔχει συμβεῖ τὸ ἄγνωστο στοὺς πολλοὺς μεγάλο γεγονὸς τῆς Ἱστορίας. Ὡς πρόσωπο κοινὸ ὁ Ἠλίας μεταξὺ Ἑβραίων καὶ Χριστιανῶν κατὰ τὸν ἅγιο Νικόδημο καὶ ὄχι μόνον, θὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου: «καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· ἥξει ἐκ Σιών... ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ρωμ. ια΄ 25 - 27). Ἡ ἀπιστία αὐτῶν ἔγινε μέχρι σήμερα ἐχθρικὴ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. «Ἀπίστησαν ἀλλ᾽ οὐχὶ ὅλοι, οὐδὲ ἕως τέλους». «Καθὼς γέγραπται» λέγει ὁ Παῦλος καὶ παραθέτει ἀπ᾽ τὸ Ἠσαΐα 59, 20 - 21 «Ἥξει ἐκ Σιών ὁ ρυόμενος». Πότε ταῦτα; «Ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν». «Τρέχει» ὁ Ἠσαΐας σὲ χριστιανικὴ ἐποχή. Γιὰ νὰ γίνει ἄφεση ἁμαρτιῶν, σημαίνει συναίσθηση, μετάνοια στὰ τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο μόνον μὲ λόγον καυστικὸν Ἠλιοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ στιγματίζει τὸν ψευδο-«Μεσσίαν», τὸν Ἀντίχριστον κηρύττοντας Χριστὸν «καὶ πάλιν ἐρχόμενον», ὁπότε μέρος αὐτοῦ θὰ καμφθεῖ, θὰ πιστεύσει, θὰ βαπτιστεῖ. Μόνον ἔτσι τὸ «ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν». Ὅσο γιὰ τὸ «πᾶς Ἰσραήλ...» εἶναι σχῆμα λόγου, ὅσοι θελήσουν, προφανῶς καὶ ραββῖνοι. Ἰδοὺ ἕως ποῦ φθάνει ἡ ἀναμενομένη παρουσία «τοῦ ἐνσάρκου ἀγγέλου», καὶ ποῦ ὁλοκληρώνεται τὸ ἔργο του.

Καὶ τὸ τέλος τῶν δύο. «Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν τὸ θηρίον (ὁ ἀντίχριστος) ἀποκτενεῖ αὐτούς». Κατὰ ἄνωθεν παραχώρηση θὰ φονευθοῦν μαρτυρικὰ «ἐπὶ τῆς πόλεως... ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη. Καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν... καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνῆμα... καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτοῦ. καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν αὐτοῖς· ἀνάβητε ὧδε καὶ ἀνέβησαν... ἐν τῇ νεφέλῃ» (Ἀποκ. ια΄ 7-12), Θὰ λέγαμε ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν των ἀνάβαση θὰ εἶναι μία συνέχεια ἐκείνης τοῦ Χριστοῦ στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Γιὰ νὰ συμβοῦν ὅλα αὐτὰ «καὶ νὰ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν» προϋποθέτουν τὴν σημερινὴ ἠλεκτρονικὴ ἐποχή. Μὲ ἄλλα λόγια, πρωτίστως ὁ Ἠλίας τὰ τρισήμισυ ἐκεῖνα χρόνια θὰ δεσπόζει ὡς πρὸς τὶς εἰδήσεις σὲ πλανητικὸ ἐπίπεδο.

Ὡς πρὸς τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἠλιοῦ ἀρκετοὶ Πατέρες ρητῶς ἀναφέρονται. Συντόμως ἐδῶ:

«Ἄξιον δὲ καὶ ἐκεῖνο ζητῆσαι, εἰ ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ ὁ Ἠλίας ἔρχεται... οὕτω κἀκεῖνος πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, καὶ εἰς τοῦτο φυλάττεται»[5](Χρυσ.). «Οἱ προφῆται οὗτοι θὰ ἀντιμετωπίσουν μετὰ τῶν λοιπῶν πιστῶν τὸν Ἀντίχριστον»[6]. «Τοὺς δύο μάρτυρας Ἐνὼχ καὶ Ἠλίαν, πολλοὶ τῶν διδασκάλων ἐνόησαν καιρὸν θεόθεν τοῦ προφητεύειν τὰ ἐν τῇ συντελείᾳ... καὶ τοὺς τότε εὑρισκομένους τῆς πλάνης τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπάγοντας»[7]. «Ἀποσταλήσεται δὲ Ἐνὼχ καὶ Ἠλίας ὁ Θεσβίτης καὶ ἐπιστρέψουσι τὰς καρδίας πατέρων πρὸς τέκνα τουτέστιν τὴν Συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα»[8]. «...Διὰ τοῦτο Ἠλίας καὶ Ἐνώχ, ἀρωγοί τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας καὶ πρωτοστάται τῆς ὑπὲρ ὁμολογίας Χριστοῦ Νίκης»[9]. «...Πρὶν δὲ ταῦτα γενέσθαι, ἀποστέλλει Κύριος Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ τὸν Ἐνώχ, ὅπως γνωρίσωσιν εὐσέβειαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων καὶ κηρύξωσι Θεογνωσίαν πᾶσι, μὴ πιστεῦσαι τῷ τυράννῳ φόβον ἕνεκα»[10].

Καὶ πάμπολλοι σύγχρονοι θεολόγοι συγγραφεῖς γιὰ τὸν ἐρχομὸ Ἐνὼχ καὶ Ἠλία.

Σημειώσεις:

1. Μ. Ἀθανάσιος, PG. τ. 28 σ., 1097. 2. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου «Οἱ 12 μικροὶ προφῆται», Ἀθῆναι 1963 σ. 389 καὶ 411. 3. Ἁγ. Γρηγορίου Νύσσης, PG. 46, 229. 4. Ἀποκάλυψη Ἰωάννου ἑρμ. π. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου, Ἐκδόσεις Π. Πουρνάρα Θεσ/νίκη 1991, σ 111-2. 5. Ἰ. Χρυσοστόμου P.G. τ. 62, σ. 448, 488. 6. Ἁγ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων ΒΕΠΕΣ 39, 193. 7. Ἀνδρέου Καισαρείας P.G. τ. 206 σ. 312. 8. Ἰ. Δαμασκηνοῦ P.G. τ. 94 σ. 1217. 9. Ἁγ. Θεοδώρου Στουδίτου P.G. τ. 99 σ. 1033. 10. Ἁγ. Ἐφραὶμ Σύρου «ΑΣΚΗΤΙΚΑ», Ἐκδόσεις Ἅγιος Νικόδημος, σ. 272.

Ἀνοικτή Ἐπιστολή Ἁγιορειτῶν Πατέρων

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 20/6/2016 (3/7/2016 ν.ἡμερ.)
Κυριακή τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων
ὁμολογητῶν, ὁσίων, ἱεραρχῶν καί μαρτύρων

Πρός:
Τήν Ἱερά Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους,
Τούς εἴκοσι καθηγουμένους μετά τῶν συνοδιῶν αὐτῶν,
Καί πρός ἐνημέρωσι τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

«…ὡς φιλοπάτορες υἱοί, τήν πατρικήν κληρονομίαν φυλάξωμεν ἀπαρεγχείρητον· μή καταργήσωμεν τόν τόπον ὡς ἡ ἄκαρπος συκῆ· ἀλλά τῶν Ἡγουμένων ἡμῶν ἀναθεωροῦντες, τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμησώμεθα τήν ΠΙΣΤΙΝ καί τούς ἀγῶνας· ἵνα καί σύν αὐτοῖς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν».

(τροπάριο Λιτῆς ἐκ τῆς ἀσματικῆς ἀκολουθίας τῶν Ὁσίων καί Θεοφόρων Ἁγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω διαλαμψάντων.)

Σεβαστοί Πατέρες,

Μελετήσαντες μετά πάσης προσοχῆς τά κοινοποιηθέντα τελικά κείμενα τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καθώς καί τίς ἀπαντήσεις ἐγκρίτων θεολόγων καί μητροπολιτῶν, προαγόμεθα ὅπως ἐκθέσωμεν τά ἀκόλουθα.

Τό συμπέρασμα πού ἀβίαστα ἐξάγεται ἐκ τῆς μελέτης των εἶναι ὅτι τελικῶς ἡ σύνοδος αὐτή ἀποδεικνύεται ἀντορθόδοξη, ληστρική καί αἱρετική, διότι:

1. Ἀκολούθησε καινοφανεῖς μεθοδεύσεις στήν θεματολογία καί τίς πρακτικές της.

2. Ἀπέκλεισε τούς Ἐπισκόπους καί κατέλυσε τήν Ὀρθόδοξη συνοδικότητα καί ἐν γένει χρησιμοποιήθηκαν ἀντορθόδοξοι μέθοδοι στόν τρόπο λειτουργίας της.

3. Δέν ὑπῆρχε ἐπαρκής ἐνημέρωση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· ἀντίθετα ὑπῆρχε ἀπόκρυψη τῶν ἀποφασιζομένων κατά τήν προσυνοδική διαδικασία.

4. Καθιερώνει τήν μεταπατερική θεολογία.

5. Νομιμοποιεῖ ἐπίσημα καί συνοδικά τήν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

6. Ἐπετεύχθη τελικά ὁ στόχος τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως τῶν αἱρέσεων, δηλαδή ἔγινε δεκτό ὅτι ὁ Παπισμός καθώς καί οἱ λοιποί αἱρετικοί εἶναι Ἐκκλησίες καί ὄχι αἱρέσεις.

7. Ὑποβιβάζει τόν χριστιανισμό στό ἐπίπεδο τοῦ κοινωνισμοῦ («κοινωνικό εὐαγγέλιο»).

8. Δέν ἐκφράζει τήν ἁγιοπνευματική ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

9. Δέν ἀκολουθεῖ τήν ἁγιοπατερική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς καί δέν ἔγινε ἐξ ἀρχῆς ἀναγνώριση ὅλων τῶν προηγουμένων συνόδων, καί κυρίως ἀναγνώριση ὡς Οἰκουμενικῶν συνόδων τῆς 8ης καί τῆς 9ης.

10. Καταλύει ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

11. Ἀναγνωρίζει τό Προτεσταντικό λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

12. Παραγκωνίσθηκε καί ἀγνοήθηκε ὁ ρόλος τοῦ Μοναχισμοῦ, καί ἰδιαίτερα ἡ στάση τῶν Ἁγιορειτῶν ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Σύμφωνα μέ τό τελικό κείμενο, "Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον" τῆς λεγομένης "Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου", στή παράγραφο 6 ἀναφέρεται ὅτι: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ᾽ αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν».

Ἀποδεχομένη ἔτσι ἡ Σύνοδος ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι Ἐκκλησία, συναποδέχεται καί τίς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετά τῶν παπικῶν, οἱ ὁποῖοι τώρα λαμβάνουν καί συνοδικήν ἰσχύν. Σέ αὐτούς, ὅμως, ὅπως γνωρίζετε, γίνεται ἀναγνώρισις **ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρα, ἀποστολικῆς πίστεως, αὐθεντικῶν μυστηρίων καί ἀποστολικῆς διαδοχῆς στήν Παπική Αἵρεση** (βλ. κείμενα Μονάχου 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988, Μπαλαμάντ 1993). Ἐξ αὐτῆς λοιπόν καί μόνον τῆς ἀποφάσεως, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή ἔχει ἐκπέσει τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί ὁμολογίας.

Ἐπ᾽ αὐτῶν θά ἀκολουθήσει ἄμεσα ἀναλυτική μελέτη πρός πλήρη κατοχύρωση τῶν λεγομένων μας.

Σεβαστοί Πατέρες, ὡς Ἱερά Κοινότης ἐνῶ ἀρχικά διαφοροποιήθηκατε μέ κείμενό σας πρός τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὡς πρός ἐπί μέρους σημεῖα τῶν προσυνοδικῶν κειμένων, μετά ταῦτα, διά τῆς συμμετοχῆς σας μέσω τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ.Μ. Σταυρονικήτα στήν λεγομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, οὐσιαστικά ἀποδεχθήκατε τίς τελικές ἀποφάσεις της, ὅπως αὐτές ἐκφράστηκαν μέσω τῶν τελικῶν κειμένων. Δηλαδή, μέχρι στιγμῆς ἐπισήμως ἀποδέχεσθε τό "ὀρθόδοξον" τῆς Συνόδου, τό τελεσίδικο τῶν ἀποφάσεων, καί συνακόλουθα τήν ἐπίσημη συνοδική κατοχύρωση τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Παρακαλοῦμε λοιπόν καί ἀναμένουμε, καθώς θεωροῦμε ὡς ἐπιβεβλημένο πνευματικό σας καθῆκον, **νά συγκαλέσετε ἄμεσα Ἔκτακτον Διπλῆν Σύναξιν** καί νά καταδικάσετε, βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἐνστάσεων, τήν ἐν λόγῳ σύνοδο ὡς **αἱρετική, ἀντικανονική καί ληστρική.**

Τέλος σᾶς δηλώνουμε, ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ὅτι μέ τήν χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας, τήν βοήθεια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καί ὅλων τῶν Ὁσίων Ἁγιορειτῶν Πατέρων, Ὁσιομαρτύρων, καί Ὁμολογητῶν, «ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», κατόπιν ὅλων τούτων, **ἐάν, ὅ μή γένοιτο, ἐσεῖς δέν καταδικάσετε τήν ἐν λόγῳ ψευδοσύνοδο καί δέν διακόψετε τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου,** τότε, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς διαχρονικῆς παραδόσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, νά πράξουμε ἐμεῖς αὐτό τό, αὐτονόητο, **καθῆκον ἄμεσα.** Σύμφωνα μέ τόν ΙΕ΄ Κανόνα τῆς Α΄ καί Β΄ Οἰκουμενικοῦ κύρους Συνόδου, ὀφείλουμε νά σταματήσουμε τήν μνημόνευσι τοῦ Πατριάρχου, ὅπως ἔπραξαν καί οἱ πρό ἡμῶν Ὅσιοι Ἁγιορεῖτες Πατέρες ἐπί τοῦ αἱρετικοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου, οἱ ὁποῖοι τελικῶς καί ἐμαρτύρησαν καί τούς ἑορτάζουμε· διότι καθώς μᾶς ἐπισημαίνει ὁ ΙΕ΄ Κανόνας οἱ διακόπτοντες τό μνημόσυνον, **«Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν».** Ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκουν τό ἴδιο: **«Παραγγελίαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζῃ ἤ προστάσσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ᾽ ὅ παρελάβομεν, παρ᾽ ὅ οἱ Κανόνες τῶν κατά καιρούς Συνόδων, καθολικῶν τε καί τοπικῶν ὁρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτόν ἔχειν καί μηδέ λογίζεσθαι αὐτόν ἐν κλήρῳ ἁγίων».** (Ἅγ. Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 988A), καί **«Ἅπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τούς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι».** (Ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, P.G. 160, 105C).

Ἐπίσης καί κατά τόν ΛΓ΄ Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου, **«οὐ δεῖ αἱρετικοῖς ἤ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι»· καί ὁ «κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινώνητος ἔστω»,** (Β΄ Κανών τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, τόν ὁποῖον χρησιμοποιοῦν καί οἱ Ἁγιορεῖτες Πατέρες στήν Ἐπιστολήν τους πρός τήν Σύνοδον Κων/πόλεως τό 1275).

Παραθέσαμε ἐδῶ μόνον ἐλάχιστα χωρία ἀπό τήν πλούσια διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξάλλου ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τυγχάνει καί ὁ κύριος ἐμπνευστής καί ὑποκινητής αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, καί, ὡς ἐκ τούτου, γιά ἐμᾶς τούς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, καί ὅλους τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς κληρικούς καί λαϊκούς, καθίσταται ἐν ἔργοις καί λόγοις ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΣ, ὅπως ὁ Ἄρειος, ὁ Νεστόριος, ὁ Βέκκος κ.ἄ., ὅπως τό ἔχουν ἀποδείξει πολλοί ἐπίσκοποι καί θεολόγοι, μέχρι σήμερα, καί ὄχι μόνον διά τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλά και διά τῆς Πανθρησκείας, τήν ὁποίαν κηρύττει διά τῶν συμπροσευχῶν. Διδάσκει ἀλλότρια δόγματα, ἀντορθόδοξα καί ἀντιπατερικά· διά τοῦτο κατά τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου οἱ πιστοί **«ἀλλοτρίῳ (ποιμένι) οὐ μή ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ᾽ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τήν φωνήν»** (Ἰωάν. Ι΄,1-5).

Ὀφείλουμε, ἐπίσης νά σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι θά εἶναι ἀναπολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ὅσοι θα ὑποκύψουν καί θά **ἀποδεχθοῦν** τίς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς ΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ψευδοσυνόδου, καί θά ἐξακολουθήσουν **ἐν γνώσει** νά μνημονεύουν τόν Πατριάρχη· ὅλοι αὐτοί ἄς γνωρίζουν ὅτι θά διαιρέσουν τήν ἁγιορειτική μοναστική πολιτεία. Λυπούμεθα, πολύ γιά τήν ἀντορθόδοξη αὐτή πορεία, ὅπως σᾶς τό εἴχαμε ἐπισημάνει καί στήν Ἀνοικτή Ἐπιστολή μας ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες (13 Μαΐου 2016). Θά ἀναμένουμε ἐντός εὐλόγου χρονικοῦ διαστήματος, ὅπως ἑκάστη Ἱ. Μονή, Ἱ. Σκήτη καί κάθε Ἁγιορείτης Μοναχός, λάβει θέση ξεκάθαρα καί συνειδητά ἐπί τοῦ θέματος.

Ἅγιοι Πατέρες, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί κηρύσσονται ἐν διωγμῷ. Ἤδη ἡ αἱρετική ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης χαρακτηρίζει ὅλους ἐμᾶς τούς ἀντιδρῶντες Ὀρθοδόξους χριστιανούς, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχούς καί λαϊκούς, ὡς «αἱρετικούς», «ζηλωτές» καί εἰρωνικά ὡς «ὑπερορθοδόξους». Θά ἐπιτρέψουμε, αὐτή ἡ παραπληροφόρηση καί ἀλλοίωση νά τήν περάσουν στήν λαϊκή συνείδηση; Μέ πολλή ταπείνωσι, φόβο Θεοῦ καί ἀγάπη γιά τήν ἁγία μας Ἐκκλησία, σᾶς παρακαλοῦμε, ὥστε ὅλοι μαζί ἑνωμένοι νά συντελέσουμε, ὥστε νά συγκληθεῖ τελικῶς ἡ ὄντως Ὀρθόδοξος Ἁγία καί Μεγάλη Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία θά ἀποκηρύξει τήν ἐν λόγῳ ψευδοσύνοδο.

Σεβαστή Ἱερά Κοινότης καί Ἅγιοι Καθηγούμενοι, ἑκατό χρόνια **ἄκρας οἰκονομίας καί ἀνοχῆς** ἀπέναντι σέ οἰκουμενιστές - λατινόφρονες καί φιλενωτικούς Πατριάρχες καί ἐπισκόπους προκάλεσαν μεγάλη φθορά τῆς πίστεως καί ἔθρεψαν αἱρετικές ἀποκλίσεις. Ἡ ζημία καί ἡ ἀλλοίωσι πού ἔχει προκαλέσει αὐτή ἡ ψευδεπίγραφη "οἰκονομία" στό Ὀρθόδοξο φρόνημα κλήρου καί λαοῦ εἶναι τεραστίων διαστάσεων. Σᾶς παρακαλοῦμε καί πάλιν: Ἀγωνισθῆτε νά διαφυλάξετε τήν Ἱερά Παρακαταθήκη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Πίστεως. Ἀμήν.

Ἀναμένοντες τίς συνεπεῖς πρός τήν Ἁγιορειτική Παράδοσι ἀποφάσεις σας διατελοῦμεν,

Μετά τιμῆς καί τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Γέρων Γαβριήλ, Ἱ.Κ. Ἁγίου Χριστοδούλου, Ἱ.Μ.Κουτλουμουσίου. Γέρων Σάββας Λαυριώτης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Εὐστράτιος Λαυριώτης, Ἱ. Μ. Μ. Λαύρας. Γέρων Ἱλαρίων, Ἱ.Καθ. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Μοναχός Δοσίθεος, Ἱ.Καθ.Ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Γέρων Χαρίτων Ἱερομ. Ἱ.Κ.Ἀναλήψεως, Ἱ.Μ.Βατοπαιδίου. Γέρων Κύριλλος, Ἱ. Ἡσ. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Κατουνάκια, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Χερουβείμ, Ἱ.Κ.Ἀρχαγγέλων-Κουκουζέλη- ,Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Ἰωάννης, Ἱ.Κ.Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, Βίγλα, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Γεώργιος, Ἱ.Κ.Ἁγίου Βαρλαὰμ καί Ἰωάσαφ, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Βλάσιος, Ξεροκάλυβο Βίγλας, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Παΐσιος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Δαμασκηνός Πόπα, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Δαμασκηνός Ράους, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Ἰωήλ, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Σάββας, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱεροδ. Ματθαῖος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ἐφραίμ, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Νικόδημος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Γεράσιμος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ταράσιος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Μάρκος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ἀρσένιος, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ραφαήλ, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ἰωάννης, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Σεραφείμ, Ἱ.Σ.Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Παῦλος, Ἱ.Κ.Κοιμήσεως Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Νεκτάριος, Ἱ.Κ.Ἁγίου Δημητρίου, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Συμεών, Ἱ.Κ.Νέου Θεολόγου Συμεών, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ἡσαΐας, Ἱ.Κ.Νέου Θεολόγου Συμεών Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Εὐστάθιος, Ἱ.Κ. Ἁγίου Εὐσταθίου, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Πολύκαρπος Ἱερομ. Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Ἰωακείμ, Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Χριστόδουλος, Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἱ.Σ.Καυσοκαλυβίων, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Παντελεήμων, Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀντωνίου, Κερασιά, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Μάξιμος Ἱερομ., Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀντωνίου, Κερασιά, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Ἱερομ. Ρωμανός, Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀντωνίου, Κερασιά, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Ἀθανάσιος, Βουλευτήρια, Ἱ.Σκ. Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Θωμᾶς, Ἱ.Κ. Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ, Ἱ.Σκ. Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Θεολόγος, Ἱ.Κ.Ἁγ. Ἀποστόλου Θωμᾶ, Ἱ.Σκ. Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Φώτιος, Ἱ.Κ.Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ, Ἱ.Σκ. Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Φίλιππος Ἱερομ. Ἱ.Κ.Μεγ. Ἀθανασίου, Ἱ.Σκ. Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Παντελεήμων Ἱερομ. Ἱ. Ἡσ. Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου, Κατουνάκια, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Γεράσιμος, Ἱ. Ἡσ. Ἁγίου Γερασίμου, Κατουνάκια, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Γέρων Ἀθανάσιος, Ἱ. Ἡσ. Ἁγίου Σάββα, Καρούλια, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Συμεών, Καρούλια, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας. Μοναχός Ἠλίας, Ἱ. Σκ. Ἁγίου Βασιλείου, Ἱ.Μ.Μ.Λαύρας, Ἱερομ. Εἰρηναῖος, Καψάλα. Μοναχός Παΐσιος, Καρυές. Ἱεροδ. Κοσμᾶς, Ἱ.Κ. Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἱ.Σκ. Κουτλουμουσίου. Γέρων Νικόδημος, Ἱ.Κ.Ἁγίου Νεκταρίου, Καψάλα, Ἱ.Μ.Σταυρονικήτα. Γέρων Μελέτιος, Ἱ.Κ.Γενέσιον Θεοτόκου, Καψάλα, Ἱ.Μ.Παντοκράτορος. Ἱερομ. Μακάριος, Ἱ.Κ.Γενέσιον Θεοτόκου, Καψάλα, Ἱ.Μ.Παντοκράτορος. Μοναχός Μακάριος, Ἱ.Μ.Χιλανδαρίου. Γέρων Κυπριανός Ἱερομ., Ἱ.Κ.Ἁγίου Γεωργίου, Ἱ.Μ.Φιλοθέου. Γέρων Σπυρίδων μοναχὸς Ἱ. Κ. Ἁγ. Νικολάου Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου. Γέρων Παΐσιος μοναχὸς Ἱ. Κ. Ἁγ. Χαραλάμπους Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου. Γέρων Παχώμιος Ἱερομόναχος Ἱ. Κ. Ἁγ. Πάντες Καψάλα Ἱ. Μ. Παντοκράτορος. Γέρων Χρυσόστομος ἱερομ. Ἱ. Κ. Ἁγ. Σπυρίδωνος Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου.

Ἡ συλλογή τῶν ὑπογραφῶν συνεχίζεται καί θά κοινοποιηθοῦν στόν Ἐκκλησιαστικό Τύπο, καί στό διαδίκτυο.

Σημ. Ο.Τ.: Εἰς τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς Ἁγιορείτας Πατέρας μᾶς ἐγνωστοποιήθη ὅτι ἔχουν ἤδη ἑτοιμάσει κείμενα, εἰς τὰ ὁποῖα αἰτιολογοῦν τὸν χαρακτηρισμὸν «Αἱρεσιάρχης» διὰ τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως καὶ ὅσων ἄλλων γράφουν. Ἀναμένομεν τὰ κείμενα αὐτά, διὰ νὰ λυθοῦν ὅλαι αἱ ἀπορίαι.

Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μου μὲ τὸν Γέροντα Φιλόθεον Ζερβάκον καὶ μὲ ἄλλους συγχρόνους Γέροντας

Τοῦ Γέροντος Χριστοδούλου, Καθηγουμένου τῆς Ἰ. Μ. Κουτλουμουσίου Ἁγίου Ὄρους

Ἀνάμεσα στίς μορφές πού φώτισαν καί συνεχίζουν νά φωτίζουν καί νά ἐμπνέουν τή ζωή μας εἶναι ὁ γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος.

Οἱ ἀναμνήσεις μου ἀπό αὐτόν ἀρχίζουν μέ τήν πρώτη μου ἐξομολόγηση στήν ἡλικία τῶν 8 ἐτῶν, στήν Μονή Ἁγίου Νικολάου Γαλατάκι στήν Εὔβοια. Ἦταν ἡ πανήγυρις τῆς Μονῆς, κι ἐκεῖνος καθόταν στό ἱερό, κι ἐγώ στό λεγόμενο διακονικό – δωμάτιο πού βρίσκεται παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ. Τότε ζήτησε νά τοῦ φωνάξουν τόν Χριστοδουλάκη. Τοῦ εἶπαν βέβαια ὅτι δέν ὑπάρχει κάποιος μέ τέτοιο ὄνομα. Ἐκεῖνος ἐπέμενε νά τοῦ φωνάξουν τόν Χριστοδουλάκη ἀπό τό διακονικό. Φανταζόμαστε ὅτι τοῦ εἶπαν ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ μόνο ἕνα μικρό παιδί μέ ἄλλο ὄνομα. Ἀλλά τελικῶς μέ ἔφεραν κοντά του. Ἦταν μιά μορφή σεβαστική, σοβαρή, καί ταυτόχρονα φωτεινή. Τοῦ εἶπα ὅτι μέ ἔλεγαν Γιῶργο. Καί μοῦ ἀπάντησε ὅτι Χριστόδουλο θά μέ ἔλεγαν ἀργότερα. Κάτι πού ξεχάστηκε ἐντελῶς, καί ἦρθε στή μνήμη μου ὅταν ἔλαβα, χωρίς νά τό θέλω, χωρίς νά τό ξέρει κανείς ἐπιλέξει, τό μοναχικό αὐτό ὄνομα.

Ἔκτοτε ὁ γέρων Φιλόθεος ἐπισκεπτόταν τήν Χαλκίδα καί τήν Λίμνη δύο φορές τό χρόνο, γιά νά ἐξομολογήσει τούς πιστούς, καί πρῶτον ἀπ' ὅλους τόν ἐπίσκοπο, Μητροπολίτη Γρηγόριο.

Παρότι δέν ζοῦσα μαζί του, ἔγινα δέκτης τῶν ἀρετῶν του καί αὐτῶν τῶν χαρισμάτων του. Χαρίσματα βεβαίως – καί μεγαλύτερα χαρίσματα – εἶναι οἱ ἀρετές. Μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη του πρός ὅλους, μεγάλη ἡ ὑπομονή του, ἔντονο τό ἀσκητικό του φρόνημα, βαθειά ἡ λειτουργική του ζωή. Αὐτά τό ἔφεραν κοντά σέ ἄλλες μορφές πού γνώρισα, ὅπως ὁ Ὅσιος Πορφύριος καί ὁ Ὅσιος Παΐσιος, ἀλλά καί ὁ γέρων Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου, μέ τόν ὁποῖον διατηροῦσε ἰδιαίτερες σχέσεις.

Ἤμουν ἤδη νεαρός κληρικός, ὅταν μέ πῆρε ἕνα καλοκαίρι καί μέ ἀνέβασε σέ ἕνα ἐκκλησάκι στήν Πάρο (ἀφιερωμένο νομίζω στούς ἁγίους Πάντες). Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νά νηστέψουμε καί νά συγκεντρωθοῦμε στήν προσευχή. Τήν πρώτη μέρα, μήτε ψωμί, μήτε νερό, μήτε τίποτε. Τή δεύτερη μέρα τό ἴδιο. Τόν ρώτησα τί εἶχε κατά νοῦ. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νά περάσει ἐκεῖ σαράντα μέρες. Γιά μένα εἶπε ὅτι δέν μπορῶ νά τό κάνω, ἀφοῦ εἶχα ἐνορία καί εὐθύνες. Ἔτσι, πῆρα εὐλογία καί τήν τρίτη μέρα ἔφυγα. Πληροφορήθηκα ἀπό τόν διοικητή τοῦ στρατοπέδου πού γειτόνευε μέ τό ἐκκλησάκι, ὅτι ἔβαζαν στήν πύλη κάποιο νερό καί ψωμί, ἀλλά τήν ἑπομένη τό ἔπαιρναν ἄθικτο. Ὁ γέρων παρέμενε νηστεύων καί προσευχόμενος γιά σαράντα μέρες μία ἤ καί δύο φορές κάθε καλοκαίρι.

Ὁ γέρων ἦταν αὐστηρός στόν ἑαυτό του, ἀλλά ἐπιεικής πρός τούς ἄλλους. Γι' αὐτό καί τόνιζε ὅτι ὁ πνευματικός πατέρας πρέπει νά ἀναλαμβάνει εὐθύνες ἔναντι τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Πολύ συχνά εἶχε σημεῖα προοράσεως καί διοράσεως. Γι' αὐτό καί ὅταν ὡς νέος δυσκολευόμουν νά ἐξαγορεύσω κάτι στήν ἐξομολόγηση, μοῦ τό ἔλεγε ὁ ἴδιος. Παρόλα αὐτά ζητοῦσε νά τό ἐπαναλάβω, γιατί, ὅπως ἔλεγε, ἔπρεπε ἐγώ νά μάθω νά ἐξομολογοῦμαι.

Πρίν ξεκινήσω μιά Θεία Λειτουργία ἔξω ἀπό τήν Χαλκίδα, σέ ἐκκλησάκι τῆς Μυρτιδιώτισσας καί τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, μοῦ εἶπαν ὅτι ξαφνικά καί ἀναπάντεχα εἶχε ἔρθει ὁ γέρων Φιλόθεος. Ὁμολόγησε ὅτι ἐνῶ κατευθυνόταν πρός τήν Κομοτηνή, πληροφορήθηκε μέσα του ὅτι ἔπρεπε νά ἔρθει ἐκεῖ, στή Μυρτιδιώτισσα καί στόν ἅγιο Νεκτάριο.

Κάποια στιγμή μοῦ ἔλυσε ἐμπειρικά μιά ἀπορία πού εἶχα ὡς νεαρός. Πῶς θά ἦταν τά σώματά μας στήν ἄλλη ζωή, μετά τήν ἀνάσταση; Μοῦ εἶπε ἀπαντητικά: «ἀποπνευματοποιημένα σώματα». Ἀλλά ἐγώ δέν μποροῦσα νά τό καταλάβω. «Κάποια στιγμή θά τό καταλάβεις», μοῦ εἶπε. Ἀργότερα, μετά ἀπό μιά ἐξομολόγηση, φρόντισε ὁ ἴδιος καί ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά πάρω μιά ἰδέα γιά τό τί σημαίνει «ἀποπνευματοποιημένα σώματα».

Προχωρῶ ὅμως παρακάτω, γιά νά τονίσω τήν ἀγάπη του γιά τό μοναχικό βίο. Τόνιζε τήν ἀξία τῆς παρθενίας καί, ὅπως ὅλοι οἱ Πατέρες, τήν θεωροῦσε ἀνώτερη τοῦ γάμου. Ἔλεγε μάλιστα, ἀκολουθώντας καί πάλι τήν πατερική θεολογία, ὅτι ὁ γάμος ὁρίσθηκε μετά τήν πτώση πρός παρηγορία ἀλλά καί γιά τή συνέχεια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡστόσο, τό «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε» ἴσχυε καί πρό τῆς πτώσεως, ἀλλά μέ τόν τρόπο πού μόνον ὁ Θεός γνωρίζει, ἤ, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, μέ τόν καινό τρόπο πού ἡ ἴδια ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ συνέλαβε.

Γιά τόν γέροντα ἡ μοναχική ζωή ἦταν μεγάλη καί προνομιακή, ἀλλά ὄχι ἀστεία. Γι' αὐτό καί ὅταν τοῦ ἐμπιστεύθηκα τόν πόθο μου νά γίνω μοναχός, ἅπλωσε τό χέρι καί μοῦ ἔδειξε τό μανίκι τοῦ ράσου του. «Τί εἶναι αὐτό;», μοῦ εἶπε. «Ράσο», ἀπάντησα. «Καί τί χρῶμα ἔχει;» «Μαῦρο». «Ἔτσι, νά εἶσαι ἀποφασισμένος ὅτι ἡ καρδιά σου θά γίνει τό ἴδιο μαύρη ἀπό τούς πειρασμούς καί τίς δοκιμασίες».

Δέν μοῦ εἶπε ποτέ «γίνε» ἤ «μή γίνεις» μοναχός. Ὅπως τό πνεῦμα του ἦταν ἐλεύθερο, ἔτσι ἤθελε καί τά πνευματικά του τέκνα νά καλλιεργοῦν τήν ἐλευθερία καί τήν προσωπική εὐθύνη. Ὡς ἀληθινός μοναχός δέν εἶχε καμιά σχέση μέ τό φαινόμενο τοῦ γεροντισμοῦ, πού ἔχει προσβάλλει σήμερα τό ἐκκλησιαστικό περιβάλλον κυρίως στόν κόσμο.

Ὅσο βαθιά ἦταν ἡ ἀρετή, ἡ ἄσκηση, ὁ ἐσωτερικός του ἀγώνας, τόσο ἦταν καί ἡ θεολογική – δογματική του εὐαισθησία. Συνήθιζε νά γράφει πρός τούς ἐπισκόπους καί πατριάρχες, ὅταν προέκυπτε κάποιο θέμα πού τόν ἀνησυχοῦσε. Γιά τά κανονικά θέματα ὅμως συμβουλευόταν τόν πνευματικό του ἀδελφό Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Παρά τόν ζῆλο του – ἤ καλύτερα ἐξαιτίας τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου του – τόνιζε ὅτι ὁ ἀγώνας πρέπει νά γίνεται ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, κι ὄχι ἀπ' ἔξω. Ὅταν ἀναχώρησα γιά τό Ἅγιον Ὄρος, μοῦ εἶπε: «Νά προσέξεις, μήπως γιά τό δόγμα, τό τυπικό ἤ τήν παράδοση ἡ καρδιά σου σκληρύνει. Ὁ μοναχός πρέπει νά ἔχει μαλακή καρδιά, νά τό θυμᾶσαι πάντοτε αὐτό».

Οἱ ὅσιοι αὐτοί γέροντες βρίσκονταν σέ συνεχή πνευματική ἐπαφή. Ὁ γέρων Φιλόθεος, οἱ ὅσιοι Πορφύριος καί Παΐσιος, ὁ γέρων Εὐμένιος ἀπό τήν Ἀθήνα, ὁ π. Εὐσέβιος Βίττης ἀπό τήν Φαιά Πέτρα, ὁ γέρων Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου, καί μαζί τους ἄλλοι ἀνώνυμοι τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, κοινωνοῦσαν στίς ἴδιες ἀρετές, στά ἴδια πνευματικά χαρίσματα, ἀλλά καί στήν ἴδια ταπείνωση. Γι' αὐτό πολλές φορές ὁ ἕνας ἔστελνε στόν ἄλλο. Καί συναντοῦσαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ἄλλοτε διά ζώσης, ἄλλοτε μέσα στήν προσευχή, πάντοτε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἔτσι μποροῦσε καί ὁ γέρων Εὐμένιος νά μέ φωνάζει μέ τό ὄνομά μου καί νά γνωρίζει πράγματα τῆς ζωῆς μου.

Κάποιο πρωινό, μόλις ὁ πορτάρης τῆς Μονῆς ἄνοιξε τήν πύλη μέ τά χαράματα, βρῆκε ἕνα μοναχό νά κάνει κομποσχοίνι καθισμένος στή βρύση ἔξω ἀπό τήν πύλη. Τόν φώναξε περίεργος καί μέ ἐνημέρωσε. Κατέβηκα καί εἶδα πώς ἦταν ὁ π. Εὐσέβιος. Συνήθιζε νά ἔρχεται μέ τά πόδια ἀπό τή Φαιά Πέτρα στό Ἅγιον Ὄρος, γιά νά συναντήσει τόν γέρο – Παΐσιο. Καί εἶχε καθίσει τή νύχτα ἔξω ἀπό τήν πύλη τῆς μονῆς, κάνοντας κομποσχοίνι, εἰρηνικός καί οὐράνιος, μόνος μόνῳ Θεῷ.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἐκφράζουν τήν ἑνότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Καί εἶναι λυπηρό αὐτό πού ἀκούγεται ἀπό μερικούς σήμερα, ὅτι δέν πρέπει οἱ θεολόγοι, δάσκαλοι καί ἐκκλησιαστικοί νά μιλοῦν γιά τούς Γέροντες, γιατί τάχα ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας δέν βρίσκεται σέ μεμονωμένα πρόσωπα ἀλλά στήν κοινότητα. Εἶναι οἱ παγκόσμιοι, καθολικοί ἄνθρωποι, πού φέρουν μέσα τους ὅλη τήν ἀνθρωπότητα ἁγιασμένη ἀπό τή θεοποιό χάρη, καί μεσιτεύουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ὑπάρχει κοινότητα χωρίς πρόσωπα, οὔτε πρόσωπα χωρίς κοινότητα. Ὅπως καί δέν ὑπάρχει τῆ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας χωρίς τούς Ἁγίους.

Γιατί ἄραγε γίνονται ὅλες αὐτές οἱ συνάξεις γιά τούς ἁγίους γέροντες; Καί γιά ποιό λόγο ὑπάρχει τόση ἀπήχηση;

Μήπως ἡ ἀναφορά στούς σύγχρονους ἁγίους εἶναι μιά ἀνάγκη νά βεβαιώσουμε τήν ἀλήθεια τῆς πίστης μας;

Μήπως γιατί τά θαυμαστά σημεῖα πάντοτε ἐντυπωσιάζουν καί ἀνταποκρίνονται στό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνθρώπου γιά ὅ,τι τόν ὑπερβαίνει;

Μήπως γιά νά δίνεται μιά εὐκαιρία ψυχικῆς παρηγορίας καί ἐπικοινωνίας;

Αὐτά καί ἄλλα, ἴσως ὡς πολύ, ἰσχύουν. Ὑπάρχει ὅμως καί κάτι πού δέν τοῦ δίνουμε τόση σημασία. Εἶναι ὁ κύριος λόγος, γιά τόν ὁποῖον καί ἡ Ἐκκλησία θέσπισε τίς πανηγύρεις, τίς συναξάρια καί τίς ἐγκώμια τῶν Ἁγίων. Καί αὐτός ὁ λόγος εἶναι ἡ μίμηση, ἡ ἀκολούθηση τους. Ὄχι ἁπλά ἡ γνωριμία καί συνάντηση. Ἀλλά ἡ ἀκολούθηση. Μποροῦμε νά συναντήσουμε κάποιον, νά συζητήσουμε μαζί του, ἀλλά μετά νά πράξουμε τό δικό μου θέλημα.

Ἀκολούθηση ὅμως σημαίνει αὐταπάρνηση, πράξη, κόπο, φιλότιμο, θυσία. Ἡ Ἐκκλησία ὡς οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ὁ δρόμος πρός τήν ἀλήθεια τήν ἀληθινή καί τήν πνευματική ζωή παραλαμβάνει ἀπό τούς ἀληθινούς διδασκάλους καί ὁδηγούς. Ὁ Κύριος τό εἶπε: Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔμεινε μέσα στόν κόσμο, ἀλλά ὅλοι συγκλίνουν στό ἕνα, πού εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἀφιέρωση στόν Θεό. Μᾶς διδάσκουν μέ τό λόγο καί τό παράδειγμά τους, ὅτι ἡ ἀρετή δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνας τρόπος ἐνάρετου βίου, ἀλλά ὁ καρπός τῆς ἀγάπης. Ὅπως ἔλεγε ὁ Ὅσιος Παΐσιος: Ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ γιά νά ἔρθει καί νά βρεῖ τόν ἄνθρωπο, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά ἔχει καθαρή καρδιά καί νά ἐξασκήσει ὅλο τό ἀνθρώπινο. Μπορεῖ νά εἶναι ἕνας ἀσκητής, ἀλλά καί ὁ ἄνθρωπος νά ἐξάσκησει τό φιλότιμο. Γιά νά καταστεῖ στόν ἄνθρωπο τό Ἅγιον Πνεῦμα χρειάζεται αὐταπάρνηση, φιλότιμο, ταπείνωση, ἀρχοντιά, θυσία.

Μέχρι καὶ ὁ Θωμιστὴς Jaques Maritain ἔχει ἐπιστρατευθῆ, διὰ κατοχύρωσιν μιᾶς ἀπαραδέκτου «Οἰκονομίας»

*Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους**, θεολόγου*

Στήν εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτη Κύκκου Νικηφόρου πού δημοσιεύτηκε στή romfea.gr, καί πού πληροφορεῖται **«Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας κατά τή χρήση τύπων καί ὅρων καθιερωμένων στήν ἐκκλησιαστική καί ἐπιστημονική γλώσσα καί ὁρολογία, ὅπως ὁ ὅρος "ἐκκλησία" γιά τούς ἑτεροδόξους χριστιανούς»**, ἐπιστρατεύεται καί ὁ "φιλόσοφος" Jacques Maritain, πού ἀναβίωσε τόν 18ο καί 19ο αἰώνα, τίς αἱρετικές σχολαστικές διδασκαλίες τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη.

Ἡ ἀναφορά τοῦ σημείου αὐτοῦ στόν J. Maritain, ἀπό τόν Μητροπολίτη Κύκκου ἐπικρίθηκε ἔχει ὡς ἑξῆς: **«Καί κατά τόν Jagues Maritain, σήμερα "Γιά τούς χριστιανούς προέχει ἡ ἀγάπη τῆς εὐφυΐας" καί ὄχι – συμπληρώνω – τό θρησκευτικό μῖσος τοῦ σκότους καί τῆς μωρίας».**

Πληροφοριακά νά ἀναφέρω ὅτι ὁ Jaques Maritain, ἦταν Γάλλος παπικός "φιλόσοφος", ὁ ὁποῖος βοήθησε στήν ἀναβίωση τῆς αἱρετικῆς σχολαστικῆς διδασκαλίας τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη. Ἀρχικά ὁ Jaques Maritain ἦταν προτεστάντης, ἀκολούθως πέρασε στόν ἀγνωστικισμό, τήν "νοητική ἀπιστία", ὅπως ὀρθά ἔχει χαρακτηριστεῖ καί τελικά ἔγινε παπικός. Στήριξε μέ ἐπιμονή τίς αἱρετικές σχολαστικές διδασκαλίες τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη, τίς ὁποῖες καί ἀναβίωσε.

Ἐπακριβῶς τό χωρίο πού ἀνέφερε ὁ Μητροπολίτης Κύκκου, στά γαλλικά ἔχει ὡς ἑξῆς: «Le christianisme a enseigne aux hommes qui aiment vaut plus que l' intelligence». Φυσικά ὁ ὅρος «intelligence», ὅπως παρουσιάζεται στά Jaques Maritain, δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ μέ τήν ἁπλή μετάφραση "εὐφυΐα", γιατί δέν εἶναι αὐτή ἡ ἔννοια πού ἔχει χρησιμοποιηθεῖ. Ὁ ὅρος «intelligence» στή γλώσσα ἀρκετῶν δυτικῶν διανοουμένων "φιλοσόφων", ἔχει ἄμεση σχέση μέ τόν σχολαστικισμό καί τίς φιλοσοφικές θεωρίες. Ἡ ρίζα τοῦ ὅρου "intelligence" προέρχεται ἀπό τό λατινικό ρῆμα "intelligere" καί τόν ρηματικό τύπο "intellectus", ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ ἀπό τούς δυτικούς κατά τόν μεσαίωνα, μέ σκοπό νά καταγραφεῖ καί νά ἀποδοθεῖ ἡ σχολαστική κατά φιλοσοφικούς ὅρους, σέ σχέση μέ τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία.

Ἡ ἔννοια μέ τήν ὁποία χρησιμοποιεῖται στό λόγιο κεί-μενο, προσδίδει διευρυμένο ρόλο στήν θεολογική ἀκρίβεια, σέ σχέση μέ τήν ἀγάπη. Στήν Ὀρθοδοξία ἡ ἀγάπη ἐκφράζεται ἐν ἀληθείᾳ. Οὐδέποτε ἡ ἀλήθεια λειτουργεῖ εἰς βάρος τῆς ἀγάπης καί οὐδέποτε ἡ ἀγάπη λειτουργεῖ εἰς βάρος τῆς ἀλήθειας. Στήν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει ἀλληλοπεριχώρηση ἀγάπης καί ἀληθείας. «Ἡ ἀλήθεια ἐστί τῆς Ἐκκλησίας καί στῦλος καί ἑδραίωμα», κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο (P.G. 90,93).

Θά ἐπαναλάβω τά λόγια τοῦ Μητροπολίτη Κύκκου Νικηφόρου, «Καί κατά τόν Jagues Maritain, σήμερα "Γιά τούς χριστιανούς προέχει ἡ ἀγάπη τῆς εὐφυΐας" καί ὄχι – συμπληρώνω – τό θρησκευτικό μῖσος τοῦ σκότους καί τῆς μωρίας», γιά νά θυμίσω ὅτι ἡ πρόταξη τῆς θεολογικῆς ἀκρίβειας, δέν ἔχει σχέση μέ τό "θρησκευτικό μῖσος" τό ὁποῖο ἐπικαλεῖται.

Μήπως γιά νά δειχθεῖ τό "παρανομητέον" ὡς "οἰκονομητέον". **«Οὐ γάρ ἐλαύνω πράγματι, ἀλλά τῷ λόγῳ διώκω· οὐ τόν αἱρετικόν, ἀλλά τήν αἵρεσιν· οὐ τόν ἄνθρωπον ἀποστρέφομαι, ἀλλά τήν πλάνην μισῶ καί ἐπισπάσασθαι βούλομαι»**, ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, "Εἰς τόν Ἅγιον Φωκᾶν - 2" (PG 50,701).

Μήπως γιά τήν ἐπιμονή χρήσης τῆς ὀνομασίας "ἐκκλησίες" γιά τίς διάφορες αἱρετικές κοινότητες καί ὁμάδες. Δέν ἐπιτρέπεται νά «προσλαμβάνωμεν τό ἀλλότριο, φθείροντες τό ἡμέτερον», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (PG 35, 1124);

Ἡ ἐπιμονή στή θεολογική ἀκρίβεια δέν ἔχει σχέση μέ τό «θρησκευτικό μῖσος τοῦ σκότους καί τῆς μωρίας». **«Κἀγώ τοίνυν ἐάν πολεμήσω αἱρετικούς, οὐκ αὐτοῖς τούς ἀνθρώπους πολεμῶ, ἀλλά τήν πλάνην ἐκβαλεῖν ἐπιχειρῶ καί τήν σηπεδόνα ἐκκαθᾶραι»**, τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, "Εἰς τόν Ἅγιον Φωκᾶν - 2" (PG 50,701). Ποῦ εἶναι λοιπόν τό μῖσος, ἐάν κανείς ἐπιθυμεῖ "πολεμῆσαι αἱρετικούς"; Τήν «πλάνην ἐκβαλεῖν».

«Οἰκονομητέον γὰρ ἔνθα μὴ παρανομητέον», ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος: «ὁ Θεὸς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σᾶς πῶ ὅτι πιστεύω πώς, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα ποὺ θὰ τὸ προωθήσει ἡ κυβέρνηση θὰ πρέπει νὰ συγκινηθεῖ ὅλη ἡ Ἱεραρχία καὶ νὰ δεῖ προσεκτικὰ τὸ θέμα, διότι καὶ αὐτὸ ἔχει τὴν δική του μεγάλη ἱστορία. Καὶ φυσικὰ νὰ μὴ ξεχνᾶμε καὶ τὶς ὕπουλες μεθοδεύσεις τῆς ἑκάστοτε κυβέρνησης γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα (βλ. θέμα ταυτοτήτων μὲ τὸν πρώην πρωθυπουργὸ κ. Σημίτη!).

Αὐτὰ εἶχα νὰ ἀναφέρω στὴν ἀγάπη σας σεβασμιώτατε. Τώρα γιατί σᾶς τὰ ἔγραψα; Σᾶς τὰ ἔγραψα διότι μέσα μου ἐλεγχόμουν, ὅταν ἄκουσα μία ὁμιλία ἑνὸς θεολόγου τῶν ἡμερῶν μας, τοῦ **Πατρὸς Ἀθανασίου Μυτιληναίου** ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Στομίου Λαρίσης, ὅπου ἔλεγε σὲ μία ὁμιλία του ὅτι: "Ἐὰν σὲ μία Ὀρθόδοξη Χώρα τὸ Κράτος, ἡ Βουλὴ ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία (σὲ ἡγετικὸ ἐπίπεδο) ψηφίζουν ἄθεους νόμους καὶ ἀποφάσεις ἐναντίον τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἀντιδρᾶ καθόλου ὁ Λαός, τότε ὁ Θεὸς βλέποντας τὴν πώρωση καὶ τοῦ Λαοῦ ἐπιτρέπει μεγάλες συμφορὲς καὶ δοκιμασίες νὰ βρεῖ αὐτὸν τὸν λαό, γιὰ νὰ συνέλθει ἀπὸ τὸν "ὕπνο"!. Ἐὰν ὅμως ὁ λαὸς ἀντιδρᾶ σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς Ἀντιεκκλησιαστικὲς καὶ Ἀντεθνικὲς ἀποφάσεις καὶ νόμους τότε ὁ καλὸς Θεὸς βλέποντας ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη "σφυγμὸς" παρατείνει τὴν ἀγάπη του στὸν λαὸ αὐτό!".

Εὔχομαι ταπεινὰ ὁ καλὸς Χριστός μας καὶ ἡ Παναγία μας νὰ σᾶς φωτίσουν καὶ ἐσᾶς ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν Ἱεραρχία μας νὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας σὲ ὅλες τὶς κρίσιμες ἀποφάσεις ποὺ θὰ προκύψουν γιὰ τὸ καλὸ πάντα αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ Θεόφιλου (;) γένους. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ διαβάσατε αὐτὲς τὶς σκέψεις μου καὶ νὰ μὲ συγχωρέσετε γιὰ μία ἀκόμη φόρα, ἐὰν κάπου μίλησα αὐστηρά. Ἦταν λόγια ἀγάπης γιὰ αὐτὸν τὸν τόπο.

Ζητῶ ταπεινὰ τὴν εὐχή σας

Δ.Τ.

Χωρισμὸς Ἐκκλησίας – Πολιτείας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πρόνοιες τοῦ συντακτικοῦ νομοθέτη, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος αὐτοδιοικεῖται… Συνεπῶς, ἀποκλείεται ὁποιαδήποτε πολιτειακὴ ἀνάμειξη-παρέμβαση στὰ θέματα τῆς Διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) ψηφίζεται ἀπὸ τὴν Ὁλομέλεια τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία (ὅμως) δὲν δικαιοῦται νὰ ἀντιστρέψει οὔτε νὰ ἀποδυναμώσει τὶς βασικὲς ὀργανωτικὲς δομὲς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως κατοχυρώνονται ἀπὸ τοὺς συνταγματικοὺς κανόνες. Συνεπῶς, ἡ συνταγματικῶς ὁριοθετημένη παρέμβαση τοῦ κοινοῦ νομοθέτη εἶναι ἐπαρκῶς καὶ σαφῶς προσδιορισμένη καὶ μπορεῖ, στὸ πλαίσιο κριτικῆς ἀντίληψης, νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ὅλη ρύθμιση βρίσκεται στὰ ὅρια ἐκκοσμίκευσης τῶν σχέσεων Κράτους καὶ Ἐκκλησίας - δηλαδὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑφίσταται διαχωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Παρὰ δὲ τὸ ὅτι στὸ πλαίσιο τῶν ρυθμιστικῶν κανόνων ποὺ ἰσχύουν διατηροῦνται οἱ «εἰδικὲς σχέσεις» Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, ὅπου (γιὰ παράδειγμα) τὸ ἑορτολόγιο καὶ οἱ ἐπίσημες τελετὲς τῶν ἀργιῶν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν συναρτῶνται μὲ τὸ τυπικὸ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις αὐτὲς οἱ εἰδικὲς σχέσεις δὲν ἀναιροῦν τὴ διάκριση μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Συνεπῶς οἱ ὑφιστάμενοι ρυθμιστικοὶ κανόνες ἐπ' οὐδενὶ ἀνατρέπουν τὴν ἔννοια ὅτι οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους βρίσκονται στὰ ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης. Τὴ θέση δὲ αὐτὴ δὲν ἀναιρεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Κράτος ἐνισχύει οἰκονομικῶς τὴν Ἐκκλησία, μὲ κυρίως ἀναφορὰ στὴ μισθοδοσία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Κλήρου…

Τὸ ἐλεύθερον τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως

Στὸν σύγχρονο εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἑλλάδα ποὺ ἀναγνωρίζει ἐπισήμως Ἐκκλησία… Στὴ μὲν Μεγάλη Βρεττανία ἀναγνωρίζεται ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, στὴ δὲ Δανία ἡ Εὐαγγελικὴ Λουθηριανὴ Ἐκκλησία ὡς οἱ ἐπίσημες Ἐκκλησίες τῶν χωρῶν αὐτῶν. Συνεπῶς ὅταν ὁ συντακτικὸς νομοθέτης θεσπίζει ὅτι «ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» δὲν εἰσάγει νομικὴ ἢ πολιτιστικὴ καινοτομία. Ἀντιθέτως, σέβεται ὄχι μόνο τὴ μακρὰ παράδοση, ἀλλὰ καὶ τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση τῆς συντριπτικῆς πλειονότητας τοῦ λαοῦ ποὺ συγκροτεῖ συντεταγμένη Πολιτεία. Αὐτὴ ὅμως ἡ συγκεκριμένη Πολιτεία μὲ τὴν καθιέρωση ἐπίσημης Ἐκκλησίας ταυτοχρόνως θεσπίζει τὸ ἀπαραβίαστο καὶ τὸ ἐλεύθερο τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης. Στὴν ἑλληνικὴ ἔννομη τάξη ἡ ἀνεξιθρησκία εἶναι ὑπέρτατο ἔννομο ἀγαθὸ ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἡ σχετικὴ δὲ διάταξη τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος δὲν ἀναθεωρεῖται. Ἀφορᾶ στὸν σκληρὸ πυρήνα τῆς συνταγματικῆς τάξης, σὲ «ἀντίθεση» μὲ τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος (συνολικῶς) ποὺ ὁρίζει τὶς «Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» καὶ καθιερώνει τὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἀναθεωρηθεῖ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐνδεχόμενο ἀνάπτυξης τῆς σχετικῆς φιλολογίας ἐνόψει τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος. Βεβαίως, ἡ ἑκάστοτε συνταγματικὴ ἀναθεώρηση εἶναι ἐπιβαλλόμενη, ἀρκεῖ ἡ κάθε νέα ρύθμιση νὰ προκύπτει ὡς ἀνάγκη καὶ ἀπαίτηση τῆς κοινωνίας! Τέτοια ἀνάγκη ἀπαίτηση εἶναι (π.χ.) ἡ παγιοποίηση τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἡ κατάργηση τῆς ὑπάρχουσας «μὴ εὐθύνης» τῶν ὑπουργῶν κ.ἄ. Ἀπαίτηση ἢ ἐπιβαλλόμενη ἀνάγκη ὅμως ἀπὸ τὴν κοινωνία γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τῆς ὑφιστάμενης σχέσης Κράτους καὶ Ἐκκλησίας δὲν ὑφίσταται καὶ δὲν προβληματίζει.

Ἡ «ἀπογραφὴ» τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ

Ὑπ' ὄψιν τέλος καὶ τὰ ἑξῆς: ὅποιος ἀμφισβητεῖ τὸ νομικοπολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ status τῆς ἤδη ὑπάρχουσας διακριτῆς σχέσης Κράτους καὶ Ἐκκλησίας εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὶς εὐαισθησίες, τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας. Ζήτημα δὲ ποὺ νὰ θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὸ καθεστὼς οἰκονομικῆς ἐνίσχυσης τοῦ Κράτους πρὸς τὴν Ἐκκλησία, μὲ κυρίως ἀναφορὰ στὴ μισθοδοσία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Κλήρου, δὲν (θὰ) ἀφορᾶ σὲ «ἐκσυγχρονισμὸ» δεξιᾶς ἀντίληψης ἢ σὲ μεταρρύθμιση γιά... λιγότερο κράτος ἤ, ἄλλως, «προοδευτικὴ ἀντίληψη», ἀλλά, ἀντιθέτως, σὲ βάθεμα τῆς κοινωνικῆς κρίσης καὶ πλῆγμα στὴν ἔννοια τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς. Ἄλλωστε, ὁ Ἑλληνορθόδοξος Κλῆρος εἶναι ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς κοινωνίας. Κανόνας δὲ τῆς κοινῆς πείρας εἶναι ὅτι καθ' ὅλη τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὸ βράδυ τῆς Ἀνάστασης στὶς ἁπανταχοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες γίνεται «ἀπογραφὴ» τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ! Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἀνὰ τὴν Ὑφήλιο, ὅπου λαμβάνει χώρα «ἀπογραφὴ» τοῦ ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ! Ἰδοὺ γιατί ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα ὀρθῶς καὶ δικαίως εἶναι ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ Μ. Σύνοδος καὶ ἡ ἀναθεώρησις...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ου νὰ ἀποκτήσει ποίμνιο στὴ βόρειο Ἑλλάδα, στὶς λεγόμενες Νέες Χῶρες. Μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουμε οἱ Ἕλληνες στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο (ταυτισμένο ἱστορικὰ μὲ μεγάλες στιγμὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ), ἀπὸ ποῦ καὶ ἕως ποῦ νομικὸ πρόσωπο ποὺ ἔχει ἕδρα ξένη ἐπικράτεια, πόσο μᾶλλον τὴν Τουρκία, μπορεῖ νὰ ἀποκτήσει δικαιοδοσία σὲ νομικὰ πρόσωπα ποὺ ἑδρεύουν σὲ ἄλλη ἐδαφικὴ ἐπικράτεια;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος πολέμησε ἀνοιχτὰ τὸν μακαριστὸ Χριστόδουλο στὴν κόντρα του μὲ τὸν Βαρθολομαῖο τὸ 2005, καταλαβαίνει τώρα τὸ λάθος του. Τὸ ζήτημα ὅμως -ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἱερώνυμο- εἶναι νὰ καταλάβει καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία μας τὸ ἐθνικὸ λάθος ποὺ πάει νὰ γίνει μὲ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος. Τυχὸν κατάργησή του θὰ ἀνοίξει τὸν ἀσκὸ τοῦ Αἰόλου γιὰ χάραξη νέων ἐκκλησιαστικῶν συνόρων μεταξὺ Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας - Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἁγίου Ὄρους. Νὰ τὸ καταλάβει πρῶτος ὁ πρωθυπουργὸς ποὺ περιστοιχίζεται ἀπὸ ἄσχετους στὴν πλειονότητά τους μὲ τὸ θέμα ὑπουργούς. Νὰ τὸ καταλάβει καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ ἔκανε τὸ λάθος νὰ μεταβεῖ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὴν ἡμέρα ποὺ ἦταν ὁ Πούτιν στὴν Ἀθήνα. Μὲ τὰ θέματα αὐτὰ δὲν παίζουμε! Εἶναι ἐθνικά».

Ἀπό τόν Ἀθηναγόραν εἰς τόν Βαρθολομαῖον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν σεβασμίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένην ἤδη σχεδὸν πλήρη κοινωνίαν, μ' ὅλον ὅτι μὴ οὖσαν ταύτην εἰσέτι τελείαν, προερχομένην προερχομένη ἐν τούτοις ἐκ τῆς κοινῆς ἡμῶν μετοχῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Τὸ Πνεῦμα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐδωρήσατο ἡμῖν τὴν ἐπανάκτησιν πλέον ζώσης συνειδήσεως τοῦ γεγονότος τούτου καὶ τὴν παρακατάθεσιν πράξεων, αἵτινες ἡρμήνευον ἐν τῷ βίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν καὶ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῶν τὰ αἰτήματα τῆς κοινωνίας ταύτης. Συγχρόνως τὸ Πνεῦμα ἔθετο ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐν σταθερὸν θέλημα, ὅπως πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὴν ἡμέραν τὴν τόσον ἐπιθυμητήν, καθ' ἥν, ἐν τῇ τελειώσει κοινῆς συλλειτουργίας, θὰ ἀξιωθῶμεν, ὅπως κοινωνήσωμεν ὁμοῦ τοῦ αὐτοῦ Ποτηρίου τοῦ Κυρίου.

Ἐν τοῖς συναισθήμασι τούτοις καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μιᾶς ὁσημέραι στενωτέρας συνεργασίας πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν μᾶλλον προσφόρων τρόπων, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως φθάσωμεν ταχέως εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπαναλαμβάνομεν Ὑμῖν, λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφέ, τὰ αἰσθήματα τῆς βαθείας ἀγάπης ἡμῶν ἐν Κυρίῳ.

Ἐκ τοῦ Βατικανοῦ,
τῇ 8η Φεβρουαρίου 1971
Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ´

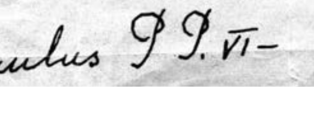

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Προτιμῶμεν τὴν «ὀπισθοδρόμησιν»

Κύριε Διευθυντά,

Οἱ αἱρέσεις μὲ ἀρχηγὸ τὸν πάπα καὶ τὸν παπισμό του ἀνήκουν εἰς τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀκάθαρτα. Καὶ ὅπως ἡ «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ» (Γαλ. Ε´ 9), δηλαδή, μικρὴ ποσότης προζυμιοῦ κάνει ἔνζυμη ὅλη τὴ μᾶζα τῆς ζύμης, ἔτσι καὶ ὁ παπισμός, μὲ τὰ ψευδῆ του φρονήματα μπορεῖ νὰ ἀποπλανήσῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Ὑπάρχουν λόγοι ἄκρως σοβαροὶ καὶ θεολογικοί, ποὺ πρέπει κατεπειγόντως νὰ ἀπομακρύνωμε τὸν παπισμὸ ἀπὸ κοντά μας, διότι θὰ τυφλωθοῦμε καὶ θὰ χάσουμε τελείως τὸ φῶς μας, ἔτσι ὅπως μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Κύριος «τυφλὸς δέ, τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται» (Ματθ. ΙΕ´ 14). Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν λαϊκὴ παροιμία «μὲ στραβὸν ἂν κοιμηθῇς, τὸ πρωὶ θ' ἀλληθωρίζῃς». Μία ἄλλη σοφὴ παροιμία λέει «ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει». Καὶ κάποια ἄλλη ἐπιστημονικοῦ κύρους λέει: «Ἡ συνήθεια εἶναι δευτέρα φύσις». Ἂν κάποιος μὲ Ὀρθόδοξον ζωὴ καὶ παράδοσι προβάλλῃ ἀντίστασι στὸ κακὸ τοῦ παπισμοῦ ποὺ καταλύει τὰ πάντα, θὰ τοῦ ἀπαντήσουν: «Τώρα ἡ ἐποχὴ ἄλλαξε, ἡ Ἐκκλησία ἐκσυγχρονίζεται, τὰ πάντα ἁπλοποιοῦνται καὶ «σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα... ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;» (Λκ. ΚΔ´ 18). Εἶσαι «ὀπισθοδρομικός, ἔχεις παρωπίδες, εἶσαι ἀκραῖος, ἀσυμβίβαστος, φανατικὸς ἢ ἀπηρχαιωμένων θεολογικῶν ἀντιλήψεων». Θαρρεῖς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογία ἔχει ρόδες καὶ στριφογυρίζει ὅπου φυσᾶ ὁ ἄνεμος. Ὁ πάπας καὶ ὁ παπισμὸς χρησιμοποίησαν καὶ χρησιμοποιοῦν τὴν μέθοδο τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πρόφαση τῆς ἰσότητας «τὰ ἔκανε ὅλα ἴσιωμα» (πατὴρ Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος). Ὁ χριστιανισμὸς (λέγει ὁ πατὴρ Ἰωὴλ) προόδευσε σφαζόμενος, ἐνῶ ὁ κομμουνισμὸς προόδευσε σφάζοντας. Ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὁ πάπας! Ἐπεκράτησε σφάζοντας μυριάδες καὶ χιλιάδες εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Καὶ θέλεις σύ, ὀρθόδοξε ἱερέα Κληρικὲ καὶ λαϊκέ, νὰ ἑνωθῇς μὲ τὸν αἱμοσταγῆ πάπα! «Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω» (Α´ Κορ. ΣΤ´ 5).

Πρωτοπρεσβύτερος
Παναγιώτης Ἀντ. Καραγιάννης

Παράδειγμα κληρικοῦ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Θὰ μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ σας κοινοῦ μιὰ λαμπρὴ πρωτοβουλία ποὺ παίρνει, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἕνας σεμνὸς καὶ δραστήριος κληρικὸς τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας. Πρόκειται γιὰ τὸν Αἰδ. π. Κωνσταντῖνο Κολιτσίδα, ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ Καρποφόρα Μεσσήνης Μεσσηνίας.

Πρὸ ἡμερῶν, γιὰ 6η συνεχῆ χρονιά, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, πραγματοποίησε ὁμαδικὴ βάπτιση πενήντα (50) παιδιῶν. Εἶναι παιδιὰ ἀθιγγάνων, Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ἀποφεύγουν νὰ τὰ βαπτίσουν. Ὅλα τὰ ἔξοδα τῶν ἀπόρων αὐτῶν οἰκογενειῶν τὰ ἔχει ἀναλάβει ἡ Ἐκκλησία, δηλαδὴ ἡ ἐνορία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χωριοῦ. Νὰ σημειώσω ὅτι ὁ ἱερέας π. Κωνσταντῖνος εἶναι τσιγγάνικης καταγωγῆς. Ἀνάδοχοι τῶν βαπτισθέντων παιδιῶν ἦταν κάτοικοι τῆς Καρποφόρας καὶ γειτονικῶν χωριῶν, καθὼς καὶ τῆς Καλαμάτας καὶ τῆς Μεσσήνης.

Στὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος συμμετεῖχαν καὶ βοήθησαν τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ ὁ Ἀρχιμ. π. Καλλίστρατος, τῆς Μονῆς Βουλκάνου, καὶ ὁ ἱερέας π. Ἠλίας Θεοδωρόπουλος. Μετὰ τὴ Βάπτιση, στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ χωριοῦ, γευμάτισαν ὅλοι μαζί, παιδιά, γονεῖς, ἀνάδοχοι καὶ ἐπισκέπτες. Ὅσοι ἦταν ἐκεῖ, ἔζησαν συγκινητικὲς στιγμές, ποὺ θύμιζαν ὁμαδικὲς βαπτίσεις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Ἀσφαλῶς ἀνάλογες ὁμαδικὲς βαπτίσεις, ἴσως ὄχι τόσων πολλῶν παιδιῶν (50), θὰ πραγματοποιοῦνται καὶ σὲ ἄλλες ἐνορίες καὶ Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναφέρω ὅμως αὐτὸ τὸ γεγονός, ὄχι μόνο πρὸς ἔπαινο τοῦ ἱερέα ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀποφεύγει τὴ δημοσιότητα, ἀλλὰ κυρίως πρὸς παραδειγματισμὸ καὶ ἄλλων κληρικῶν.

Μὲ ἐκτίμηση
Γ. Δ. Κούβελας
Καλαμάτα

Πρότασις πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν

Κύριε Διευθυντά,

Ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς ἀγνοεῖται καὶ ὁ Θεὸς βλασφημεῖται!... Τοῦτο μὲ βαριὰ καρδιὰ τὸ βλέπομε σὰν πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ παρακολουθοῦμε τὴν ἐπικαιρότητα μὲ ὅσα συμβαίνουν στὶς μέρες μας ἐκ μέρους τῆς ἐξουσίας τῆς Χώρας μας.

Δύο σοβαρὰ θέματα ἐπιβεβαιώνουν τὶς ἀνησυχίες μας. Τὸ θέμα τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης τῶν ἀνωμάλων, ὁμοφυλοφίλων καὶ λεσβιῶν καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποτέφρωσης τῶν νεκρῶν.

Ψηφίστηκε νόμος χωρὶς νὰ ἐρωτηθεῖ ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἔχομε ἐννοεῖται δημοκρατία καὶ στὴ θέληση τῶν πολλῶν ὑπακοῦνε οἱ λίγοι. Πῶς, λοιπόν, διεπίστωσαν τὴ θέληση τοῦ λαοῦ; Μήπως τὸ διεκήρυξαν ἀπ' τὰ μπαλκόνια καὶ ὁ λαὸς τοὺς εἶπε τὸ ναί; Οἱ ὁμοφυλόφιλοι καὶ οἱ λεσβίες δὲν ἀποτελοῦν μειοψηφία; Πῶς ψηφίζονται νόμοι ὑπὲρ αὐτῶν; Διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, τοὺς βουλευτὲς τοῦ κοινοβουλίου. Μάλιστα. Πῶς γνωρίζουν τὴ θέληση τοῦ συνόλου τῶν ψηφοφόρων τους; Μήπως στὴν μειονότητα αὐτὴ ἔταξαν καὶ δεσμεύτηκαν λέγοντας ψηφίστε μας καὶ ἐμεῖς θὰ φέρουμε στὴν βουλὴ νόμο πρὸς ψήφιση, γιατὶ οἱ ψῆφοι σας μετρᾶνε γιὰ τὸ κόμμα μας; Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ βουλευτὲς ψηφίζουν ἐλεύθερα καὶ κατὰ συνείδηση, κατὰ βούληση καὶ ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ κάθε βία, καθοδήγηση καὶ καταναγκασμό...

Ἀλλὰ ὅταν ἐφαρμόζουν τὴν λεγόμενη κομματικὴ πειθαρχία, δὲν παραβιάζεται ἡ ἐλεύθερη βούληση τοῦ κάθε βουλευτῆ καὶ ἐκπροσώπου, δῆθεν τοῦ λαοῦ; Δὲν ἐνεργοῦν καὶ δὲν ψηφίζουν παρὰ τὴν θέλησή τους καὶ τὸ συμφέρον λαοῦ καὶ κοινωνίας; Ἴσως ποῦν, ἂς μὴ μᾶς ψηφίσουν οἱ ψηφοφόροι μας στὶς ἑπόμενες ἐκλογές. Ναί, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔχει συντελεστεῖ καὶ δὲν ἐπανέρχεται στὸ προσκήνιο γιὰ νέα ψηφοφορία, ποὺ καὶ ἂν ἐπαναληφθεῖ θὰ ἔχει τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, ἀφοῦ θὰ λειτουργήσει ξανὰ ἡ κομματικὴ γραμμή. Ὁ λαὸς ἀγνοεῖται, περιπαίζεται καὶ ἀπαγοητεύεται: Ποῦ εἶναι τὸ δημοψήφισμα, γιὰ νὰ ἐκφραστεῖ ὁ λαὸς μὲ τὴν ἐτυμηγορία του; Γιατὶ νὰ μὴ τὸ διεκδικήσει καὶ ἀπαιτήσει ἡ Ἐκκλησία; Ἂν καὶ αὐτὴ ἀπ' τὴν Πολιτεία ἀπωθεῖται, περιθωριοποιεῖται, φιμώνεται καὶ ἐπικρατοῦν τὰ «ἄλαλα καὶ μπάλαλα» τοῦ πάτερ Κοσμᾶ! Γνωστοῦ ὄντος τοιούτου ἀποτελέσματος καταφεύγει στὴν ἐκλογὴ τοῦ κοινοβουλίου, τὸ ὁποῖο καὶ ἐλέγχει ἡ ἑκάστοτε Κυβέρνηση...

Παρ' ὅτι οἱ βουλευτὲς εἶναι παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ἀγνοοῦν τὸν λαὸ καὶ ἀποβλέπουν στὸ ἀτομικό τους συμφέρον, στὴν καριέρα τους, νὰ μὴ χάσουν τὴν θέση τους καὶ ἐνδοκομματικὴ ὑπόληψή τους.

Παρ' ὅλο ποὺ εἶναι βαπτισμένοι χριστιανοί, ἀγνοοῦν τὸν Θεό, γιατὶ ὅλοι τους ἔμαθαν καὶ διδάχτηκαν γιὰ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ ὅτι ἡ ἀρσενοκοιτία εἶναι ἀπεχθής, ἀπεχθεστέρα ἁμαρτία γιὰ τὸν Θεό. Ἡ διὰ νόμου ἀνοχὴ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀποδοχή της ἀποτελεῖ ἀπείθεια πρὸς τὸν θεϊκὸ νόμο καὶ τὸ ἅγιο θέλημά του καὶ φοβερὴ βλασφημία! Τόσο εὔκολα ξεχνᾶνε τὸ «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. ε´ 29) τῶν Ἀποστόλων;

Δὲν εἶναι μόνον χριστιανοὶ τῶν ταυτοτήτων, ἀσέβαστοι καὶ βλάσφημοι, ἀλλὰ καὶ ἀπάτριδες. Δὲν βλέπουν ὅτι ἔχομε δημογραφικὸ πρόβλημα καὶ καταστρέφεται ἡ Πατρίδα μας; Πόσα σχολεῖα ἔκλεισαν ἀπὸ ἔλλειψη μαθητῶν καὶ πόσα στρατόπεδα ἀπὸ ἔλλειψη στρατιωτῶν; Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ νόμος τῆς συμβίωσης εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ ἀνοσιουργήματος τῶν ἐκτρώσεων!… Εἴμαστε ἀξιολύπητοι!…

Σὰ νὰ μὴ ἔφταναν αὐτά, νὰ καὶ τὰ κρεματόρια τοῦ Νταχάου καὶ τοῦ Ἄουσβιτς. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ λένε πιὸ πολιτισμένα… ἀποτεφρωτήρια, ἄλλαξε ὁ Κολιὸς καὶ ἔβαλε τὰ ροῦχα του ἀλλιῶς». Αὐτὰ ἡ Πολιτεία τὰ ἀνέθεσε στὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση τῶν δημάρχων. Οἱ δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἁμιλλῶνται γιὰ τὸ ποιὸς θὰ φέρει εἰς πέρας τὸ ἔργο, γιὰ νὰ παραδώσουν τὶς στάχτες τῶν πρώτων νεκρῶν! Βρὲ ποῦ καταντήσαμε!…

Τὰ Μαζικὰ Μέσα Ἐνημέρωσης προβάλλουν αὐτὰ ποὺ εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ προβάλουν, γιὰ νὰ παρασύρουν τὴν κοινὴ γνώμη ὡς «μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς» (Ματθ. κβ´ 29) καὶ νὰ μὴ ἀκολουθοῦν τὴν Ἱερά μας Παράδοση.

Γιατὶ παντοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μιλᾶ γιὰ ταφὴ τῶν νεκρῶν καὶ ὁ Χριστὸς ἐτίμησε τὸ σῶμα μὲ τὴν Ἀνάστασή του καὶ Ἀνάληψή του, ὅπως καὶ τῆς Παναγίας. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ μουσουλμάνοι ἀκολουθοῦντες πιστὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἐνταφιάζουν τοὺς νεκροὺς καὶ βλέπομε καὶ σήμερα ἀκόμη τοὺς τάφους τῶν Πατριαρχῶν στὴν πόλη τῆς Ἰουδαίας, Χεβρών.

Οὔτε στοὺς ἐχθρούς μας δὲν θέλει ὁ Θεὸς τὴν καύση τῶν νεκρῶν (Ἀμὼς β´ Ι), γιατὶ τὸ σῶμα μας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α´ Κορ. γ´ 16, 17) καὶ στὰ λείψανα τῶν ἁγίων του δίνει ἀξία μὲ τὴν ἀσηψία, τὴν μυρόβλυση καὶ τὴν θαυματουργία.

Γιὰ τὴν ἀποφυγὴ παρομοίων ἐκτρόπων ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ διαδραματίσει πρωταρχικὸ ρόλο, α´) νὰ ζητήσει τὴν ἄμεσο καταφυγὴ τοῦ λαοῦ στὶς κάλπες καὶ β´) σὲ κάθε ἐκλογὴ βουλευτῶν ἢ κοινοτικῶν ἀρχόντων νὰ ζητεῖται ἡ θέση τῶν ὑποψηφίων ἐπὶ θρησκευτικῶν θεμάτων, γιὰ νὰ γνωρίζει ὁ χριστιανὸς ψηφοφόρος ποιοὺς ψηφίζει, ὅπως εἶχα προτείνει καὶ παλαιότερα.

Μετὰ τιμῆς
Ράπτης Παναγιώτης
Φιλιππιάδα

Κατὰ «Ἀντιχρίστων»

Κύριε Διευθυντά,

Ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ κ. Διευθυντὰ χαίρεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Συχνὰ ἀκοῦμε καὶ διαβάζουμε δηλώσεις καὶ ἐξαγγελίες τοῦ ἐκκλησιομάχου ὑπουργοῦ παιδείας, οἱ ὁποῖες μόνον στόχον ἔχουν τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς δογματικῆς του ἐμμονῆς κατὰ τῆς ἀδιατρύτου σχέσεως Ὀρθοδοξίας καὶ Ἑλληνισμοῦ. Σχεδὸν ὅπου σταθεῖ κι ὅπου βρεθεῖ ὁ κ. ὑπουργός, δὲν παραλείπει νὰ δηλώσει τὴν ἀποστροφή του σὲ ὅ,τι παραπέμπει σὲ Ὀρθοδοξία καὶ Πατριωτισμό.

Διάβασα κάποιες δηλώσεις ποὺ ἔκανε ὁ κ. ὑπουργὸς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Η ΕΠΟΧΗ». Λέγει ὁ κ. ὑπουργὸς παιδείας: «...ἡ δημοκρατία καὶ ὁ διάλογος παύουν νὰ ἔχουν ἀξία, ἂν δὲν ὑπηρετοῦν ἕνα πολιτικὸ σχέδιο». Ἐγὼ πιστεύω πὼς ἡ δημοκρατία καὶ ὁ διάλογος παύουν νὰ ἔχουν ἀξία, ὅταν οἱ μειονοψηφίες προσπαθοῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς πλειονοψηφίες, καταχραζόμενες τὴν ἐξουσία.

Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπιθυμεῖ νὰ γίνεται πρωϊνὴ προσευχὴ εἰς τὰ σχολεῖα, νὰ γίνεται ἔπαρση καὶ ὑποστολὴ τῆς σημαίας, νὰ γίνεται ἐκκλησιασμὸς τῶν μαθητῶν, μαθητικὲς παρελάσεις, καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ εἶναι κυρίως ὁμολογιακό. Ἐπίσης αὐτὴ ἡ πλειοψηφία δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἀποκαθήλωση τῶν Σταυρῶν καὶ τῶν Ἱ. Εἰκόνων ἀπὸ τῶν τοίχων τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν ὁ κ. ὑπουργὸς νὰ μὴ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ταμπουρώνεται στὰ ἰδεολογικὰ πλαίσια τοῦ πολιτικοῦ σχεδίου» ποὺ ὑπηρετεῖ. Ἀπορῶ δὲ διὰ τὸ πῶς πατριωτικὲς καὶ Χριστιανικὲς δυνάμεις τοῦ Κοινοβουλίου, συγκυβερνοῦν καὶ συμπορεύονται μὲ δηλωμένους ἀθέους καὶ Ἐκκλησιομάχους. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ συμβασιλεύσει μὲ κάποιον σὰν τὸν Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτη; Ἐρωτῶ ἁπλῶς καὶ ἂς ἀπαντήσει ὁ κάθε ἕνας, ὅπως πιστεύει.

Δὲν ἔχω κάτι προσωπικὸ μὲ τὸν κ. ὑπουργὸ οὔτε μὲ κανένα ὑπουργὸ ἢ ἀξιωματοῦχο τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα καὶ τὴν βούληση, σὰν Ἕλληνας Ὀρθόδοξος Χριστιανός, νὰ διαφωνήσω καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐνάντια σὲ ὅσα θίγουν καὶ καταργοῦν τὶς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅλοι ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀντισταθοῦμε, νὰ διαμαρτυρηθοῦμε. Δὲν πρέπει νὰ καθόμαστε καὶ νὰ παρατηροῦμε ἄπραγοι τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «πολιτικοῦ σχεδίου» τῶν Ἐκκλησιομάχων.

Συντέμνω τὸν λόγο διὰ τὴν βραχύτητα καὶ κλείνω τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μὲ δυὸ λόγια τοῦ Ἁγίου καὶ Ἰσαποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Φιλοθεΐτου. «Ἐγὼ ἐδιάβασα καὶ περὶ ἱερέων καὶ περὶ ἀσεβῶν, αἱρετικῶν καὶ ἀθέων· τὰ βάθη τῆς σοφίας ἠρεύνησα· ὅλαι αἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες· τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινόν, ὅτι μόνη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι καλὴ καὶ ἁγία, τὸ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ βαπτιζώμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο σᾶς λέγω τώρα εἰς τὸ τέλος· νὰ εὐφραίνεσθε ὁποὺ εἶσθε Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ νὰ κλαίετε διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ αἱρετικοὺς ὁποὺ περιπατοῦν εἰς τὸ σκότος». (Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου: «Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός»).

Ἡ Κιβωτὸς ἡ ὁποία κράτησε ζωντανὴ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὶς παραδόσεις, εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία. Τὸ αἷμα τῶν Νεομαρτύρων καὶ Ἐθνομαρτύρων κράτησε ζωντανὸ τὸ δένδρο τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἡ πίστη στὸν Θεὸ ἔφερε τὴν ποθουμένη ἀπελευθέρωση. Ὅσο κι ἂν προσπαθοῦν κάποιοι, ἡ ἀλήθεια πάντοτε θὰ τοὺς καταδιώκει καὶ πάντοτε θὰ βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια, ὅπως τὸ λάδι ἀπ' τὸ νερό.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης,
Γεώργιος Ἰωάννου
Ταλάντι Φθιώτιδος

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἀξιότιμε κ. Ἰωάννου, πιστεύετε ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι εἰς τὸ Κοινοβούλιον; Ἂν ναὶ τότε ἐξετάσατε πάλι ποῖοι ἐψήφισαν τὸ σύμφωνον συμβιώσεως καὶ τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν...

Παραϋμνογραφικά[1]
Ἡ ἕνωσις τῶν «ἐκκλησιῶν»

(Προσόμοια. Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες)

Α´

Ὁ Πάπας, ἂν θέλει, ὀρθοδοξεῖ,
καταργεῖ τ' ἀλάθητο,
ποὺ 'ναι Θεοῦ ἰδιότητα,
κι ὄχι ἀνθρώπινη.
Φιλιόκβε δόγμα,
κράτος, τὸ πρωτεῖον του,
καὶ ὅσα ἄλλα μόνος ἐθέσπισε,
τὰ σβήνει μόνος του.
Κι Οἰκουμενικὴ ἡ Σύνοδος,
βεβαιώνει, συζητεῖ γιὰ ἕνωση!

Β´

Οἱ Διαμαρτυρόμενοι κι αὐτοί,
καταργοῦν τὰ λάθη τους,
πού 'ναι πολλὰ κι ἀδιόρθωτα,
σὰν τὸ ἀλάθητο.
Ποικιλίας δόγμα,
βαβέλεια πίστη τους,
κι ὡς ἄλλοι πάπες ὅσα ἐφεύρανε,
τ' ἀρνοῦνται μόνοι τους.
Κι Οἰκουμενικὴ ἡ Σύνοδος,
βεβαιώνει, συζητεῖ γιὰ ἕνωση!

Γ´

Οἱ Μονοφυσίτες ἠμποροῦν,
νὰ γενοῦν Ὀρθόδοξοι,
ἀρκεῖ νὰ θέλουνε μόνοι τους,
τὸ αὐτονόητο.
Τὴν Τετάρτη, Πέμπτη,
Ἕκτη καὶ τὴν Ἕβδομη,
τὶς Οἰκουμενικὲς ἀποδέχονται,
χωρὶς ἀντίρρηση.
Κι Οἰκουμενικὴ ἡ Σύνοδος,
βεβαιώνει, συζητεῖ γιὰ ἕνωση!

Σημειώσις:

1. Παραϋμνογραφικὰ ἔχει γράψει ὁ Παπαδιαμάντης

Γεώργιος Ἰ. Παπαδάκης
Βύρωνας

Περὶ τοῦ Μητροπολίτου Διοκλείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μεταδίδει τήν θείαν Κοινωνίαν εἰς Κόπτας φοιτητάς τῆς Ὀξφόρδης καί ἐνέκρινεν ἐπίσης τήν ὑπό τῶν Ρουμάνων Ὀρθοδόξων ἱερέων τοῦ Δουβλίνου μετάδοσιν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τούς ἐκεῖ Κόπτας φοιτητάς, τότε διέκοψε κάθε σχέσιν καί κατήγγειλε μέσω τῶν στηλῶν τοῦ Ο.Τ. τό θλιβερό αὐτό γεγονός (Ο.Τ. 10-2-1984 καί 2-3-1984) καί «Ἀστήρ τῆς Ἐφέσου», Ἰούνιος 2015, ἀρ. 48 (www.markoseugenikos.gr).

Ἐπομένως ὁ π. Κάλλιστος δέν ἐπηρεάστηκε ἀπό τά γραπτά τῶν Καθηγητῶν Μέγα Φαράντου καί Ἀνδρέου Θεοδώρου διά τό θέμα τῶν Κοπτῶν. Ἀφοῦ μάλιστα μετέφρασε εἰς τήν Ἀγγλικήν καί τό Πηδάλιον τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου θά μποροῦσε νά μάθη ὅτι οἱ Κόπται ἦσαν αἱρετικοί καί παραμένουν ἀκόμη αἱρετικοί!

Ὁ π. Κάλλιστος ἦτο οἰκουμενιστής καί παραμένει μέχρι σήμερον οἰκουμενιστής. Ἀνατρέχοντας κανείς εἰς παλαιότερα φύλλα τοῦ Ο.Τ. (Κυρίως δεκαετίας τοῦ 1980) θά πληροφορηθεῖ πλείστας ὅσας οἰκουμενιστικάς ἐνεργείας τοῦ π. Καλλίστου.

Ὁ π. Κάλλιστος ἦτο μέλος τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου εἰς τήν Πανορθόδοξον Σύνοδον τῆς Κρήτης καί εἶναι συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς διεξαγωγῆς Διαλόγου μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ἀγγλικανῶν. Προσφάτως δέ ὑποστηρίζει καί τήν «χειροτονίαν» γυναικῶν.

Δέν θά εἶναι ὑπερβολή ἐάν ἀποκαλέσωμεν τόν π. Κάλλιστον ὡς τόν «ἄνθρωπον» τῆς ἑτεροδόξου Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας. Ἕνας νέος Δημήτριος Μπάλφορ.

Μετά τιμῆς
Μάριος Ἰ. Πηλαβάκης
Θεσ/κη

Τό θέμα μας δέν ἦταν ἡ ἐν γένει θεολογική πορεία τοῦ π. Καλλίστου Γουέαρ

Εὑρισκόμενος εἰς ἄδεια πληροφορήθηκα ὅτι ὁ παλαιός ἀγωνιστής καί συναγωνιστής τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» **κ. Μάριος Πηλαβάκης** μέ ἀφορμή τήν ἀπάντησή μου στόν σεβαστόν π. Ἐμμ. Χατζηδάκη, ἀπέστειλε τό ἀνωτέρω σχόλιό του, **γιά τήν ἐν γένει θεολογική πορεία τοῦ π. Καλλίστου**, θεωρῶντας, προφανῶς, ὅτι ἡ ἐκ μέρους μου προσφορά ἐλαφρυντικῶν γιά τήν συγκεκριμένη δογματική παρεκτροπή τοῦ π. Καλλίστου σημαίνει ὅτι τόν ἀποδέχομαι ὡς ἀπλανῆ Ὀρθόδοξο Ἱεράρχη!

Ὡστόσο, τό κέντρο βάρους τῆς ἀπαντήσεώς μου πρός τόν π. Ἐμμανουήλ **δέν ἦταν ἡ ἐν γένει ἐκκλησιαστική πορεία τοῦ π. Καλλίστου**, οὔτε κἄν ἡ συγκεκριμένη κακοδοξία του, ἀλλά αὐτό πού ἀναφέρεται καί στόν τίτλο τῆς ἀπαντήσεώς μου: **«Οἱ Πανορθόδοξες Σύνοδοι, δέν εἶναι φροντιστήρια γιά τόν θεολογικό καταρτισμό τῶν ἀμαθῶν»**. Ὅτι, δηλαδή, **δέν εἶναι δυνατόν νά συγκαλῆ ἡ Ἐκκλησία Συνόδους, γιά νά ἐνημερωθῆ [illegible] κακόδοξος [illegible] ὅτι ἡ κακοδοξία του ἔχει ἤδη καταδικασθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία!**

Σέ κανένα σημεῖο τῆς ἀπαντήσεώς μου δέν ἐπεχείρησα νά ἀποδείξω τήν ὀρθοδοξότητα τοῦ π. Καλλίστου, ὥστε νά εἶχε ἀφορμή ὁ κ. Πηλαβάκης νά ἀναπτύξει [illegible] τοῦ θέματός μου. **Ἀντιθέτως, μάλιστα, γιά τήν κακοδοξία τοῦ π. Καλλίστου ἤμουν σαφέστατος.** Ἔγραψα: **«...αὐτό πού ἔχει μεγαλύτερη σημασία εἶναι ὅτι ἡ δογματική κακοδοξία τοῦ π. Καλλίστου Γουέαρ, πού θίγει ὁ π. Ἐμμανουήλ, ὄχι μόνο δέν χρήζει Συνοδικῆς νέας δογματικῆς διατυπώσεως, ἀλλά ἔχει καταδικασθεῖ ἤδη ἀπό τίς Ἑπτά Οἰκουμενικές Συνόδους(!), καί γι' αὐτό δέν μπορῶ νά συμφωνήσω ἐπ' αὐτοῦ μέ τόν σεβαστόν συμπρεσβύτερόν μου, δεδομένου ὅτι σέ αὐτές τίς Ἅγιες Οἰκουμενικές Συνόδους ἔχουν τά πάντα διατυπωθεῖ ὡς πρός τήν Θεία καί τήν Ἀνθρώπινη Φύση τοῦ Σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ μας»**.

Αὐτό πού γράφει ὁ κ. Πηλαβάκης ὅτι **«ὁ π. Κάλλιστος ἦτο οἰκουμενιστής καί παραμένει μέχρι σήμερον οἰκουμενιστής..»** εἶναι γεγονός, **ἀλλά δέν συνδέεται οὔτε μέ τό νόημα οὔτε μέ τόν σκοπό τῆς ἀπαντήσεώς μου.** Ἡ ἀναφορά μου στόν π. Κάλλιστο **ἦταν ἀποκλειστικῶς συγκεκριμένη καί γιά ἀπολύτως συγκεκριμένη κακοδοξία του**, ἐπειδή γι' αὐτήν καί μόνο ἔκανε λόγο ὁ π. Ἐμμανουήλ. Συμφώνησα μέ τόν π. Ἐμμανουήλ ὅτι πρόκειται σαφῶς γιά κακοδοξία, τήν ὁποία, ὅμως, **συμμερίσθηκαν καί συμμερίζονται καί σήμερα** κορυφαῖα (κατά κόσμον) θεολογικά ὀνόματα. Αὐτό καί μόνο ἦταν τό ἐλαφρυντικό πού ἔδωσα στόν π. Κάλλιστον. Θά μποροῦσε, λοιπόν, κάλλιστα, ὁ κ. Πηλαβάκης, νά ἀναπτύξει μέ αὐτοτελές ἄρθρο τίς ἀπόψεις του γιά τόν π. Κάλλιστο, γράφοντας ὅτι ἁπλῶς ἔλαβε ἀφορμή ἀπό τήν συζήτησή μου μέ τόν π. Ἐμμανουήλ, γιά νά παρουσιάσει τό θεολογικό πρόσωπο ἑνός Ἱεράρχου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος στή Σύνοδο τῆς Κρήτης ἐνῶ δέν ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας.

Ἡ παρέμβασή του, ὅμως, μέ αὐτή τήν μορφή τοῦ σχολίου ἐνισχύει τήν ἐντύπωση πού ἐπικρατεῖ γιά τό προφίλ μας, τῆς μερίδος τῶν ἀντιοικουμενιστῶν, ὅτι δηλαδή, ἐπειδή ἀπουσιάζει σέ μᾶς ἡ νηφαλιότητα, ὁ καθένας μας ἁρπάζεται ἀπό κάποιες φράσεις τοῦ ἄλλου, ἀποκόπτοντάς τις ἀπό τό κέντρο βάρους τοῦ θέματος, μέ ὑποκειμενικό, βέβαια, σκοπό τήν περιφρούρηση τῆς Ὀρθοδοξίας(!) ἀλλά μέ μοναδικό ἀποτέλεσμα νά αὐτοακυρωνόμεθα!

Αὐτό πού γράφω ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τό ἴδιο τό σχόλιο τοῦ κ. Πηλαβάκη. **Ἐνῶ μέ τά γραφόμενά του συμφωνεῖ μαζί μου ὡς πρός τόν ἐπηρεασμό τοῦ π. Καλλίστου ἀπό τούς Μ. Φαράντον καί Α. Θεοδώρου γιά τό συγκεκριμένο δογματικό θέμα πού συζητοῦμε**, ἀφήνει, ...ἀφήνει τό ζήτημα αὐτό καί ἀναφέρεται σέ ἄλλο, γιά τό ὁποῖο δέν ἔγινε λόγος, σχολιάζοντας ὅτι **«ὁ π. Κάλλιστος δέν ἐπηρεάστηκε ἀπό τά γραπτά τῶν Καθηγητῶν Μέγα Φαράντου καί Ἀνδρέου Θεοδώρου ...διά τό θέμα τῶν Κοπτῶν»(!)**, ὥστε νά ἔχη ἐν συνεχείᾳ τήν εὐχέρεια νά μέ ἐπιμεμφθῆ ὅτι κακῶς προσπάθησα νά δώσω ἐλαφρυντικά σέ ἕνα συνειδητό οἰκουμενιστή!!!

Εἶμαι, λοιπόν, ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγκασμένος νά ἀκολουθήσω τόν ἀγαπητό κ. Πηλαβάκη σ' αὐτήν τήν νέα παράμετρο, πού ἔθεσε, καί νά τοῦ εἰπῶ ὅτι ὁ μακαριστός καθηγητής Ἀνδρέας Θεοδώρου, **παρ' ὅτι μαχητικός ἀντιοικουμενιστής, ὄχι μόνο ἐπευλόγησε τήν κακοδοξία τοῦ π. Καλλίστου Γουέαρ περί τῆς Ἀνθρωπίνης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ, καί, μάλιστα, μετά τήν ἀποδοκιμασία τῆς ἀπό τόν «Ὀρθ. Τύπον», γράφοντας ἄρθρα γιά τά ἴδια (βλ. φ. 1-7-2016) μέ τόν π. Κάλλιστον, ἀλλά καί τοῦ ἄνοιξε τόν δρόμο πρός τούς Κόπτες, μέ σύγγραμμά του, μέσω τοῦ ὁποίου ἐπιχειρεῖ νά ἀποδείξη ὅτι ἡ Χριστολογία τοῦ Σεβήρου Ἀντιοχείας εἶναι Ὀρθοδοξοτάτη!!!**

Τό ὅτι, λοιπόν, ὁ π. Κάλλιστος, εἶναι οἰκουμενιστής καί κακόδοξος, δέν μᾶς ἐμποδίζει νά τοῦ ἀποδώσουμε ἐλαφρυντικά. Καί αὐτό, ὄχι μόνο γιατί πολλοί ἐπιφανεῖς (κατά κόσμον) Ὀρθόδοξοι θεολόγοι γράφουν καί ὁμιλοῦν καί διδάσκουν ἀνθρωπολογία ἀλλά, κυρίως, γιατί προέρχεται ἀπό τόν Προτεσταντικό χῶρο, ὅπου ἡ χριστολογία τοῦ καθενός εἶναι ἀτομική του ὑπόθεση, καί, ὡς ἐκ τούτου εἶναι πολύ φυσικό νά πιστεύη πώς, ὅταν φρονεῖ ὅσα φρονοῦν οἱ κορυφαῖοι Ὀρθόδοξοι Προκαθήμενοι καί ἡ πλειοψηφία τῶν Ὀρθοδόξων Ἀκαδημαϊκῶν διδασκάλων, τότε βρίσκεται καί αὐτός μέ ἀσφάλεια στό σωστό δρόμο.

Αὐτό τό γράφω **ἁπλῶς καί μόνο σάν ἐλαφρυντικό, ὄχι σάν δικαίωση καί ἀθώωση τοῦ Σεβ. Καλλίστου Γουέαρ**, τόν ὁποῖον, ἐξ ἄλλου, δέν γνωρίζω προσωπικῶς, οὔτε, βεβαίως, τά μύχια τῆς ψυχῆς καί τῶν σκέψεών του, ἄν καί τό ἔργο του καί ἡ μετάφραση στά Ἀγγλικά τοῦ **«ΠΗΔΑΛΙΟΝ»**, ἐνῶ τό ἀποδοκιμάζουν σήμερα ὅλοι οἱ οἰκουμενιστές, δέν φανερώνει παγιωμένο κακόπιστο ἄνθρωπο.

Αὐτά, ἐπαναλαμβάνω, τά γράφω γιατί πρέπει κάποτε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀντιοικουμενιστές νά ἀφήσουμε τήν ἐμπάθεια καί νά ἀποκτήσουμε περισσότερη νηφαλιότητα, περισσότερη θεολογική εὐρύτητα, περισσότερη διαλλακτικότητα καί ἔτσι νά μποροῦμε νά ἐλπίζουμε ὅτι κάποτε θά βροῦμε ἐπαφή μέ τήν ἀλήθεια καί πραγματικότητα.

Σκιάθος 6-7-2016
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης, Πρωτοπρεσβύτερος

Ἡ μνημόνευσις τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θεος εἶναι ὅτι κατά τή σχετική συζήτηση "ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πολωνίας καί πάσης Βαρσοβίας κ. Σάββας ὑποστήριξε ὅτι στήν Πολωνία καί σέ πολλές ἄλλες βόρειες καί ἀνατολικές χῶρες αὐτοί οἱ λεγόμενοι ζηλωτές ἦταν ἐκεῖνοι πού κράτησαν τήν πίστη κατά τή διάρκεια τῆς κομμουνιστικῆς περιόδου, φυλακίσθηκαν καί μαρτύρησαν".

Ὁπωσδήποτε τό ἡμερολογιακό ζήτημα μέ ὅλα τά δεινά πού ἐπέφερε, ἄφησε στήν Ἐκκλησία θησαυρισμένη τήν πεῖρα ἁγίων μορφῶν γιά τήν στάση πού θά πρέπει νά τηροῦμε σέ παρόμοιες περιπτώσεις. Ἐπειδή οἱ καταστάσεις στίς ὁποῖες ὁδηγούμαστε ἀρχίζουν νά ὁμοιάζουν ἐκπληκτικά μέ τήν περίοδο ἐκείνη εἶναι ἀναγκαῖο νά μελετήσουμε ἐκ νέου τίς ἐκκλησιαστικές προσπάθειες τῶν ἁγιασμένων μορφῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου ἀπό τούς Ἱεράρχες τῶν λεγομένων "Νέων Χωρῶν" εἶναι πράξη πού ἀναμένουν πολλοί κληρικοί καί λαϊκοί καί θά ἀποτελοῦσε ὁπωσδήποτε σημαντικό μοχλό ἀλλαγῆς τῆς οἰκουμενιστικῆς πορείας τῶν Φαναριωτῶν. Οἱ ἴδιοι ὅμως οἱ Ἱεράρχες ἔχουν τήν εὐθύνη γιά τή λήψη μιᾶς τέτοιας ἀπόφασης, μάλιστα δέ σέ συνεννόηση μεταξύ τους ὥστε μία τέτοια ἐκκλησιαστική ἀντίδραση νά εἶναι ἀποτελεσματικότερη. Πρός τό παρόν κάτι τέτοιο φαντάζει ἀπίθανο. Ὡστόσο οἱ Ἱεράρχες ὀφείλουν νά διαμηνύσουν στό Φανάρι ὅτι τά πράγματα δέν θά πρέπει νά θεωροῦνται δεδομένα ὅσο συνεχίζεται ἡ προώθηση τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ ἀποτειχίσεις πού ἀποτελοῦν τήν ὁδό πού υἱοθέτησαν λίγα πρόσωπα τά τελευταῖα χρόνια δέν πέτυχαν τήν ἀνάσχεση τῆς δράσης τῶν οἰκουμενιστῶν οὔτε υἱοθετήθηκαν ἀπό ἐπιφανῆ πρόσωπα ὡς τακτική ἀντίδρασης ἀπό σημαντικά πρόσωπα πού ἡγοῦνται τοῦ ἀγῶνα ὑπέρ τῆς πίστεως καί ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Μάλιστα μερικοί ἀποτειχισμένοι στράφηκαν μέ μανία ἐναντίον ὅσων δέν τούς ἀκολουθοῦν στήν ἐπιλογή τους αὐτή, ὥστε νά [illegible] ρωτᾶται κανείς ἄν ἀντίπαλοί τους εἶναι οἱ οἰκουμενιστές ἤ [illegible] τοῦ οἰκουμενισμοῦ [illegible] χαρακτηρισμούς.

Ἡ προτροπή τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου γιά ἀποφυγή τῶν δύο ἄκρων ἰσχύει καί στίς μέρες μας. Ἁγιασμένοι ἀσκητές ἐντός καί ἐκτός τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κληρικοί καί Ἱεράρχες ἀλλά καί λαϊκοί πιστοί σέ κάθε γωνιά τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας [illegible] τῆς ὑπεράσπισης τῆς πίστης. [illegible]

Ἡ προτροπή τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου [illegible]

Λίγο πρίν τήν ἀποστολή πρός δημοσίευση τοῦ παρόντος ἄρθρου δημοσιοποιήθηκε ἐπιστολή 60 Ἁγιορειτῶν πρός τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ διακοπή τῆς μνημόνευσης τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Ἐάν ἡ Κοινότητα δέν λάβει τήν ἀπόφαση αὐτή, γράφουν οἱ Ἁγιορεῖτες, θά τό πράξουν οἱ ἴδιοι ἄμεσα. Προφανῶς θά χρειαστεῖ να ἐπανέλθουμε στό θέμα.

Καταγγελία διὰ τὸ προσκύνημα τῆς Παναγίας Σουμελᾶ

Λέγομαι Ἰωαννίδου Θεοδώρα καί εἶμαι συνδρομήτρια τῆς ἐφημερίδας, πού μᾶς στηρίζει καί μᾶς καθοδηγεῖ χρόνια τώρα. Σέ παλαιότερο μήνυμα σᾶς εἶχα μιλήσει γιά τό μοναστήρι μας - σκάνδαλο τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ στήν Καστανιά. Σᾶς μεταφέρω καί σήμερα ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς [illegible] πρόεδρου τοῦ [illegible] Εὐξείνου Λέσχης Θεσσαλονίκης [illegible] Γιάννη Ἀποστολίδη. Εὔχομαι, παρά τά μύρια προβλήματα, πού θίγονται, νά συμβάλετε στήν ἐπίλυσή τους, καί βρεῖτε κάποιο ἐνδιαφέρον σέ ὅσα συμβαίνουν στήν Ἱ. Μονή. Εὐχαριστῶ.

Μέ τιμή, **Θ. Ἰωαννίδου**

«....τά σωματεῖα τῆς ΠΟΠΣ, (Πανελλήνια Ὁμοσπονδία Ποντιακῶν Σωματείων), ὅσο καί νά τό κρύβουν εἶναι διάφορες ὑποστάσεις μιᾶς καί τῆς αὐτῆς ὀντότητας: Τῆς Παναγίας Σουμελᾶ, καί ἐν τέλει τῆς οἰκογενειοκρατίας στό Σωματεῖο καί στό Προσκύνημα – ἤδη νομικό πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου, εὔκολο θύμα τοῦ κάθε [illegible] [illegible]

[illegible] Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Σουμελᾶ [illegible]

Καί τά ἔγραψα... Τήν ὥρα πού κάναμε κοινή ἐκδήλωση τή 19 Μαΐου, τό 2014, ἡ οἰκογενειοκρατία [illegible] Παναγία Σουμελᾶ [illegible] Ἅγιο Πνεῦμα [illegible] [illegible] στήν Παναγία τῆς Τήνου [illegible] Παναγίας Σουμελᾶ τῆς Εὐξείνου Λέσχης [illegible] Εὐξείνου Λέσχης Θεσσαλονίκης, πρωτοβουλία προεδρεύσης, παρόλο πού ἦξερα πολύ καλά ὅτι θά φάω τά μούτρα μου.

[illegible] Ἐκκλησίας [illegible] τοῦ Χριστοῦ [illegible] συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τοῦ θέματος...».

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΕΧΟΜΕΝ ΕΥΘΥΝΗΝ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ται, ἀπό τό κατά πόσο θά ἠμπορέσει τό Ἅγιον Ὄρος νά διαφυλάξει τόν ἀσκητικό του χαρακτῆρα μακρυά ἀπό τήν ἐκκοσμίκευση, μέ τήν εὐρύτερη ἔννοια. Τό μέλλον του ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἡσυχαστική καί νηπτική ζωή του. Τήν ἀποχή ἀπό τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου. Τό κοσμικό φρόνημα.

Τὸ φρόνημα τῶν Ἁγίων

Στήν ἱστορία δέν ἔχουμε οὔτε ἕνα ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας πού νά ἦταν ἀδιάφορος στά θέματα τῆς πίστεως καί τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως. Σήμερα, μόνον ἄρχισε νά διαφαίνεται στόν πνευματικό ὁρίζοντα μιά νέα ἀπειλή, ἀποτέλεσμα καί αὐτή τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅτι δηλαδή, νά νομίζει κάποιος ὅτι μπορεῖ νά ἁγιάζεται καί νά εἶναι συγχρόνως καί ἀδιάφορος στά θέματα τῆς πίστεως, καί νά σιωπᾶ ὡς δῆθεν «πολύ διακριτικός»...

Σήμερα, λοιπόν στό Ἅγιον Ὄρος παρατηροῦμε μέ πολλή θλίψη, αὐτό τό πρωτοφανές φαινόμενο. Παρατηροῦμε νά ὑπάρχει μία ἀδιαφορία ἤ ἀφωνία καί ἐφησυχασμός στά θέματα τῆς πίστεως, ἀκόμη δέ καί ἠθελημένη ἄγνοια (;) **Στά Μοναστήρια, πλήν σπανίας ἐξαιρέσεως, δέν γίνεται ἐνημέρωση πρός τούς πατέρες, γιά τήν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ,** ὥστε νά γνωρίζουν τί πρέπει νά πράττουν. Μόνο ἡ Ἱερά Κοινότης δημοσιεύει κάποια κείμενα, καί αὐτά μόνον ὅταν παροξύνονται τά πράγματα, ἀλλά σέ ἀνεπαίσθητους τόνους. Αὐτό μᾶς ἀνησυχεῖ πολύ, μᾶς προβληματίζει σοβαρά γιά τό μέλλον τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί πολλές φορές, σάν ἄνθρωποι πού εἴμαστε, μᾶς σκανδαλίζει καί μᾶς ἀπελπίζει.

Ὁ ἅγιος Γέροντας Παΐσιος, τόν ὁποῖον προσφάτως τό οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον μας ἔχει ἁγιοκατατάξει, ὅσο ζοῦσε μιλοῦσε καί διαμαρτυρόταν γιά τήν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί γιά τήν ἐκκοσμίκευση. Τό Πατριαρχεῖον, ὅμως φαίνεται πώς δέν ἔχει διδαχθεῖ κάτι ἀπό τήν ὁσιακή ζωή του καί τήν διδασκαλία του κατά τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, καθότι συνεχίζει ὅλο καί μέ περισσότερο ζῆλο, οὐ κατά Θεόν, βέβαια, καί οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, ἐπίσης τῶν εὐθυνῶν του, ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ποιμνίου του.

Ἔχοντας, λοιπόν ὁ ὅσιος, αὐτήν τήν καλή ἀνησυχία μᾶς διδάσκει:

«Ἡ ἡσυχία πού ἐπικρατεῖ [ὄχι φυσικά ἡ ἡσυχία τῶν Ἡσυχαστῶν ἁγίων], μέ ἀνησυχεῖ. Δέν ἔχουμε καταλάβει καλά σέ τί χρόνια ζοῦμε οὔτε σκεφτόμαστε ὅτι θά πεθάνουμε... Ἡ τύχη τοῦ κόσμου κρέμεται ἀπό τά χέρια μερικῶν, ἀλλά ἀκόμη ὁ Θεός κρατᾶ φρένο..."Ἔχει πέσει πολλή στάχτη, σαβούρα, ἀδιαφορία, θέλει πολύ φύσημα, γιά νά φύγη. Οἱ παλιοί ἔλεγαν ὅτι θά ἔρθει ὥρα πού θά κλωτσήσουν οἱ ἄνθρωποι. Πετᾶνε τούς φράκτες, δέν ὑπολογίζουν τίποτε. Εἶναι φοβερό! Ἔγινε μία Βαβυλωνία». Καί ἀλλοῦ πάλι ἔλεγε **«Τό νά ἀντιδρᾶς γιά νά ὑπερασπιστῆς σοβαρά θέματα, πού ἀφοροῦν τήν πίστη μας, τήν ὀρθοδοξία, αὐτό εἶναι καθῆκον σου».** Καί πρός ὅλους τούς οἰκουμενιστές - ἑνωτικούς καί φιλενωτικούς ἔγραφε σέ μία ἐπιστολή του, τό 1969:

«Μετά λύπης μου, ἀπό ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νά ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματική οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νά ὁμιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἑνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τόν Θεόν, διότι δέν τόν ἔχουν ἀγαπήσει... ἄς γνωρίζωμεν ὅτι δέν ὑπάρχουν μόνον φυσικοί νόμοι, ἀλλά καί πνευματικοί... Ἐπίσης ἄς γνωρίσωμεν καλά ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας δέν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. **Ἡ μόνη ἔλλειψις, πού παρουσιάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις σοβαρῶν Ἱεραρχῶν καί Ποιμένων μέ πατερικές ἀρχές.** Εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί».

Ἔχοντας λοιπόν καί ἐμεῖς, ὡς ἁγιορεῖτες μοναχοί, αὐτήν τήν ἀνησυχία καί θέλοντες νά εἴμεθα «ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι», σᾶς παρακαλοῦμε νά δείξετε τήν πατρική σας κατανόηση καί νά ἐγκύψετε μέ ἀγάπη καί ὄχι ὡς ἐξουσίαν ἔχοντες, σέ ὅ,τι θά σᾶς θέσουμε, ὡς θέματα προβληματισμοῦ καί πνευματικῆς ἀφυπνίσεως γιά ὅλους μας. Οἱ προσκυνητές οἱ ὁποῖοι ἔρχονται κατά χιλιάδες κάθε χρόνο, στό Ἅγιο Ὄρος διαπιστώνουν δυστυχῶς ὅτι οἱ σύγχρονοι ἁγιορεῖτες μοναχοί, πλήν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δέν ἀκολουθοῦν τήν γραμμή τῶν προκατόχων τους. Δέν ἀκολουθοῦν τήν πορεία τῶν Ἁγίων μας, τῶν μαρτύρων, τῶν ὁμολογητῶν, καί τῶν ἁγιασμένων Γερόντων μας. Ἀντιθέτως σιωποῦν καί κωφεύουν, ἀδρανοῦν καί ἐφησυχάζουν ἐνόχως, ἐπιδεικνύοντες μία συμπεριφορά παντελῶς ξένη καί ἀντίθετη πρός τά μοναχικά εἰωθότα καί θέσμια καί τίς παρακαταθῆκες τῶν Ἁγίων Πατέρων καί Γερόντων μας. Ὅλα αὐτά τά ἀκοῦμε συνέχεια ἀπό τόν πιστό λαό, ὅπως φυσικά καί ἐσεῖς. Καί ἐρωτοῦν: Γιατί δέν ἀγωνίζεστε, οἱ σημερινοί Ἁγιορεῖτες, γιά τήν Ὀρθοδοξία καί τήν Ὀρθοπραξία, ὅπως οἱ παλαιοί Ἁγιορεῖτες Πατέρες καί δή ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Πρῶτος καί οἱ λοιποί ὑπό τῶν Λατινοφρόνων–ἀναιρεθέντες, μέ τούς ὁποίους εἶναι ὁμόφρονες καί οἱ σημερινοί φιλοενωτικοί Οἰκουμενιστές;

Ἡ νέα γενεὰ Ἁγιορειτῶν

Ἕνας ἄλλος λόγος εἶναι, ὅτι, ἡ δική μας γενεά, ἡ γενεά τῶν προερχομένων ἀπό τόν Κόσμο νέων ἀδελφοτήτων, οἱ ὁποῖες ἐπάνδρωσαν τίς Ἱερές Μονές, φοβούμενοι, δυστυχῶς, τά ἄκρα τῶν Ζηλωτῶν, θεώρησαν καλό νά μή θίγουν ποτέ θέματα ἀθλήσεως ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἐνῶ, κατά τό Γεροντικό, ἡ ἄσκηση στούς ἐσχάτους χρόνους, στούς ὁποίους ζοῦμε, συνίσταται μόνον ἀπό τήν Ὁμολογία τῆς Ὀρθόδοξης Πίστεως (βλ. προφητεία Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος 4ος αἰ. καί τοῦ Ἀββᾶ Παμβώ). Οἱ σημερινοί μοναχοί ἐπικεντρώνουν ὅλη τους τήν σπουδή μόνο στά «καθαρῶς πνευματικά» θέματα, ὅπως τήν νοερά προσευχή, τήν καθημερινή ἀκολουθία, τίς ἀγρυπνίες καί γενικῶς οἱ Γέροντές μας ἐπιδιώκουν νά μᾶς μυήσουν σέ μία ἀνώτερη καί ὑψηλή νηπτική ζωή, ὡσάν ἡ ὀρθόδοξη πίστη καί θεολογία καί ἡ ὁμολογία της ἔναντι στήν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἐκκοσμικευμένης Ἐκκλησίας νά μή εἶναι πνευματικά πράγματα γιά μοναχούς. Βεβαίως ὡς πνευματικούς μας γεννήτορες, γιά ὅλα αὐτά τά τόσο σπουδαῖα καί πνευματικά τούς εὐχαριστοῦμε,τούς εὐγνωμονοῦμε καί θά τούς ἀγαποῦμε. Ἀλλά δυστυχῶς, διεχώρισαν τήν πίστη καί τό δόγμα ἀπό τήν ζωή τῆς ἀσκήσεως καί τήν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν. Διότι εἶναι πραγματική αἵρεση ὁ σοφιστικός διαχωρισμός τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως (μέ τή Μή Ὁμολογία της) ἀπό τό Ὀρθόδοξο Ἦθος καί τήν Ἄσκηση, προκειμένου νά μή ἐνοχληθεῖ ἡ συγκρητιστική οἰκουμενιστική γραμμή τοῦ Φαναρίου.

Οἱ Γέροντες αὐτῶν τῶν Ἀδελφοτήτων, μᾶς ἄφησαν, κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ἀκατήχητους καί μέσα στήν ἄγνοια γιά τόσο σοβαρά θέματα, ὅπως εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία, τά Δόγματα καί οἱ Ἱεροί Κανόνες. Καί τώρα ὁ καθένας μας ψάχνεται μέ τήν συνείδησή του νά ξετυλίξει ἕνα μπερδεμένο κουβάρι, γιά νά βρεῖ τήν ὀρθόδοξη πίστη καί τήν ἁγιοπατερική ὁδό καί ποιόν δρόμο πρέπει νά ἀκολουθήσει. Αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἄγνοιας πού, κατά τούς Ἁγίους πατέρες, εἶναι ἕνας ἀπό τούς γίγαντες τῶν αἱρέσεων καί τῶν παθῶν μαζί μέ τήν λήθη καί τήν ἀμέλεια. Γιατί νά φτάσουμε σ' αὐτό τό σημεῖο; Ἔχουν μεγάλη εὐθύνη. Αὐτό μᾶς θλίβει πολύ.

Ὕστερα λοιπόν ἀπό ὅλα αὐτά καί **μετά ἀπό 40 χρόνια μοναχικῆς ἁγιορειτικῆς ζωῆς, γιά τήν νέα γενεά τῶν Ἁγιορειτῶν πού ἐπάνδρωσαν τό Ἅγιον Ὄρος, διαπιστώνουμε ὅτι δέν εἶναι σέ θέση νά διακρίνουν τήν Ὀρθόδοξη πίστη ἀπό τήν αἵρεση** οὔτε καί νά ἐπισημάνουν τόν κίνδυνό της. Ἐάν, ὅμως συνεχίσουμε αὐτή τήν πορεία, φοβούμαστε ὅτι ἡ νεώτερη γενιά τῶν Μοναχῶν, γαλουχούμενη μέ αὐτή τήν ἄγνοια, θά κάνει ἀδιάκριτη ὑπακοή σέ ὅ,τι τῆς ζητήσουν, ἀκόμη καί εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, μπλεγμένη μέσα στά πλοκάμια τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς Πανθρησκείας.

Καί δέν θά εἶναι μακριά ἡ ἐποχή στήν ὁποία θά ζητήσουν νά ἐγκαταβιώσουν στό Ἁγιώνυμο Ὄρος ἀκόμη καί παπικοί καί βουδιστές μοναχοί! Διότι, κατά τήν Ἑωσφορική Πλάνη τῶν πάσης φύσεως Οἰκουμενιστῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν κατ' ὄνομα Ὀρθοδόξων, δῆθεν «ἕνας εἶναι ὁ Θεός», δῆθεν «κάθε θρησκεία τόν περιγράφει καί τόν λατρεύει μέ τόν δικό της τρόπο», ἄν καί ὑπάρχουν θρησκεῖες χωρίς θεό (ὅπως ἐνδεικτικά ὁ κλάδος Θιραβάντα τοῦ Βουδισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀθεϊστικός). Κατ' αὐτούς, δῆθεν «ὅλοι οἱ ὀπαδοί τῶν θρησκειῶν εἶναι λάτρεις τοῦ ἀπροσδιόριστου, ἀπό ἄποψη πίστεως, Θεοῦ», δῆθεν «ὁ Θεός εἶναι [μόνον] ἀγάπη» καί ὄχι δικαιοσύνη, δῆθεν «ὅλοι οἱ ὀπαδοί τῶν θρησκειῶν πιστεύουν στήν ἀγάπη», ἔστω καί ἄν μόνον στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Παραδόσεως ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἀλλά πάντοτε ἐν ἀληθείᾳ (κατά τόν Εὐαγγελιστή τῆς Ἀγάπης, τόν Ἀπόστολο Ἰωάννη),. Μέσα, λοιπόν σέ αὐτό τό παγκοσμιοποιημένο κλίμα τῆς συνύπαρξης, τῆς διαφορετικότητας καί τῆς ἀγαπολογίας, πού εἶναι ἁπλά ἕνας γλυκανάλατος συναισθηματισμός, τέτοιου εἴδους «ἀγάπη» συνιστᾶ αἵρεση. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ἄν δέν συνοδεύεται ἀπό τήν δικαιοσύνη, ὡς ἐπίσης ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον δέν ὁδηγεῖ στόν Χριστό τόν ἀληθινό Θεό ἀλλά ἀντίθετα ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστο, τοῦ ὁποίου τό πνεῦμα σήμερα ἐπικρατεῖ καί στίς χριστιανικές κοινωνίες.

Οἱ νέοι μοναχοί φαίνονται νά διακρίνονται μέν γιά τούς πνευματικούς ἀγῶνες τους, τίς ἀγρυπνίες, τήν προσευχή, τήν ὑπακοή, τήν θεία λατρεία καί ἄλλα πολλά καλά στοιχεῖα πού ἔχουν,

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ τοὺς Μητροπολίτας Ἱερισσοῦ Σωκράτην καὶ Θεσσαλονίκης Γεννάδιον, τὸν ἐπίσκοπον Ἀμισοῦ Εὐγένιον, τὸν ταγματάρχην Γεώργιον Πάνου Κολοκοτρώνην καὶ τὸν ἀνθυπομοίραρχον Κωνσταντῖνον Βεργογιαννόπουλον εἰς τάς Καρυάς (1 Ἰουνίου 1913) (Φωτογραφία: Στέφανος ἱερομόναχος)

ὅπως ἡ μόρφωση, πανεπιστημιακά πτυχία κ.λπ. **Λείπει ὅμως, κάτι, πολύ σημαντικό, τό πιό σπουδαῖο ἀπ' ὅλα. Ἡ ἀνδρεία** (ἡ ὁποία τόσο γιά τούς ἀρχαίους μας προγόνους, ὅσο καί γιά τήν Ἁγία Γραφή συνιστᾶ μία ἀπό τίς τέσσερις κεφαλαιώδεις καί περιεκτικές ἄλλων ἀρετές) καί ὁ ἡρωισμός, ὅπως ἔλεγε καί ὁ ἅγιος Γέροντας Παΐσιος, καί γενικά δέν καλλιεργεῖται τό μαρτυρικό φρόνημα καί τό πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας, ὡσάν αὐτά νά εἶναι λιγότερο πνευματικά ἀπό τά ἄλλα.

Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά!

Ἐπίσης καί κάτι ἄλλο. Πολλοί ἀπό τούς σύγχρονους ἁγιορεῖτες, ναί μέν δέν ἀσχολοῦνται μέ θέματα Ὀρθοδόξου πίστεως, καί καθόλου δέν ἀνησυχοῦν διά τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτε καί τούς ἐνδιαφέρει, φαίνεται, πλήν ὅμως γνωρίζουν πολύ καλά, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, νά κατηγοροῦν, καί νά κατακρίνουν καί μάλιστα μέ θυμό νά καταδικάζουν, ὑπό τύπο ρετσινιᾶς, στήν κόλαση κάθε «ζηλωτή». Αὐτό, βέβαια δέν τό θεωροῦν, κατάκριση γιατί **χτυπᾶνε τούς «πλανεμένους ζηλωτές»!** Αὐτό ἄραγε, ἐπιτρέπεται; Ἤ αὐτό τούς βολεύει, γιά νά παραπλανοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπο τήν ἐλέγχουσα αὐτούς μοναχική τους συνείδηση;

Ἀλλά γνωρίζουν, ὅμως ἀντίθετα πολύ καλά νά **ὑποδέχονται γεμᾶτοι ἀπό «ἀγάπη», μέ τιμές καί δόξες, καμπάνες καί δοξολογίες, κάθε ἐπίσκοπο οἰκουμενιστή,** πού συνηθίζει νά συμπροσεύχεται μέ πᾶσαν ἄνεσιν μετά παντός αἱρετικοῦ παπικοῦ καί προτεστάντη, ἀφοῦ τίς ἀναγνωρίζουν ὡς κανονικές «ἐκκλησίες» μέ ἰσόκυρα μυστήρια! Τούς οἰκουμενιστές, ἔτσι, ποτέ δέν τούς ἐπικρίνουν! Οὔτε κἄν νά τούς προβληματίσουν! Τελευταίως, μάλιστα, τούς καλοῦν καί εἰς τάς ἱεράς πανηγύρεις! Τί συμβαίνει λοιπόν; Φοβοῦνται νά πάρουν θέση ἤ συμφωνοῦν μαζί τους γι' αὐτά πού κάνουν; **Δύο μέτρα καί δύο σταθμά!** Πάντως, ἡ Ἱερά Ἀποκάλυψη τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη, πρός τό τέλος της, προαναγγέλλει ὅτι τή χειρότερη κόλαση θά ἔχουν οἱ δειλοί («γέγονεν, ἐγώ τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, ἐγώ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν…τοῖς δέ δειλοῖς καί ἀπίστοις…καί πᾶσι τοῖς ψευδέσι τό μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρί καί θείῳ, ὅ ἔστιν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος»(Ἀποκ. 21,8)).

Ὅλα αὐτά φανερώνουν ἕνα πολύ λυπηρό φαινόμενο, μιά πνευματική ἔκπτωση καί εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο γιά τό μέλλον τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Διότι, χωρίς τήν ἀντίσταση μέ τήν Ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἐναντίον τοῦ Ἑωσφορικοῦ, Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θά συμμονάζουν, σέ λίγο, κατ' ὄνομα ὀρθόδοξοι μοναχοί μέ παπικούς καί βουδιστές μοναχούς, ἀφοῦ ὁ οἰκουμενιστής καθηγητής θεολογίας Σάββας Ἀγουρίδης, σέ μία μελέτη του, ταυτίζει τόν μυστικισμό τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τόν βουδιστικό μυστικισμό!

Πρέπει, δηλαδή ἐδῶ πού φθάσαμε, κάποιος νά εἶναι ἕνα ἀπό τά δύο, ἤ οἰκουμενιστής καί φιλο-οἰκουμενιστής- κρυπτοοἰκουμενιστής, ἤ «ζηλωτής», μέ τήν ἀρνητική ἔννοια, πού ἔλαβε ὁ ὅρος, νά ἀνήκει δηλ. **σέ ἕνα ἀπό τά δύο ἄκρα. Ὀρθόδοξοι λοιπόν, ἀπαγορεύεται νά εἴμαστε;...**

Ποῖον Ἅγιον Ὄρος θὰ παραδώσουμε;

Οἱ παλαιοί Ἁγιορεῖτες, πρίν 50 χρόνια, εἶχαν διακόψει καί τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη εἰς ἔνδειξη διαμαρτυρίας, στά περισσότερα Μοναστήρια, σέ ὅλες τίς Σκῆτες καί ὅλοι σχεδόν οἱ κελλιῶτες μοναχοί. Μέ αὐτή τή σημερινή στάση σας, σχετικά μέ ὅλα τά ἀνωτέρω μᾶς ὑπενθυμίζετε τό τοῦ Εὐαγγελίου «διϋλίζοντες τόν κώνωπα καί καταπίνοντες τήν κάμηλον» (Ματθ. 23,24).

Πρωτίστως, ἄς ἀναλογισθοῦν ὅλα τά ἀνωτέρω, οἱ Ἅγιοι Καθηγούμενοι καί οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Αὐτοί ἔχουν καί τήν μεγαλύτερη ἀπολογητική εὐθύνη. Ἀπό τά χέρια τους θά ζητήσει νά πάρει πίσω, ἡ Παναγία, τό Ἅγιον Ὄρος πού τούς παρέδωσε, καθότι αὐτοί διοικοῦν καί ἀποφασίζουν ἀνθρωπίνως καί θά λογοδοτήσουν ἐνώπιόν Της ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. Ποῖον Ἅγιον Ὄρος θά τῆς παραδώσουν;

Ἀλλά καί ἐμεῖς ὅλοι οἱ Ἁγιορεῖτες ἔχουμε λόγον εὐθύνης, ἀναλόγως ὁ καθένας ἀπό τήν θέση πού ἔχει. Ὅλοι ἔχουμε λόγο καί εὐθύνη γιά θέματα Ὀρθόδοξου πίστεως. **Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Ἔφορος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, θά ζητήσει νά πάρει πίσω τό «Περιβόλι Της»,** τόν Ἱερό Ἄθωνα, τό Ἅγιον Ὄρος. Ποῖον Ἅγιον Ὄρος θά τῆς παραδώσουμε;

Παρακαλοῦμεν

Ὕστερα ἀπό ὅλες αὐτές τίς θλιβερές διαπιστώσεις, τίς ὁποῖες χρόνια τώρα παρατηροῦμε νά ἐξελίσσονται καί στό Ἅγιον Ὄρος, τήν πνευματική πατρίδα μας, καί μάλιστα, μετά τίς δωροδοκητικές οἰκονομικές ἐπιχορηγήσεις τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, διά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, οἱ ὁποῖες διαπιστώσεις καθημερινῶς σχεδόν πληγώνουν καί ματώνουν τήν συνείδησή μας, ὡς Ἁγιορεῖτες μοναχοί, μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ καί τήν προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου, αἰσθανόμεθα τήν ἀνάγκη γιά λόγους συνειδήσεως νά ἐκφράσουμε καί ἐμεῖς ταπεινά, σεβαστικά καί ξεκάθαρα, πρός ὅλους, τά κατωτέρω:

Διά τήν πορεία ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται, τίς τελευταῖες δεκαετίες στό Ἅγιον Ὄρος, ὅσον ἀφορᾶ στά θέματα τῆς μή ἀθλήσεως ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, πλήν κάποιων ἐξαιρέσεων, ὀφείλουμε νά σᾶς δηλώσουμε ὅτι:

Διαχωρίζουμε τήν θέση μας, δέν συμφωνοῦμε, οὔτε συνευδοκοῦμε μέ αὐτή τήν στάση στά θέματα τῆς μή ἀθλήσεως ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, κατά τῆς παναιρέσεως τοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος φέρνει τήν πανθρησκεία τοῦ Σατανισμοῦ καί τοῦ Ἀντιχρίστου, τά ὁποῖα προωθεῖ συνεχῶς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μας. Διαφωνοῦμε ριζικά μέ ὅλους ὅσους ἀκολουθοῦν αὐτή τήν στάση ἤ τήν στηρίζουν μέ τήν ἀδιαφορία τους, τήν σιωπή τους καί τήν ἠθελημένη ἄγνοια.

Πρός τό Πατριαρχεῖον μας παρακαλοῦμε νά ἀποχωρήσει ἀπό ὅλους τούς διαχριστιανικούς καί διαθρησκειακούς οἰκουμενιστικούς ὀργανισμούς, ὅπως τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν ψευδο-ἐκκλησιῶν καί τό Συνέδριο τῶν Ἡγετῶν τῶν Παγκόσμιων καί Παραδοσιακῶν Θρησκειῶν τῆς Ἀστανά καί νά ἀποκηρύξει τήν παναίρεση τοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς Πανθρησκείας. Ἔπειτα, νά ζητήσει, δημοσίως, συγχώρεση ἀπό τούς ὀρθοδόξους πιστούς, τούς ὁποίους, ἐπί 120 χρόνια, ταλαιπωρεῖ καί σκανδαλίζει. Λυπούμεθα διότι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀκόμη δέν θεολόγησε τήν ἱστορία, μέ βάση τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη, γιά νά ἀντιληφθεῖ ὅτι –ὅπως ἀνέφερε, στήν ἐγκυρότερη Ἑρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως, **ὁ Ὅσιος Γέροντας Ἀθανάσιος, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στομίου Λαρίσης**–ἤδη ἀπό τήν ἔναρξη τῆς προσχωρήσεώς του στόν Ἑωσφορικό Οἰκουμενισμό, τό 1902, ἐπαληθεύθηκε πλήρως, ἡ Ἀποκάλυψη, τό 1922, μέ τήν ἐξόντωση ἤ ἐκρίζωση ἀπό τίς πατρογονικές τους ἑστίες τῶν μελῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἤ «λυχνιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως». Ἡ Ἱερά Ἀποκάλυψη τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, προφητεύει τό **σβήσιμο τῶν ἐκκλησιῶν ἤ ἐπισκοπῶν τοῦ Πατριαρχείου, στίς τρεῖς διοικήσεις του, ἤτοι τῆς Ἀσίας, τοῦ Πόντου καί τῆς Θράκης,** ἐπειδή τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί οἱ ἐπίσκοποί του δέν σεβάστηκαν τήν ἐντολή τοῦ Δοξασμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ πρός αὐτούς, διά τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη: «Μνημόνευε οὖν πόθεν ἐκπέπτωκας, καί μετανόησον, καί τά πρῶτα ἔργα ποίησον. Εἰ δέ μή ἔρχομαί σοι ταχύ, καί κινήσω τήν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐάν μή μετανοήσῃς» (Ἀποκ. 2, 5).

Ἐπίσης, ζητοῦμε ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο νά σταματήσει τήν υἱοθέτηση τῆς Παναίρεσης τοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἐμεῖς καί ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος λαός ἀντιλαμβανόμαστε εὐλόγως τά πράγματα ἀπό τά γνωστά οἰκουμενιστικά κείμενα, λόγους, συμπροσευχές, φωτογραφίες καί βίντεο.

Παρακαλοῦμε ὡσαύτως καί τήν Ἡμετέρα Ἱερά Κοινότητα νά σταματήσει τήν ἀμφίσημη στάση της γιά τήν Παναίρεση τοῦ Συγκρητιστικοῦ Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ (τήν ὁποία ναί μέν ἀπό τήν μία καταδικάζετε καί διαμαρτύρεσθε κατά καιρούς μέ πολύ ὡραῖα κείμενα, ἀλλά μένετε μόνο στά λόγια καί ὄχι στήν πράξη εἴτε συμφωνεῖτε εἴτε ἀνέχεσθε τήν σχετική δράση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου).

Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές ἀναφέρουμε κάποια μόνον παραδείγματα αὐτῆς τῆ ἀμφίσημης στάσεως σας. Κατά τήν ἑορτή τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου στό Φανάρι, τό 2006 δέχθηκε ὁ πατριάρχης τόν αἱρετικό πάπα μέ μεγάλες τιμές, ὡς νά ἦταν ὁ Μεσσίας - Χριστός, ψάλλοντας «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», καί κάνοντας δέησι, ὅπου τόν μνημόνευσαν **«Ὑπέρ τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου καί πάπα Ρώμης»** κ.ἄ.· ἐνέργειες καί λόγοι πού ἀποτελοῦν βλασφημία κατά τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ταυτοχρόνως βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ διαιωνίζουν τήν ἀμετανοησία καί τήν πλάνη. Ἀμέσως μετά, τό 2007, λόγῳ τοῦ σκανδαλισμοῦ μας, ἡ Ἱερά Κοινότητα ἔγραφε :

«Τό Ἅγιον Ὄρος δέν συμφωνεῖ μέ τίς συμπροσευχές, τίς συμμετοχές σέ λατρευτικές συνάξεις, πού δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ὡς πλήρη Ἐκκλησία καί τόν Πάπα ὡς κανονικό ἐπίσκοπον Ρώμης».

Ἐφέτος ὅπου ἐπαναλείφθηκε τό ἴδιο «οἰκουμενιστικό θέατρον», προχώρησαν ἔτι περισσότερον καί μνημόνευσαν τόν πάπα εἰς τήν Θ. Λειτουργία, ὅπου ὁ Πατριάρχης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ καί ἔδωσε πρῶτα τόν **λειτουργικόν ἀσπασμό στόν Πάπα- Αἱρεσιάρχη,** πρᾶγμα πρωτοφανές στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία! Ἡ ἐπιστολή σας, τήν ὁποίαν ἐστείλατε τότε, καί πάλιν κατόπιν πιέσεων καί τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν ἦταν πιό χαλαρή καί μετριοπαθής ἀπό τίς προηγούμενες, μέ τάση μᾶλλον πρός τήν σιωπή καί πρός τόν συμβιβασμό μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Σᾶς ὑπενθυμίζουμε, ὅμως ὅτι μέχρι τό 1974, ὅταν ἄρχισαν νά ἔρχονται οἱ ἀδελφότητες ἀπό τόν Κόσμο, διά νά ἐπανδρώσουν τίς Ἱερές Μονές, ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει ἀνωτέρω, διεξοδικῶς, ἡ Ἱερά Κοινότης μέ ἔκτατη Διπλῆ ἐδήλωνε:

«Ἐμμένομεν εἰς τήν πιστήν τήρησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως, Συνεδρία ΝΒ΄τῆς 13/11/1971, διά τό μνημόσυνον, ἥτις ἔλεγεν :

«Ἐπαφίεται εἰς τήν συνείδησιν ἑκάστης μονῆς ἡ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

Αὐτή ἡ στάσις σας, μετά ἀπό 40 χρόνια «διακριτικῆς» ἀνοχῆς ἔναντι τῶν οἰκουμενιστικῶν- αἱρετικῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Πατριαρχείου, Ἅγιοι Πατέρες, σᾶς δηλώνουμε, ὅτι δέν μᾶς ἀναπαύει, διότι πιστεύουμε ὅτι μόνον διά τῆς **διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου** θά σταματήσει καί θά ἀναγκασθεῖ ἡ Ἐκκλησία διά Συνόδου νά καταδικάσει τήν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὅλα τά ἄλλα τά κείμενα κ.λ.π. μοιάζουν, μᾶλλον, μέ χαρτοπόλεμον, ὅπως ἐλέχθη, καί ὄχι μέ ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῆς τῆς Παναιρέσεως. Διά τοῦτο ἔχετε καί τεράστια πνευματική εὐθύνη ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Παναίρεση αὐτή θά εἶχε ἐκλείψει, ἐάν τό Ἅγιον Ὄρος συνέχιζε τόν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, διά τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ὡς Ἐπισκόπου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐμεῖς, οἱ ἄσημοι καί ταπεινοί Ἁγιορεῖτες μοναχοί, ἐπιθυμοῦμε μέ τήν δύναμη καί τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, νά ἀκολουθήσουμε τήν ἴδια στάση καί πορεία, τήν ὁποίαν χάραξαν καί μᾶς παρέδωσαν οἱ πρό ἡμῶν ὅσιοι Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ὅπως ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς Κοσμᾶς ὁ Πρῶτος καί οἱ λοιποί ὑπό Λατινοφρόνων ἀναιρεθέντες ὁσιομάρτυρες, τῶν ὁποίων τήν μνήμην τιμοῦμε καί ἑορτάζουμε. Δέν τούς μιμούμεθα, ὅμως διά τῆς στάσεως πού κρατοῦμε, περιφρονῶντας τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος διακήρυξε: «Τιμή μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος».

Ἐπίσης, λυπούμεθα πάρα πολύ καί διαμαρτυρόμεθα ἔναντι σέ ὅ,τι κοσμικό καί ἀντίθετο μέ τήν ἁγιορειτική παράδοση διενεργεῖται, τά τελευταῖα χρόνια στό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως ἡ ἐκκοσμίκευση, καί ἡ τουριστικοποίησή του.

Ἐπίσης διαμαρτυρόμεθα διά τήν παρουσία τοῦ Δημάρχου Θεσσαλονίκης Μπουτάρη (ὁποῖον κατάντημα τῶν Θεσσαλονικέων ψηφοφόρων του γιά δεύτερη φορά καί τό δίς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνθρώπου σοφοῦ!), ὁ ὁποῖος ἔρχεται πρῶτα χάριν «εὐλογίας» στό Ἅγιον Ὄρος, στήν Ἀλλαγή τοῦ Πρωτεπιστάτου καί στή συνέχεια διενεργεῖ τίς σοδομιτικές καί θεομίσητες παρελάσεις στήν Θεσσαλονίκη, καθώς ἐπίσης καί ὅταν ὑποδέχεσθε μέ ἐκκλησιαστική ὑποδοχή καί **κάνετε δέηση γιά πολιτικά πρόσωπα, προέδρους καί πρωθυπουργούς, καθήν στιγμήν γνωρίζουμε σαφῶς, ὅτι εἶναι μασῶνοι** (ἄλλωστε, κανένας ἀπό αὐτούς δέν τό ἔχει διαψεύσει),καί μέλη τεκτονικῶν στοῶν - πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον μέ τήν χριστιανική πίστη, ἀλλά καί ἐάν ἀκόμη δέν εἶναι μασῶνοι, εἶναι ἀρκετόν τό ὅτι ὡς πολιτικοί ἔχουν ψηφίσει πληθώρα ἀπό νόμους κατά τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως, ὅπως, νομοποίηση τῶν ἐκτρώσεων, τοῦ σοδομιτισμοῦ, κ.ἄ, γιά τά ὁποῖα ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες ἔχουμε διαμαρτυρηθεῖ δι' ἀνοιχτῆς Ἐπιστολῆς πρός ὅλους τούς ὑπευθύνους φορεῖς, ὅπως καί τήν ἡμετέρα Ἱερά Κοινότητα, καί ἐσεῖς ὄχι μόνον τούς ὑποδέχεσθε ἀλλά καί εὔχεσθε "ὑπέρ ὑγείας καί μακροημερεύσεώς", τους. Ὅλα αὐτά σᾶς ἐκθέτουν καί σᾶς κατακρίνουν αἰώνια ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ φρικτοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. Δέν ὑπάρχουν λόγια διά νά ἐκφράσουμε τήν λύπη μας καί τήν οὐρανομήκη διαμαρτυρία μας! Ὅλα αὐτά πιστεύουμε ὅτι θά ἔχουν ὀλέθριες συνέπειες γιά τό μέλλον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Οἱ ὑπεύθυνοι ὀφείλουν νά ἐκφράζουν πάντα τήν διαχρονική συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἁγίων Πατέρων. Τά θέματα τῆς Πίστεως δέν εἶναι προσωπική ὑπόθεση κανενός! **Οἱ ἅγιοι Ἀντιπρόσωποι ἄς τό γνωρίζουν, ὅτι, ὅταν δέν ὀρθοτομοῦν τόν λόγον τῆς ἀληθείας καί τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὀρθοπραξίας, τότε δέν εἶναι ἀντιπρόσωποί μας,** ἀλλά ἐκφράζουν μόνο τούς ἑαυτούς τους καί ὄχι ἐμᾶς τούς ἁγιορεῖτες. Λυπούμεθα, πού σᾶς στεναχωροῦμε, ἀλλά αὐτή ἡ στάση τους δέν μᾶς ἀντιπροσωπεύει. Ἐπιθυμητόν εἶναι ὅλοι μας νά εἴμεθα ὁμόφρονες καί ὁμόψυχοι, τά αὐτά φρονοῦντες καί πράττοντες, ἀκολουθοῦντες τήν παράκληση τοῦ Ἀποστόλου:

«Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες, καί μή ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καί τῇ αὐτῇ γνώμῃ» (Α΄ Κορ. Α΄ 10).

Νά κρατήσουμε τό Ἅγιον Ὄρος, τό ὁποῖο παραλάβαμε ἀπό τούς πρό ἡμῶν Ἁγιορεῖτες πατέρες, μιμούμενοι αὐτῶν τόν βίον, τήν πίστιν καί τίς ἀρετές. Τό Ἅγιον Ὄρος, πιστεύουμε ὅτι ἔχει ὡς κυρία ἀποστολή του νά παραμείνει τό φῶς τοῦ κόσμου καί νά μεταλαμπαδεύει τίς πανανθρώπινες ἀξίες, πού εἶναι, ἡ Ὀρθόδοξη πίστη καί ὁ Ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός, ὅπως βιώνεται ἐδῶ καί χίλια ἑκατόν τόσα χρόνια σέ τοῦτον τόν Ἱερό Τόπο, «τό Περιβόλι τῆς Παναγίας», ὅπως τό ἀποκαλεῖ ὅλη ἡ οἰκουμένη.

Τό Ἅγιον Ὄρος, αὐτό τό μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο θαῦμα τῆς Παναγίας σέ ὅλους τούς αἰῶνες, πρέπει νά ζήσει, γιά νά ζωοποιεῖ τόν κόσμο.

Τό Ἅγιον Ὄρος Κληρονομιά καί Περιβόλι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία γέννησε ἐν χρόνῳ τόν ἀμήτορα ἐκ πατρός καί ἀπάτορα ἐκ μητρός Θεάνθρωπον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς προσκυνητῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν λυτρωτή καί κριτή τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων. Ἀμήν.

Ἡ Ἱ. Μ. Θηβῶν διὰ τὸ τέμενος τῆς Βοιωτίας

Ἀνακοίνωσιν ἐξέδωσεν ἡ Ἱ. Μ. Θηβῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τεμένους εἰς τὴν Βοιωτίαν θέτουσα καίρια ἐρωτήματα. Εἶχε προηγηθῆ συνέντευξις τοῦ Σεβ. Θηβῶν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἀρχικῶς ἰδιαιτέρως συγκαταβατικός. Παραθέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 8ης Ἰουλίου 2016:

«Ἀπὸ τὸ 2006 σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 27 τοῦ Ν. 3467/2006 δὲν ἀπαιτεῖται πλέον ἡ ἔγκριση, οὔτε κἂν ἡ γνώμη τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου γιὰ ναοὺς ἢ εὐκτηρίους οἴκους ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία… Διερωτώμεθα, λοιπόν, καὶ ἀνησυχοῦμε: α) Γιατί ἐπιλέχθηκε ἡ Θήβα καὶ ὄχι ἄλλη περιοχὴ γιὰ ἵδρυση καὶ λειτουργία μουσουλμανικοῦ τεμένους; β) Γιατί ὑπῆρξε τὸ στοιχεῖο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ δὲν ἐνημερώθηκαν ἔγκαιρα ἡ Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, οἱ Τοπικοὶ Φορεῖς καὶ βεβαίως ἡ Ἐκκλησία; γ) Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ, τὴ γνωστὴ μονοθεϊστικὴ θρησκεία, ὑπάρχει σήμερα τὸ ἰδεολογικὸ μόρφωμα τοῦ ἰσλαμισμοῦ, τὸ ὁποῖο ἐμπνέει καὶ ὑποθάλπει τὸν φανατισμό, τὴ θρησκευτικὴ μισαλλοδοξία, τὸν βίαιο φονταμενταλισμό, παράνομες δραστηριότητες, ἀκόμη καὶ τρομοκρατικὲς ἐνέργειες. δ) Ποιὸς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ ὑπὸ ἵδρυση τέμενος θὰ ἐξυπηρετεῖ μόνο θρησκευτικὲς ἀνάγκες καὶ δὲν θὰ ἐξελιχθεῖ σὲ φυτώριο ζηλωτῶν τοῦ «ἱεροῦ πολέμου» κατὰ τῶν «ἀπίστων»; ε) Τὸ Ἰσλὰμ παγκοσμίως δὲν εἶναι ἑνιαῖο. Παρατηρεῖται πανσπερμία αἱρέσεων καὶ σεχτῶν(σουνίτες, σιίτες, ἀλεβίτες κ.ἄ.) μὲ σοβαρὲς μεταξύ τους διαφορές. Σὲ ποιὰ ὁμάδα θὰ ἀνήκει τὸ τέμενος τῆς Θήβας; Μήπως αὐτὸ πυροδοτήσει σύγκρουση φανατικῶν μουσουλμάνων μεταξύ τους στὴν περιοχὴ μὲ συνέπεια τὴ διατάραξη τῆς εἰρηνικῆς διαβίωσης τῶν φιλήσυχων κατοίκων τῆς περιοχῆς; στ) Μήπως βαθμιαῖα τὸ τέμενος μεταβληθεῖ σὲ κέντρο προπαγάνδας καὶ ἀθέμιτου προσηλυτισμοῦ στὸ Ἰσλάμ; Ἡ Εὐρώπη ἤδη θρηνεῖ γιὰ παιδιὰ ποὺ παρασύρθηκαν καὶ κατέληξαν «τζιχαντιστὲς» σὲ ἀντίστοιχες περιπτώσεις, καὶ γιὰ τὰ τόσα ἀθῶα θύματα συνεπείᾳ τῶν ἀκραίων ἰσλαμικῶν τρομοκρατικῶν ἐπιθέσεων. ζ) Γειτονική μας χώρα ἀναζητεῖ συνεχῶς προσχήματα καὶ ἀφορμὲς καθὼς θέλει νὰ παρουσιάζεται ὡς προστάτης τῶν μουσουλμάνων στὴν Ἑλλάδα! Μήπως τὸ ἐν λόγῳ τέμενος μᾶς ἐκθέτει σὲ νέους ἐθνικοὺς κινδύνους;…».

Σεβ. Ν. Ἰωνίας Γαβριήλ: «Ἡ Ἐκκλησία ἀποκτᾶ πλέον ρόλο μέσα στὸν κόσμο»

Ἡ ὑποδοχὴ τῶν Παπικῶν εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης.

Ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Γαβριὴλ μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ τὸ μέλλον» ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 3ης Ἰουλίου 2016. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐγκώμιον εἰς τὸν Πατριάρχην προκαλεῖ ἡ δήλωσις τοῦ Σεβασμιωτάτου ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπερβαίνει πλέον τὸν συντηρητισμὸν καὶ ἀποκτᾶ πλέον ἐνεργὸν ρόλον εἰς τὸν κόσμον! Δηλαδή, ἕως τώρα ἐκάθευδεν ὁ Κύριος; Ἡ ἐμμονή του διὰ τοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἱρετικοὺς εἶναι ἐμφανής. Σεβασμιώτατε, πότε ἡ Ἐκκλησία ἔκανεν ἀτέρμονα διάλογον μὲ τοὺς αἱρετικούς; Τοὺς ἐζήτει ἀπολογίαν καὶ κατόπιν τοὺς κατεδίκαζε. Παραθέτομεν ἀκολούθως τμῆμα τοῦ ἄρθρου:

«…εἶναι ἄξια ἀναφορᾶς σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν πορεία πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ἡ καθοριστικὴ συμβολὴ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ συνεχές, ἔμπρακτο καὶ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον του γιὰ τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπῆρξε ὁ κατεξοχὴν ἀρωγὸς καὶ πνευματικὸς καθοδηγητὴς σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν πορεία, συμβάλλοντας τὰ μέγιστα τόσο καθ' ὅλη τὴν μακρὰ περίοδο τῆς προετοιμασίας τῆς Συνόδου, ὅσο καὶ στὴν ἐν τέλει ἐπιτυχῆ ὁλοκλήρωση αὐτῆς… τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὡς καρπὸς συνοδικότητος, ἀποπνέουν ἀναμφισβήτητα ἕνα ἐντυπωσιακὸ δυναμισμό, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία, καίτοι ἐν τῷ κόσμῳ (Ἰω. 17, 11), οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου (Ἰω. 17, 14), ἀποκτᾶ πλέον ἐνεργὸ ρόλο καὶ ἀποφασιστικὴ δράση μέσα στὸν κόσμο… Ὡστόσο, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνει ἀπαθὴς καὶ ἀμέτοχη στὶς σύγχρονες προκλήσεις. Σὲ μία ἐκκοσμικευμένη κοινωνία, ἡ ὁποία μαστίζεται ἀπὸ ἀκραῖες τάσεις αὐτονόμησης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, ἀποβάλλει τὴν αὐθαίρετη καὶ τόσο παρεξηγημένη ταύτισή της μὲ τὸν συντηρητισμό… Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν μένει ἀπομονωμένη. Κάθε ἀπομόνωση ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀποκλεισμὸ καὶ ὀπισθοδρόμηση. Ἔτσι, τάσσεται ὑπὲρ τοῦ διαλόγου, ἰδιαιτέρως μετὰ τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν… Τὸ μόνο σίγουρο εἶναι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὸ ἑξῆς θὰ ἀναφέρεται καὶ θὰ ἀναφέρει γιὰ τὴν ἐποχὴ πρὶν καὶ μετὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο».

Ὁ Σεβ. Χίου στηρίζει τοὺς τριτέκνους

Τὸ τρίτον παιδὶ κάθε οἰκογενείας εἰς τὰ Ψαρὰ θὰ ἐπιδοτῆ ἡ τοπικὴ Μητρόπολις Χίου. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα protothema.gr τῆς 27ης Ἰουνίου 2016:

«Πρόκειται γιὰ ἀπόφαση ποὺ ἔλαβε ὁ Μητροπολίτης καὶ τὴν ὁποία ἀνακοίνωσε χθὲς τὸ πρωὶ κατὰ τὴν παρουσία του στὸ μικρὸ ἀκριτικὸ νησὶ ὡς ἀπάντηση στὴν ἀμφισβήτηση ποὺ ἡ περιοχὴ δέχεται ἐσκεμμένα ἐδῶ καὶ μῆνες ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ὅπως ἀναφέρουν πηγὲς τῆς Μητρόπολης, πρὸς τὴν ἀπόφαση αὐτὴ στράφηκε ὁ δραστήριος γιὰ τὰ ἐθνικά μας θέματα Μητροπολίτης λόγῳ τῆς αὐξανόμενης τουρκικῆς προκλητικότητας καὶ θέλοντας νὰ συμβάλει καθοριστικὰ στὴν αὔξηση τοῦ τοπικοῦ πληθυσμοῦ. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἡ Μητρόπολη θὰ χορηγεῖ γιὰ τὴ γέννηση κάθε τρίτου παιδιοῦ στὸ νησὶ ποσὸ 1.000 εὐρώ. Πληροφορίες ἀπὸ τὴ Μητρόπολη ἀναφέρουν πὼς στόχος τοῦ Μητροπολίτη Μάρκου εἶναι ἡ κινητοποίηση καὶ ἰδιωτῶν μὲ στόχο τὸ ἐπίδομα αὐτὸ νὰ λάβει μονιμότερο χαρακτήρα».

Πιστὸς «οἰκονόμος» ὁ Σεβ. Ἰωαννίνων

Τακτοποίησιν ὅλων τῶν οἰκονομικῶν ἐκκρεμοτήτων ἐπιχειρεῖ ὁ Σεβ. Ἰωαννίνων ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποὺ ἀνέλαβε τὴν Ἱ. Μητρόπολιν καθὼς ἡ κατάστασις ποὺ τοῦ παρεδόθη δὲν ἦτο ἡ καλυτέρα. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ» τῆς 1ης Ἰουλίου 2016:

«Ἱερατικὴ σύναξη μὲ θέμα τὴν ἀπογραφὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας (ἀκίνητα Ἱερῶν Ναῶν - Μονῶν)… ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ἰωαννίνων… ὅπως ἀναφέρεται σὲ ἐγκύκλιο σημείωμα ποὺ ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Γενικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπο τῆς Μητρόπολης π. Λάμπρο Τσιάρα, τὸ θέμα θὰ εἰσηγηθεῖ ἡ δικηγόρος κ. Νεκταρία Βαγγελῆ. Ἐπισημαίνεται ἐπίσης ὅτι ἡ συζήτηση ἀφορᾶ νομικὰ ζητήματα ποὺ ἔχουν προκύψει διὰ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Μονὲς καὶ μάλιστα στὸ ἑπόμενο χρονικὸ διάστημα γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀπογραφῆς θὰ ἀπαιτηθεῖ ἡ ἐξεύρεση καὶ ἡ προσκόμιση τίτλων ἰδιοκτησίας».

Ἐδεσμεύθη λογαριασμὸς τοῦ Σεβ. Μυτιλήνης

Τὰ χρήματα ἀνῆκαν εἰς τὸ τοπικὸν ὀρφανοτροφεῖον καὶ ἐδημιουργήθη πρόβλημα εἰς τὰς δραστηριότητας τοῦ ἱδρύματος. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶναι σημαντική, διότι ἀποδεικνύει τὰς διαστάσεις τοῦ σημερινοῦ φορολογικοῦ παραλογισμοῦ ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς θὰ δυσχεράνῃ ἡ κατάστασις εἰς τὸ μέλλον μέσῳ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἠλεκτρονικοῦ χρήματος. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα topontiki.gr τῆς 7ης Ἰουλίου 2016:

«Τὸ Κέντρο Εἴσπραξης Ἀσφαλιστικῶν Εἰσφορῶν (ΚΕΑΕ) δέσμευσε τὸν τραπεζικὸ λογαριασμὸ στὸ ὄνομα τοῦ Μητροπολίτη Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου λόγῳ ὀφειλῆς τοῦ «Κατσακούλειου Ὀρφανοτροφείου Θηλέων Μυτιλήνης» στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ ὁποίου εἶναι πρόεδρος ὁ Μητροπολίτης, σύμφωνα μὲ ρεπορτὰζ τῆς ἐφημερίδας «Δημοκράτης» στὴ Μυτιλήνη. Ἡ δέσμευση τῶν 30.000 εὐρὼ προκάλεσε σοβαρὸ πρόβλημα στὴν ὁμαλὴ χρηματοδότηση τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων τῆς Μυτιλήνης (ΦΚΜ), στὰ ὁποῖα ὑπάγεται τὸ Ὀρφανοτροφεῖο καὶ στὰ ὁποῖα ἀνῆκαν τὰ χρήματα. Ἡ κατάσχεση εἰς χεῖρας τρίτων, ἀπὸ τὸ λογαριασμό του καὶ προέδρου τοῦ ΔΣ τῶν ΦΚΜ, ἔγινε λόγῳ ὀφειλῆς ὕψους 19.000 εὐρὼ τοῦ ὀρφανοτροφείου στὸ ΙΚΑ, ἡ ὁποία προέκυψε μετὰ ἀπὸ ἔλεγχο σὲ βάθος δεκαετίας, ποὺ ὁλοκληρώθηκε πρόσφατα. Τὰ στελέχη τοῦ ἱδρύματος δὲν πρόλαβαν ἢ ἀμέλησαν νὰ προχωρήσουν σὲ διακανονισμὸ τῆς ὀφειλῆς ὁπότε καὶ τὸ ΚΕΑΕ μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες κατέσχεσε τὸν ἐν λόγῳ λογαριασμὸ ὡς ἐλεγκτικὸς μηχανισμός».

Τό πολιτικόν παρασκήνιον τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Ἀποκαλυπτικὴν συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ υἱὸς τοῦ κραταιοῦ πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς π. Ἀλεξάνδρου Καρλούτσου κ. Μιχάλης Καρλοῦτσος εἰς τὴν κ. Κάτια Τσιμπλάκη διὰ τὸ CNN Ἑλλάδος, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὁποίου ὡς γνωστὸν δὲν θὰ διεξήγετο ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης. Εἰς τὰ ὅσα λέγει δὲν διακρίνει κανεὶς ἂν ὁ ἴδιος καὶ τὸ Φανάρι εἶναι δύο διαφορετικὰ πρόσωπα… Καταφέρεται ρητῶς ἐναντίον τῆς Μόσχας διὰ κατασκευὴν πλαστῶν γεγονότων! Διαρκεῖς εἶναι αἱ αἰχμαί του πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν Σύριζα-Ἀνὲλ προτιμῶν πιθανῶς μίαν ἄλλην κυβέρνησιν, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ δύναται νὰ συνεργασθῆ. Τέλος παραλληλίζει ἐμμέσως τὸν κ. Τρὰμπ μὲ τὸν Τσίπραν, κάτι τὸ ὁποῖον ἀφήνει νὰ φανῆ ὅτι κλίνει πρὸς τὴν κ. Χίλαρι Κλίντον. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀνάρτησιν βίντεο εἰς τὸ cnn.gr τῆς 5ης Ἰουλίου 2016:

Διὰ τὸ ἂν ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἡ Σύνοδος

«Ὅταν συμβαίνει κάτι, ποὺ δὲν ἔχει συμβεῖ γιὰ χίλια χρόνια, εἶναι ἐπιτυχία… ἔγινα μάρτυρας σὲ ἕνα θαῦμα… εἶχαν πολλὲς διαφωνίες, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐξέπεμψαν ἕνα μήνυμα...».

Διὰ τὸ ὅτι δὲν προσῆλθαν αἱ 4 Ἐκκλησίαι

«Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἀπευθύνω αὐτὸ τὸ ἐρώτημα πρὸς τὸν Πατριάρχη Κύριλλο, εἰλικρινά… Ἐλπίζω ὅτι ἡ πολιτικὴ δὲν ἐπηρέασε τὴν ἀπόφασή τους νὰ μὴ ἔρθουν στὴν Κρήτη, ἀλλὰ τελικὰ μᾶλλον ὑποβαθμίζει τὶς τέσσερις Ἐκκλησίες, ὄχι τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Κάναμε τὰ πάντα, ὥστε νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι καὶ οἱ δεκατέσσερις Ἐκκλησίες θὰ δώσουν τὸ παρόν. Ἂν θυμᾶσαι Κάτια, μὲ βάση τὸν ἀρχικὸ σχεδιασμό, ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθεῖ στὴν Τουρκία. Ὅμως ἐξαιτίας πολιτικῶν λόγων, μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ρωσίας, μετακινήθηκε στὴν Κρήτη. Ἂν θυμᾶσαι, εἴχαμε ἐκτενέστατα ρεπορτὰζ γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ ὑπῆρχαν σχετικὰ μὲ τὴ διάταξη τῶν καθισμάτων στὴν αἴθουσα. Προχωρήσαμε σὲ ἀναπροσαρμογές, προκειμένου νὰ καλύψουμε τὶς ἀνησυχίες Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἡ Ρωσία. Ἂν θυμᾶσαι, ὑπῆρχαν ἐρωτήματα γιὰ τὰ κείμενα. Τὸ ἀντιμετωπίσαμε, γιὰ νὰ καλύψουμε τὶς ἀνησυχίες Ἐκκλησιῶν, ὅπως τῆς Ἀντιόχειας καὶ τῆς Ρωσίας. Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε ὡς Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή… Θὰ πρέπει αὐτὲς οἱ 4 Ἐκκλησίες νὰ ἀπαντήσουν στὴν παγκόσμια Ἐκκλησία, γιατί δὲν ἦρθαν;».

Διὰ τὰς φερομένας ὡς δηλώσεις τοῦ πατρός του διὰ τὴν Οὐκρανίαν

«Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ πατέρας μου ἀπασχολεῖ τὴν εἰδησεογραφία… ὅποιος γνωρίζει τὸν π. Ἀλέξανδρο, ξέρει πὼς ὅσα ἀναφέρθηκαν σὲ ρεπορτάζ, ἀποκλείεται νὰ ἔχουν εἰπωθεῖ ἀπὸ αὐτόν… Ἐν τέλει, ἐκτιμῶ ὅτι αὐτὴ ἦταν μία ἱστορία ποὺ κατασκευάστηκε σὲ κάποιο σκοτεινὸ δωμάτιο μοντὰζ στὴ Μόσχα καὶ ἦταν μέρος ἑνὸς Ψυχροῦ Πολέμου ποὺ δὲν εἶναι ὑπαρκτός… Νομίζω ὅτι κάποιος ἐπιχείρησε νὰ παίξει ἕνα παιχνίδι, τὸ ὁποῖο δὲν ἐξηγεῖται».

Διὰ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα

«Πιστεύω ὅτι ἀρκετοὶ Ἑλληνοαμερικανοὶ θὰ ἤθελαν νὰ ἐπενδύσουν στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ προσφέρουν θέσεις ἐργασίας στὸ ἑλληνικὸ κοινό, ποὺ τόσο ἀπεγνωσμένα τὶς χρειάζεται, ἀλλὰ χρειαζόμαστε καὶ ἕνα πρόθυμο ἑταῖρο στὴν ἄλλη πλευρά. Δυστυχῶς, τὰ δύο τελευταῖα χρόνια δὲν τὸν βρήκαμε στὴν κυβέρνηση».

Διὰ τὰς ἀμερικανικὰς ἐκλογάς

«Ὁ λόγος γιὰ τὸν Ντόναλντ Τρὰμπ εἶναι τὸ ὅτι ὁ κόσμος εἶναι θυμωμένος. Θυμωμένος, γιατί ἡ κυβέρνηση δὲν τοὺς ἐκπροσωπεῖ μὲ τὸν τρόπο ποὺ πιστεύουν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκπροσωπεῖ. Εἶδα νὰ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο, ἔγινε καὶ στὴν Ἑλλάδα, τὸ φαινόμενο τοῦ πρωθυπουργοῦ Τσίπρα. Νομίζω ὅτι ἡ πιθανότητα νὰ ἐκλεγεῖ πρόεδρος ὁ Τρὰμπ εἶναι ἰσχυρή, ἀλλὰ πιστεύω ἐξίσου ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσει ἡ Χίλαρι Κλίντον… Ἐν τέλει, πιστεύω ὅτι ὑπάρχει τόση ἀναταραχὴ γιὰ τὸ ὅτι θὰ ἐκλεγεῖ ὁ Τρὰμπ στὴ θέση τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ…».

Σχόλιον Ο.Τ.

Ποῖος τελικῶς κατηύθυνε τὴν πορείαν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης; Εἰς τὸ προσκήνιον ἐφάνη ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως ὅμως ὡς καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἄλλοι παράγοντες τοῦ Φαναρίου ἐδήλωσαν, τὰ χρήματα καὶ τὸ ἔμψυχον βοηθητικὸν προσωπικὸν ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὸ Πατριαρχεῖον ἐμποδίζει τὴν Αὐτοκεφαλίαν τῆς Ἀμερικῆς, διότι εἶναι πηγὴ προσπορισμοῦ ἀγαθῶν… Ὅμως πατὴρ καὶ υἱὸς Καρλοῦτσοι ποὺ συνετόνισαν ὅλα τὰ ὀργανωτικὰ ἔχουν καὶ πολιτικὴν στάσιν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον διαβιοῦν καὶ αὐτὴ δὲν ἐξαντλεῖται ἁπλῶς εἰς τὸ νὰ καταφέρωνται ἐναντίον τῆς Μόσχας ὡς ἀμερικανοὶ ὑπήκοοι. Ὡς γνωστόν, τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν λόμπι ἔχει προσβάσεις καὶ εἰς τὸν κ. Τρὰμπ καὶ εἰς τὴν κ. Κλίντον. Ὁ κ. Μ. Καρλοῦτσος φαίνεται ἐμμέσως ὅτι θεωρεῖ προσφορωτέρα τὴν ἐκλογὴν τῆς κ. Κλίντον, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσφάτως ἔκανε καὶ δηλώσεις ὑπὲρ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης! Ἀντιθέτως τὴν μερίδα τῆς «ἀναταραχῆς» ἐκφράζει ὁ κ. Τράμπ, κατὰ τὸν κ. Καρλοῦτσον, τὸν ὁποῖον «παρωμοίασε» μὲ τὸν κ. Τσίπραν. Ὁ κ. Καρλοῦτσος ἄνευ περιστροφῶν ἔδειξε τὴν ἀδυναμίαν συνεργασίας μὲ τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν προτιμῶν ἢ ἴσως καὶ προλέγων τὴν ἀλλαγὴν κυβερνήσεως… Ἂς σημειωθῆ ὅτι προσφάτως ὁ ἔχων σχέσεις μὲ μασόνους κ. Λεβέντης ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Πρέσβυς τῶν ΗΠΑ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶναι διατεθειμένος νὰ στηρίξη μίαν κυβέρνησιν Μητσοτάκη ἀπὸ τὸ προσεχὲς Φθινόπωρον. Ὁ κ. Μητσοτάκης ὡς γνωστὸν μετέβη προσφάτως εἰς τὴν λέσχην Μπίλντεμπεργκ. Νὰ πῶς συνδέεται ἡ πολιτικὴ μὲ τὰ ἐκκλησιαστικά: τὰ ἐμπλεκόμενα «ἐκκλησιαστικὰ» πρόσωπα εὑρίσκονται καὶ εἰς διάφορα λόμπι. Ἄραγε θὰ κατέφθανε τόση ὑποστήριξις ἀπὸ τὰς ΗΠΑ, ἂν ἐδέσποζεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Σύνοδον ἢ ἂν ἐγίνετο ἡ Σύνοδος εἰς ἄλλο μέρος; Θὰ ἐτόλμα ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς Δημήτριος νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Ἀμερικανικὸν ἀεροπλανοφόρον εἰς τὴν βάσιν τῆς Σούδας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συνόδου; Ἄραγε θὰ κατέβαλε κάθε δυνατὴν προσπάθειαν ἡ κυβέρνησις διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς Συνόδου, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἐπιδιώξη γεφύρας μὲ τὸ λόμπι τῆς Ἀμερικῆς; Δὲν εἶναι ἠθικὰ τουλάχιστον δέσμιον τὸ Φανάρι πρὸς τὸ λόμπι τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὴν ἀμέριστον ὑποστήριξίν του;

Τέσσερις Μητροπολῖται ὠθοῦν τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως εἰς σύγκρουσιν μὲ τὴν Μόσχαν

Τεταμέναι εἶναι αἱ σχέσεις Φαναρίου καὶ Μόσχας μετὰ τὴν παταγώδη ἀποτυχίαν τῆς Συνόδου. Στενοὶ συνεργάται τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως, ποὺ κατευθύνουν τὰς ἀποφάσεις του, διαβουλεύονται τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοκεφάλου εἰς τὴν Οὐκρανίαν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸν δημοσιογράφον κ. Μάκην Κουρῆν εἰς τὴν ἱστοσελίδα τοῦ makiskouris.paron.gr τῆς 3ης Ἰουλίου 2016:

«…τέσσερις Μητροπολίτες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Φαναρίου σπρώχνουν τὸν Παναγιώτατο κ. Βαρθολομαῖο σὲ σύγκρουση, καὶ μάλιστα ἀκραία. Συγκεκριμένα, οἱ Μητροπολίτες Περγάμου Ἰωάννης, Μιλήτου Ἀπόστολος, Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος (εἶναι ἐπικεφαλῆς τοῦ Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἀθήνα) καὶ Ἰκονίου Θεόληπτος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Συνόδου Βαρθολομαῖος Σαμαρᾶς τοῦ ζητοῦν νὰ προχωρήσει σὲ ἀναγνώριση τῆς Σχισματικῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Ἂν γίνει αὐτό, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψει ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἑπόμενη μέρα γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Βαρθολομαῖος δὲν τὰ «ἀκούει», γιατί δὲν ὑποτιμᾶ καθόλου τὸν κίνδυνο, ἂν «ἀκούσει» αὐτὲς τὶς φωνές, νὰ ὁδηγήσει ἐνδεχομένως σὲ δεύτερο Σχίσμα τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ τὸ 1054. Καὶ τοῦτο γιατί οἱ Ἐκκλησίες Μόσχας, Βουλγαρίας, Σερβίας, Γεωργίας καὶ Ἀντιοχείας θὰ φύγουν.

Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ἡ Οὐάσινγκτων ἔχει διαμηνύσει στὸ Φανάρι ὅτι εἶναι ἀντίθετη σὲ μία τέτοια ἐξέλιξη, δηλαδὴ νὰ ὑπάρχει ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, ἀλλὰ χωρὶς τὴν τυπικὴ ἀναγνώριση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀξίζει νὰ τονιστεῖ, ὡς ἀπάντηση στὴ «διαίρεση» ποὺ προκάλεσε ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀναφορὰ ποὺ ὑπάρχει στὰ συμπεράσματα τῆς Συνόδου: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἑνότητα καὶ καθολικότητά της ἐν Συνόδῳ. Ἡ συνοδικότητα διαπνέει τὴν ὀργάνωση, τὸν τρόπο ποὺ λαμβάνονται οἱ ἀποφάσεις καὶ καθορίζεται ἡ πορεία της. Οἱ Ὀρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες δὲν ἀποτελοῦν συνομοσπονδία Ἐκκλησιῶν ἀλλὰ τὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, προσφέρουσα τὴ θεία Εὐχαριστία, εἶναι ἡ ἐν τόπῳ παρουσία καὶ φανέρωση τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Ὕμνοι τοῦ σχισματικοῦ Φιλαρέτου διὰ Βαρθολομαῖον

Ἐνῶ αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὸ Φανάρι, τῆς εὐκαιρίας δράττεται ὁ κ. Φιλάρετος τοῦ ψευδο-Πατριαρχείου τοῦ Κιέβου, διὰ νὰ προσεγγίσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μήπως λάβῃ ἀναγνώρισιν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ vimaorthodoxias.gr τῆς 6ης Ἰουλίου 2016:

"Ἀποδεχόμαστε τὰ ἔγγραφα ποὺ ἐγκρίθηκαν στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο" ἀναφέρει σὲ μήνυμά του ὁ σχισματικὸς Πατριαρχης Κιέβου Φιλάρετος γιὰ τὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης. Ὁ "Πατριάρχης Κιέβου" ποὺ δὲν ἀναγνωρίζεται ἀπὸ καμία ἄλλη ἐπίσημη Ἐκκλησία καταφέρεται ἐναντίον τῆς Μόσχας καὶ ὑμνεῖ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Στὸ μήνυμά του ὑπονοεῖ πὼς οἱ Ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας, τῆς Γεωργίας, καὶ τῆς Ἀντιόχειας ἀπουσίαζαν ἐξαιτίας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Σημειώνει πὼς "ἡ Σύνοδος ἔχει δημιουργήσει ἕνα μηχανισμὸ γιὰ συνοδικὲς ἀποφάσεις μέσα ὄχι μόνο ἀπὸ μία τοπικὴ ἐκκλησία ἢ ὁμάδα τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως ἔχει συμβεῖ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες, ἀλλὰ μέσα σὲ Πανορθόδοξο ἐπίπεδο". Μιλάει γιὰ τὴν " ἰδιαίτερη διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη ὡς πρώτου μεταξὺ ἴσων πρωτεύοντα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ προέδρου τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου" καὶ κατηγορεῖ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κυριαρχήσει στὴν Παγκόσμια Ὀρθοδοξία ὡς «Τρίτη Ρώμη». Σημειώνει δὲ πὼς οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς Τοπικὲς Ἐκκλησίες δὲν ὑπόκεινται σὲ χειραγώγηση καὶ ἐκβιασμούς.

Γιὰ τὴ δική του...ἀπουσία σχολίασε: "Τὸ Πατριαρχεῖο Κιέβου εἶναι εὐαίσθητο στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κλήθηκε νὰ συμμετάσχει ἢ νὰ στείλει ἀντιπροσώπους στὴ Σύνοδο, διότι τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνώρισης τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ ἄλλες Τοπικὲς Ἐκκλησίες πρέπει ἀκόμη νὰ ἀντιμετωπιστεῖ. Ὡστόσο, τὸ Πατριαρχεῖο Κιέβου, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία μας τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ μὲ κοινὸ νοῦ μὲ τὶς Τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, θεωρεῖ ὅτι τὰ θέματα ποὺ συμφωνήθηκαν ἀπὸ τὴ Σύνοδο εἶναι ἐπαρκῶς ἀποδεδειγμένα γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ θέση καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Πατριαρχείου Κιέβου πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο καὶ σχετικὰ μὲ τὶς ἀποφάσεις της θὰ πιστοποιηθεῖ ἐπίσημα στὴν ἑπόμενη συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ UOC-KP, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ βεβαιώσουμε σήμερα ὅτι ἡ στάση μας ἀπέναντί τους εἶναι θετικὴ καὶ ὅτι ἀποδεχόμαστε τὰ ἔγγραφα ποὺ ἐγκρίθηκαν"

Γιὰ τὸ θέμα τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας μὲ ἀφορμὴ καὶ πρόσφατο αἴτημα ποὺ τέθηκε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τόνισε: Ὅσον ἀφορᾶ τὸ θέμα ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἄμεσες ἀνησυχίες γιὰ τοὺς περισσότερους Ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς στὴν Οὐκρανία, τὴν ἀναγνώριση τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζουμε ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐμπίπτει στὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη καὶ τῆς Μητέρας Ἐκκλησία μας τῆς Κωνσταντινούπολης". Στηρίχθηκε δὲ στὴν παραδοχὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τελμησσοῦ, ὅτι οἱ ἐκκλήσεις Οὐκρανῶν βουλευτῶν γιὰ τὴν ἔκδοση Τόμου τῆς αὐτοκεφαλίας θὰ ἐξεταστοῦν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. "Ἀναμένουμε αὐτὴ τὴν κριτικὴ καὶ εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ μία θετικὴ ἀπόφαση" ἀναφέρει. Τέλος κατηγορεῖ τοὺς Ρώσους πὼς ἔκαναν προσπάθειες νὰ ἀκυρώσουν τὴν Πανορθόδοξη τῆς Κρήτης καὶ τοὺς κατηγορεῖ γιὰ ἐθνοφυλετισμὸ καὶ δουλικότητα ἀπέναντι στὴν κρατικὴ ἐξουσία...».

Σεβ. Ναυπάκτου ἀπολογούμενος: «Ἦταν μία Σύνοδος τῶν Προκαθημένων»

Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου παρεχώρησε νέαν συνέντευξιν εἰς τοπικόν του μέσον ἐνημερώσεως. Ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν συνέντευξιν παρατηροῦν ὅτι ἀναδιπλώνεται εἰς τὰς θέσεις του ὁ Σεβασμιώτατος. Ἐνῶ ὑπερασπίζετο τὰς Συνόδους ἐπὶ Μ. Φωτίου καὶ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ ὡς Οἰκουμενικὰς τώρα ἀρκεῖται ὅτι αὐταὶ εἶναι ἁπλῶς «καθολικοῦ κύρους»! Ἂν καὶ συμμετεῖχε, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, τελικῶς εἰς τὸ πλέον κρίσιμον ζήτημα τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων δὲν ὡμίλησε! Ἀκατανόητον εἶναι πῶς ἀφ' ἑνὸς δηλώνει εὐθαρσῶς ὅτι οἱ μεικτοὶ γάμοι ἔχουν ἐκκλησιολογικὰς συνεπείας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπέγραψε τὸ κείμενον μὲ ἐπιφύλαξιν! Τί σημαίνει μὲ ἐπιφύλαξιν; Ἢ εἶναι σωστὸν ἢ εἶναι λάθος! Διατυπώνει τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἀπεδέχθη τὸ κείμενον, ἐπειδὴ μεικτοὶ γάμοι συμβαίνουν τὰ τελευταῖα ἔτη (!) καὶ ἐπειδὴ «καὶ οἱ δύο πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν»! Ποῖον «Χριστὸν» αὐτὸν ποὺ ἐκπορεύει μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τοὺς Παπικούς; Ἐπίσης δηλώνει ἱκανοποιημένος διὰ τὰς διεργασίας τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης καὶ διὰ τὴν προσωπικήν του συμμετοχήν, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐτόνισεν ὅτι ἦτο «μία Σύνοδος τῶν Προκαθημένων»! Πῶς δύναται οἱοσδήποτε Ἐπίσκοπος νὰ δέχεται νὰ συμμετέχῃ μὲ μὴ ἰσοτίμους ὅρους; Ὁ Σεβασμιώτατος ἐμμένει εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τελικῶς εἶχον δυνατότητα νὰ ὁμιλήσουν καὶ οἱ Ἐπίσκοποι λησμονῶν ὅτι ὁ λόγος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ ψῆφος του! Ἂς ἀναλογισθῇ κανεὶς εἰς Συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ παρέμβουν ὅλοι, ἀλλὰ νὰ ψηφίζουν οἱ μισοί, τί ἀξία θὰ ἔχει ὁ λόγος τους; Παραθέτομεν ἀποσπασματικῶς ἀπαντήσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου. Συμφώνως πρὸς τὸ Nafpaktianews.gr τῆς 5ης Ἰουλίου 2016:

«…ἦταν μία σύνοδος προκαθημένων ἔτσι πρέπει νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε διότι οἱ προκαθήμενοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφάσισαν τὴν Σύνοδο, ὑπέγραψαν τὰ κείμενα τὸν Ἰανουάριο καὶ εἶχαν τὸν πρῶτο λόγο κατὰ τὶς συνεδριάσεις. Οἱ προκαθήμενοι ἦταν ἐπάνω σὲ μία ἐξέδρα σὲ ἕνα ὑψηλὸ μέρος καὶ εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ συνομιλοῦν διὰ θέματα ποὺ ἀναφύονταν. Ἐμεῖς φυσικὰ ἀκούγαμε καὶ εἴχαμε τὴ δυνατότητα νὰ ἐπεμβαίνουμε στέλνοντας κάποιο σημείωμα ὅτι θέλουμε νὰ παρέμβουμε νὰ ὁμιλήσουμε. Περισσότερο μιλοῦσαν οἱ προκαθήμενοι… Ἡ Σύνοδος εἶχε τὰ θετικά της σημεῖα καὶ τὰ ἀρνητικά της... Τὰ θετικὰ εἶναι ὅτι τελείωσε ἕνα παραμύθι… ὅτι εἶχε νὰ συνέλθει πάνω ἀπὸ χίλια χρόνια σύνοδος… φάνηκε εἰδικὰ στὴν ἐγκύκλιο ποὺ στάλθηκε ὅπου ἀναφέρονται ὅλες οἱ Μεγάλες Σύνοδοι ἐπὶ Μ. Φωτίου, ἐπὶ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ … καὶ μάλιστα ὀνομάζονται καθολικοῦ κύρους… ρώτησα τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Πολιτείας, γιατί λέτε ὅτι ἔχει νὰ συγκληθεῖ τόσα χρόνια Σύνοδος καὶ ἀπάντησε ὅτι τὸ κάνουμε, γιὰ νὰ προκαλέσουμε τὸ δημοσιογραφικὸ ἐνδιαφέρον… ὅμως αὐτὸ τὸ παραμύθι ἔσβησε. Ἕνα ἀρνητικὸ σημεῖο εἶναι ὅτι δὲν ἦταν καὶ οἱ 14 Ἐκκλησίες… ἔλειπαν οἱ 4 μεγάλες Ἐκκλησίες… Ἐγὼ ἔβλεπα ὅτι τὰ κείμενα χρήζουν ἀλλαγῶν… Ἔλεγα, θὰ πάω γιὰ νὰ εἶμαι μία γλάστρα ἢ θὰ πάω γιὰ νὰ ἔχω οὐσιαστικὸ λόγο;… δὲν τὰ ξέραμε τὰ κείμενα μέχρι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016 πρὶν δὲν εἴχαμε μπροστά μας τὰ κείμενα ποὺ ἐπικαιροποιήθηκαν ἀπὸ τὸ 2014… Θὰ πάω γιὰ νὰ ὑποστηρίξω αὐτὰ ποὺ ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε… ἤθελα νὰ ἔχω ἕνα ἐνεργὸ λόγο…».

Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου συνομιλῶν μετά τοῦ Μακαριωτάτου καί τοῦ Σεβ. Δημητριάδος.

Τὸ ζήτημα τῶν αἱρετικῶν

«Ὅταν εἰσήχθη πρὸς συζήτηση τὸ θέμα τῶν σχέσεων μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸ κόσμο τότε ὑπῆρξαν πολλὲς συζητήσεις… Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου θέλησε νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἄποψή του καὶ εἶπε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μᾶς κρατᾶ ὁμήρους… Ἡ Σύνοδος δὲν κινδύνευε, ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης ζήτησε νὰ βρεθεῖ λύση ὁπωσδήποτε, γιὰ νὰ γίνει κάτι τὸ ὁμόφωνο… Μετὰ πήγαμε σὲ ἐκδήλωση καὶ ἐγὼ ἀποχώρησα δώδεκα παρὰ καὶ δὲν γνωρίζω τί ἔγινε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας (!)… Τὸ πρωὶ ὁ Μακαριώτατος εἶπε ὅτι ἢ θὰ ἐμμείνουμε στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας ἢ θὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι γνωρίζουμε τὴν ἱστορικὴ ὕπαρξη Ἐκκλησιῶν ἢ θὰ δεχθοῦμε τὴν ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ποὺ δεχόταν ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες. Ἐγὼ ὑποστήριξα νὰ ἐμμείνουμε στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀποχωρήσουμε ἀπὸ τὴν Σύνοδο καὶ νὰ συζητήσουμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα ζητήματα… Οἱ παρόντες, διότι ἔλειπαν δύο ἢ τρεῖς Μητροπολίτες ἀπὸ τοὺς 25, εἶπαν ὄχι ἂς ὑποστηρίξουμε τὴν δεύτερη πρόταση… καὶ τοὺς εἶπα ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ ὑπογράψω τὸ κείμενο… κάποιος εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε ἑνότητα καὶ τότε εἶπα ὅτι χάριν τῆς ἑνότητας δὲν θὰ μιλήσω περαιτέρω ἐνώπιον ὅλων καὶ δὲν μίλησα (!)… Ἐλπίζουμε νὰ μὴ συμβεῖ νὰ κάνουν μία ἄλλη σύνοδο οἱ 4 Ἐκκλησίες ποὺ ἔλειπαν καὶ δημιουργηθεῖ σχίσμα…».

Τὸ ζήτημα τῶν μεικτῶν γάμων

«Στὸ θέμα τοῦ γάμου κωδικοποιήθηκε ἡ κανονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας τὰ τελευταῖα χρόνια. Παλαιότερα οἱ κανόνες ἀπαγόρευαν τοὺς γάμους μὲ αἱρετικούς… ἔτσι αὐτὸ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ ξεπεράσουμε γι' αὐτὸ γράφηκε ὅτι κατ' ἀκρίβεια ἀπαγορεύεται ὁ γάμος μετ' ἑτεροδόξων... ἀλλὰ δίδεται ἡ εὐχέρεια σὲ κάθε Ἐκκλησία νὰ ἐπιτρέπει κατ' οἰκονομία τέτοιους γάμους, διότι αὐτὸ ἔχει ἐπικρατήσει τὰ τελευταῖα χρόνια ὡς πρακτική… Προκύπτουν μερικὲς ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες (!)… κάνουμε ἕνα γάμο μὲ ἑτερόδοξο, ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο πιστεύουν στὸν Χριστό… κατὰ κάποιο τρόπο καταργεῖται ἡ ἐκκλησιολογικὴ θέση ὅτι ἔχουμε δογματικὲς διαφορὲς γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὑπέγραψα τὸ κείμενο, ἀλλὰ μὲ ἐπιφυλάξεις γιὰ τὶς ἐκκλησιολογικές του συνέπειες… Θὰ γίνουν συνάξεις καὶ ἀναλύσεις, ὥστε νὰ ἐνημερωθεῖ ὁ λαὸς καὶ νὰ ἐκφραστεῖ ἂν τὸ δέχεται, δὲν τὸ δέχεται… Ἐμένα μοῦ ἔδωσε μεγάλη ἐμπειρία καὶ χαρὰ ποὺ ἤμουν σὲ αὐτὴν τὴ σύναξη… εἶδα τοὺς Πατριάρχες καὶ προκαθημένους νὰ μιλᾶνε καὶ τοὺς βαθμολόγησα… Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἐπιπόλαιος γι' αὐτὸ λέω ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μ. Σύνοδο μὲ μεγάλη ἐμπειρία ἀλλὰ καὶ μὲ προβληματισμό».

Οἱ οἰκουμενισταί-λατινόφρονες τῆς Ἱ.Μ.Χιλανδαρίου ἐδίωξαν τούς ὁμολογητάς πατέρας λόγῳ τοῦ... Πάπα

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 27/6/2014 ἐκκλησιαστικό ἡμερολόγιο (10/7/ 2014 πολιτικό ἡμερολόγιο)

Κυριακή Νεομαρτύρων

Ἡ τελική πράξη τοῦ δράματος στήν ἱστορική, σερβική, Ἱ.Μ.Χιλανδαρίου ὁλοκληρώθηκε σήμερα πού τό Ἅγιον Ὄρος ἑορτάζει τούς ἐπί Τουρκοκρατίας ἀθλήσαντας Νεομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι διά τῆς ἄχρις αἵματος ὁμολογίας τους, ἐμεγάλυναν τήν Ὀρθόδοξο πίστι καταισχύνοντας τούς ὀπαδούς τοῦ ἀντιχρίστου Μωάμεθ.

Ἡ ἀχαλίνωτη μανία τῶν παπο-οἰκουμενιστῶν, μή ἀνεχόμενη τήν πεπαρρησιασμένη ὁμολογιακή στάση τῶν: Λουκᾶ μοναχοῦ, Δαμιανοῦ μοναχοῦ, Ὀνουφρίου μοναχοῦ καί Δανιήλ δ. μοναχοῦ, προέβη στήν ἐκδίωξή τους ἀπό τή Μονή τῆς μετανοίας τους.

Χάριν ἱστορικῆς ἀληθείας ὀφείλουμε νά σημειώσουμε ὅτι δύο εἶναι τά κυρίως πρόσωπα πού πρωτοστάτησαν καί ὁδήγησαν στόν διωγμό: ὁ ἡγούμενος Μεθόδιος καί ἐπιπλέον ἕνας προϊστάμενος, ΠΡΩΗΝ ΠΑΠΙΚΟΣ, συνεργούντων δυστυχῶς διά τῆς σιωπῆς τους τῶν ἑτέρων προϊσταμένων. Αὐτός ὁ πρώην παπικός ἔκανε, ἐντός τῆς συνάξεως, οἰκουμενιστικό "κήρυγμα" ὑπέρ τοῦ πάπα, ἀποδεικνύων διά λόγων καί ἔργων ὅτι στό φρόνημα παραμένει ἐξίσου ἤ καί περισσότερο παπικός ἀπό πρίν! Ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε ὅτι οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἱ.Μ.Χιλανδαρίου ΕΓΚΑΙΡΩΣ εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ὅτι παραβαίνουν βασικές διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καθότι τίθεται ζήτημα πίστεως καί θά ὄφειλαν νά τό παραπέμψουν στό ἁρμόδιο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητας. Αὐτοί ὅμως προτίμησαν τόν ρόλο τοῦ διώκτη...

Θεωρήσαμε πρέπον ὥστε τό εὐλαβές πλήρωμα τῶν Ὀρθοδόξων νά ἐνημερωθεῖ ἐπί τῶν ἐξελίξεων καί παρακαλοῦμε νά συνδράμει δι' ἀποστολῆς email στίς κάτωθι ἠλεκτρονικές διευθύνσεις*, ὥστε νά ὑπάρξει εὐαισθητοποίηση ἐπί τῶν ἀδίκων, παρανόμων καί ἀντιμοναχικῶν ἐνεργειῶν τῆς ἡγεσίας τῆς Ἱ.Μ.Χιλανδαρίου.

Ἡ ἰσοπέδωση τῶν ὀρθοδόξων ἀντιστάσεων ἀπό τήν οἰκουμενιστική φάλαγγα τῶν ἀποστατῶν δέν πρόκειται νά περάσει!

Ἁγιορεῖτες Πατέρες

* Ἱ. Μ. Χιλανδαρίου, PORTARNICA@HILANDAR.ORG Τηλ. Μονῆς: 2377023797. Ι. ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ Α.ΟΡΟΥΣ athos.kinotis@gmail.com ΥΦ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ dgyfypex.aman@mfa.gr ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ dao@mfa.gr

Ὁ «ταχυδρόμος» τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀποφάσεων!

Ἀκόμη δὲν ὁλοκληρώθη ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία προχώρησε σταθερὰ εἰς τὴν ἑνωτικὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ἔχει χαράξει τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως καὶ ἡ πρώτη μέριμνα ἦτο νὰ ἀποσταλῇ ἐπίσημος ἐκπρόσωπος εἰς τὴν «θρονικὴν» ἑορτὴν τῶν Παπικῶν εἰς Ρώμην, ὁ Σεβ. Βοστώνης, διὰ νὰ δοθῇ τὸ μήνυμα ὅτι ἡ Σύνοδος ἔληξε μὲ αἴσιον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως τῆς 29ης Ἰουνίου 2016:

«Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βοστώνης κ. Μεθόδιος, ἐπικεφαλῆς ἐπισήμου Ἀντιπροσωπίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ἥν συμμετέσχον ὁ Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος Τελμησσοῦ κ. Ἰὼβ καὶ ὁ Πανοσιολ. Τριτεύων κ. Νήφων, ἐξεπροσώπησαν τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν Θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Πανευφήμων καὶ Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου».

Ποῖος ὑπονομεύει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος;

Ὁ δημοσιογράφος κ. Νίκος Παπαχρήστου, ὁ ὁποῖος στηρίζει μὲ κάθε τίμημα τὸ Οἰκουμενιστικὸν Φανάρι προβάλλει εἰς τὴν ἱστοσελίδα του τὸν Οὐνίτην Ἔξαρχον τῆς Ἑλλάδος! Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὄχι μόνον δὲν ἐπέτυχε καταδίκην τοῦ Οὐνίτου εἰς τὴν Κρήτην, ἀλλὰ ἀναγνώρισιν τῶν Οὐνιτῶν ἐφ' ὅσον καὶ αὐτοὶ εἶναι ἱστορικῶς μεμαρτυρημένοι! Ἂς ἀναγνώσουν οἱ Ἱεράρχαι τὴν εἴδησιν, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι εὑρίσκονται πλέον εἰς τὸ ἴδιον ἐπίπεδον μὲ τοὺς Οὐνίτας! Συμφώνως πρὸς τὸ Amen.gr τῆς 2ας Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐξαρχίας τῶν Ἑλληνορρύθμων, βυζαντινῆς παραδόσεως, Καθολικῶν τῆς Ἑλλάδος, χοροστάτησε φέτος, γιὰ πρώτη φορά, στὸν πανηγυρίζοντα σήμερα Ἱ. Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Καθολικῶν στὰ Γιαννιτσά. Ὁ Ἀποστολικὸς Ἔξαρχος, Ἱσπανὸς στὴν καταγωγή, Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Καρκαβίας κ. Ἐμμανουήλ, ἐνθρονίστηκε στὴν Ἀθήνα, μόλις πρὸ 45 ἡμερῶν, καὶ στὰ Γιαννιτσὰ τὸν συνόδευσαν ὁ π. Ἀθανάσιος καὶ ὁ βενεδικτίνος μοναχὸς Βερνάρδος. Στὴν Θ. Λειτουργία συλλειτούργησαν μὲ τὸν σεβ/το Ἐπίσκοπο ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ π. Εὐτύχιος καὶ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἱερέας π. Ἀθανάσιος, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ εὐλαβῶν πιστῶν ἐνοριτῶν καὶ φιλεόρτων προσκυνητῶν, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ὁποίων προσῆλθαν στὴν Θεία Μετάληψη. Τὸν θεῖο λόγο κήρυξε ὁ σεβ/τος κ. Ἐμμανουήλ, στὰ Ἑλληνικά, ἐνῶ στὴν ἀπόλυση εὐλόγησε καὶ συνεχάρη τὸ ποίμνιό του γιὰ τὴν ἑορτή, στὰ Ἰταλικά, μὲ διερμηνέα τὸν π. Ἀθανάσιο… Ὁ ἑξηντάχρονος σεβ/τος κ. Ἐμμανουὴλ ἦταν Βενεδικτίνος ἱερομόναχος… Ἡ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία του τελέστηκε στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ρώμης, στὶς 15 Ἀπριλίου 2016, ἀπὸ τὸν προκάτοχό του Ἐπίσκοπο Γρατιανουπόλεως κ.Δημήτριο, μαζὶ μὲ τὸν Σεβ/το Ἀρχιεπίσκοπο Σεβαστιανό, σύμφωνα μὲ Παπικὴ Βούλα καὶ ἐντολὴ τοῦ Πάπα Φραγκίσκου… Τὴν ἴδια μέρα στὸν Ὀρθόδοξο ὁμώνυμο ναὸ Γιαννιτσῶν, χοροστάτησε ὁ Ἰόππης κ. Δαμασκηνός, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων».

Ἡ στάσις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης

*Τοῦ **κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου***

«Τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀποτέλεσε τὸν κύριο παράγοντα τῆς ἀποτυχίας τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη. Ἡ ἐπιμονή του στὸ νὰ εἰσπηδήσει σὲ περιοχὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας καὶ νὰ ἐγκαταστήσει στὸ Κατὰρ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κατάρων Μακάριο προκάλεσε τὴ δικαιολογημένη ἀντίδραση τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας καὶ τὴν ἀπουσία του ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Ὁ Πατριάρχης κ. Θεόφιλος ἔχει καλὲς σχέσεις μὲ τὴν ἰσλαμικὴ ἐξουσία τοῦ Κατὰρ καὶ ὄχι μόνο δὲν ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴν εὔλογη ἀντίδραση τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ἀλλὰ ἐνῶ ὑποστηρίζει ὅτι δὲν ἔχει χρήματα, γιὰ νὰ ἐπισκευάσει τὸν Πανάγιο Τάφο προχωρεῖ στὴν ἀνέγερση Ὀρθοδόξου Ναοῦ στὸ Κατάρ, ὅπου ζοῦν ἐλάχιστοι Ἕλληνες ἐργαζόμενοι...

Ὁ κ. Θεόφιλος εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ στάση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὸ θέμα τοῦ Κατὰρ καὶ κατὰ τὴ Συνοδο χωρὶς καμία συζήτηση ὁ ἴδιος καὶ οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν Ἀρχιερεῖς ἀκολούθησαν πιστὰ τὰ ὅσα ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶπε καὶ ἔκανε... Ἀρνητικὴ ἐντύπωση στοὺς συμμετασχόντας στὴ Σύνοδο Ἀρχιερεῖς ἔκανε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐνῶ τὸ Πατριαρχεῖο ἔχει ἄνω τῶν δεκαπέντε Ἀρχιερέων, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουν καλὲς θεολογικὲς γνώσεις, ὁ Πατριάρχης πῆρε μαζί του μόνο πέντε, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Φιλαδελφείας Βενέδικτος δὲν ἔχει πτυχίο Θεολογίας... Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἔχει ἐπιτύχει πάντως στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Πατριαρχείου νὰ μὴ ὑπάρχει ὁποιοσδήποτε ἀντίλογος – ἀκόμη καὶ διάλογος... Ἐκτὸς Πατριαρχείου διατηρεῖ καλὲς σχέσεις τόσο μὲ τοὺς Ἰσραηλινοὺς καὶ τοὺς Ἀμερικανούς, ὅσο καὶ μὲ τοὺς Παλαιστινίους καὶ τοὺς Ἰορδανούς... Προφανῶς στὴν κρίση του ἔχει ὑποβαθμίσει τὶς ἀντιδράσεις τῆς Ἀντιόχειας καὶ τῆς Μόσχας». (Πηγή: ΑΚΤΙΝΕΣ 8.7.2016)

Σημ. Ο.Τ.: Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ἡ Σύνοδός του θὰ ἐπιλύσουν τὸ ζήτημα τοῦ Ἀρχ. Ἀσκάλωνος κ. Νικηφόρου; Τί συμβαίνει μὲ τὰς φήμας γύρω ἀπὸ τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας τοῦ Πατριαρχείου;